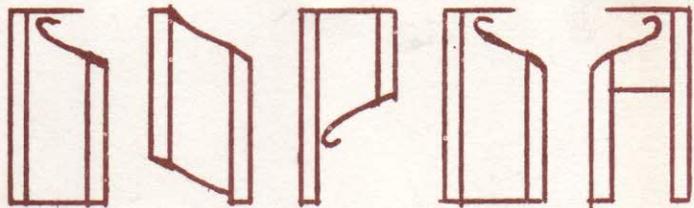

B O R B A

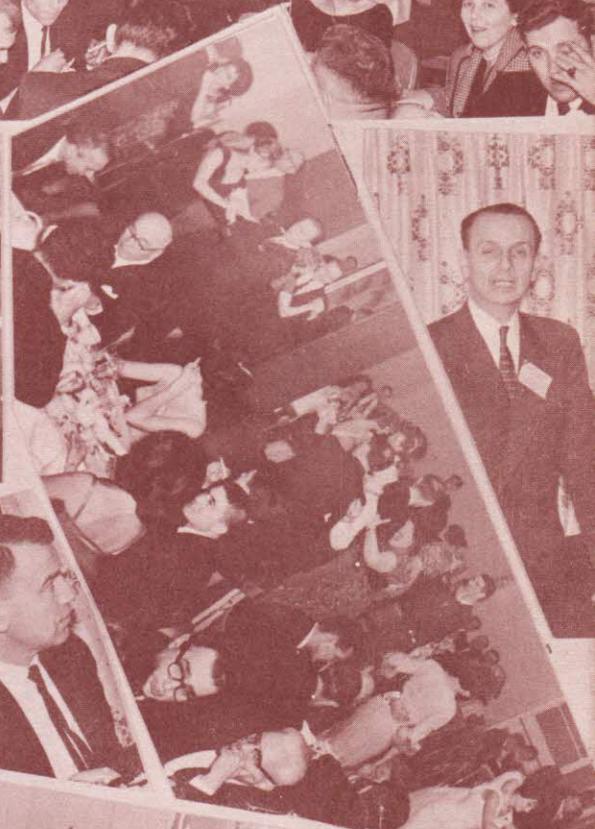
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT

MARCH - APRIL, 1962

NEW - YORK

SIXTH CONGRESS

March Third and Fourth

Б О Р Б А - В О Р В А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ

НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT

P.O. BOX 2158, Grand Central Station, New York 17, N.Y.

Редакторъ-Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ - Редакторъ: Спасъ Т. Райкинъ

1962 - 2 23

Ню Йоркъ

Мартъ - Априлъ

ПРЕДЪ ПРАГА НА НОВИ ПОЛИТИЧЕСКИ ЕКСПЕ-
РИМЕНТИ

С. Т. . РАЙКИНЪ

Разтурянето на Временното Българско Представителство - последица на погрѣшно замислена и още по-погрѣшно изпълнена политика и разпадането на Българския Националенъ Комитетъ - резултатъ на тѣсногърда партизанщина съ българското освободително дѣло, отвориха вратитѣ за нови политически експерименти съ българската политическа емиграция. Отъ първитѣ стъпки на срѣдитѣ около Царъ Симеонъ може да се сѣди, че царската политика отново се насочва по пѣтищата следвани отъ покойното Представителство - наследени отъ времената на Царъ Борисъ, когато изключително отговорни държавни функции се възлагаха на психопати, окультисти, дъновисти, мистици, астролози и тѣмъ подобни отъ категорията на Дулчевъ на които той имаше довѣрие и когато политическитѣ водачи на българския народъ, въ които той, българския народъ, имаше довѣрие, бѣха държани въ политическа карантина. Политиката на Царъ Борисъ завърши съ Девети Септемврий. Политиката на Царъ Симеонъ съ Представителството завърши съ катастрофа.

Отъ друга страна, на лице сѣ всички указания, че Д-ръ Г. М. Димитровъ все още е пленникъ на партизанскитѣ си страсти, все още не може да скѣса съ умрѣлия култъ къмъ себе си и не може да постави интереситѣ на освободителното дѣло надъ интереситѣ на Д-ръ Г. М. Димитровъ и прѣчи за осъществяването на единъ широкъ народенъ фронтъ на освободителната борба, какъвто историческия моментъ налага преди всичко на съвестта на всѣки български общественикъ въ чужбина. Отъ трета страна, опортюнистическата група срѣдъ българската общественост - онѣзи които презъ времето на Царъ Борисъ прокарваха хитлеристка политика, презъ времето на О. Ф. прокарваха комунистическа политика, а днесъ прокарватъ всѣкаква пораженска противонародна политика която се заплаща, не само че не се интересуватъ отъ освободителното движение, но правятъ всичко възможно да го спѣватъ и дискредитиратъ въ очитѣ на българския народъ.

Единствената надежда за едно положително разрешение на българската политическа криза въ емиграция днесъ представлява само Българския националенъ Съветъ, чиято формула за постигане на едно цѣлостно обединение на българската емиграция - взаимно припознаване правото и задължението на всѣки единъ българинъ и всѣка българска групировка въ чужбина да се бори за освобождението на България отъ комунизма - може да бѣде отречена само по партизански съображения. Но Българскиятъ Националенъ Съветъ все още се намира въ зародиша на своето развитие и за да стане ефективна политическа сила трѣбва да преодолѣе планини отъ предразсъдъци, недоразумения, организирана съпротива отъ сили експлоатиращи освободителното дѣло за лични и партизански цели, авторитарни политически концепции и най-последно добре прикрити врагове на освободителното дѣло.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ, отъ своя страна, презъ последната фаза на своето развитие, отъ 1955 година насамъ, не престава да сочи пътищата по които българската емиграция трѣбва да тръгне и участието му въ Българския Националенъ Съветъ, както и становището му по най-важнитѣ политически въпроси съ които нашата емиграция се сблъсква, е фактъ който подлежи на публична оценка, а тази оценка не може да не бѣде въ негова полза. Политиката на Българския Националенъ Фронтъ презъ последнитѣ години може да бѣде осъдена само отъ онѣзи, чиято политика катастрофира - Българското Временно Представителство и Българския Националенъ Комитетъ - и отъ онѣзи, чиято пораженска дѣйностъ уронваща освободителното дѣло бѣ изнесена на показъ предъ цѣлата българска и чуждестранна общественостъ, но не и отъ онѣзи, които гледатъ съ добросъвестностъ на българската освободителна Борба.

Такава е картината на българския политически животъ въ емиграция днесъ. Тази картина не може да радва никому, най-малко поробения български народъ и най-малко онѣзи, които всеотдайно гледатъ на освободителното дѣло като на върховно задължение къмъ родината. Тази картина задължава тѣзи последнитѣ да преразгледатъ собствената си политика и да потърсятъ нови пътища за разрешението на политическата криза срѣдъ българската емиграция, безъ огледъ на минало и настояще поведение. Най-голяма грѣшка въ този моментъ ще направи онзи, който въ името на минали или настоящи второстепенни принципи и идеи търси извинение да проваля народното дѣло. Още по-голяма грѣшка ще направи онзи, който винаги търси вината у другото. Добре е въ този моментъ да се припомни евангелската максима: Всички съгрѣшихме! И добре е като се припомни тази максима да се опита да се върви по нови пътища за да може народното дѣло да успѣе. Намирайки се предъ прага на нови политически експерименти, добре е да си припомнимъ опитъ на миналото и да се постареемъ да не го повтаряме.

Когато преди шестъ години поехме редактирането на "Борба" идеята за Представителството бѣше още въ облацитѣ, Българскиятъ Националенъ Комитетъ берѣше последни сили да запази политическия си престижъ, Българскиятъ Националенъ Съветъ бѣше само политическа утопия, а опортюнистически елементи срѣдъ свободнитѣ българи все още успѣваха да забулватъ подъ маската на патриотическо надпартийно декламаторство безидейнитѣ си егоистични попълзновения, докато Българскиятъ Националенъ Фронтъ отчаяно търсѣше нови пътища за придвижване освободителната кауза напредъ. Днесъ, когато редакцията на "Борба" се връща отново въ Торонто, ние не можемъ да не отбележимъ ролята на нашето списание за политическата еволюция срѣдъ българската емиграция презъ тѣзи шестъ години: Представителството е само споменъ на миналото, БНК е само жалкъ камуфлажъ, безскрупулната политика на опортюнистически елементи въ служба на българското комунистическо Правителство е предъ очитѣ на цѣлата българска общественостъ, БНС е във възходъ, а БНФ - политически и идейно застаналъ на непоклатни позиции! За постигането на тѣзи резултати ние благодаримъ на всички онѣзи които ни подпомогнаха въ издаването на "Борба" и пожелаваме още по-големи успѣхи ^{на} приятелитѣ въ Торонто, които поематъ на плещитѣ си тази не особено лека задача.

ШЕСТИЯТЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ

НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

НЕЗАПОМНЕНЪ УСПѢХЪ НА ТЪРЖЕСТВОТО ПО СЛУЧАЙ ДЕНЯ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ. ПОЗДРАВЛЕНИЯТА НА ГУБЕРНАТОРА НА НЮ ЙОРКЪ - НЕЛСОНЪ РОКЪФЕЛЕРЪ, НА КМЕТА НА ГРАДЪ НЮ ЙОРКЪ - РОБЕРТЪ ВАГНЕРЪ, НА СЕНАТОРИТЪ ДЖЕЙКОБЪ ДЖАВИТСЪ И КЕНЕТЪ КИТИНГЪ И НА ДЕСЕТКИ ДРУГИ АМЕРИКАНСКИ ДЪРЖАВНИЦИ. ГОЛЪМИТЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ДЕБАТИ ПО ВЪПРОСИТЪ ЗА МОНАРХИЯ, РЕПУБЛИКА, МИНАЛОТО, НАСТОЯЩЕТО И БЪДЕЩЕТО НА БЪЛГАРИЯ, БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ СЪВЕТЪ, ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО. РЕЗОЛЮЦИИТЪ НА ШЕСТИЯ КОНГРЕСЪ ПО ВЪПРОСИТЪ ЗА ЕВРОПЕЙСКА И БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИИ. РЕЧИТЪ ВЪ АМЕРИКАНСКИЯ СЕНАТЪ И КАМАРА НА ПРЕДСТАВИТЕЛИТЪ ЗА БЪЛГАРИЯ И БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ.

За шести пѣтъ вече организацията на Българския Националенъ Фронтъ провежда своитѣ годишни конгреси и дава отчетъ предъ членството си и предъ българската общественостъ за своята дѣйностъ въ полза на освободителната кауза и поставя на публично разискване въпроситѣ които вълнуватъ всѣки българинъ въ емиграция. Шестиятъ конгресъ ще остане паметенъ въ историята на организацията съсъ своя подчертанъ интересъ по българскитѣ политически въпроси.

И тази година, както и въ миналото, специаленъ конгресенъ комитетъ отъ Ню Йоркската организация започна подготовката за изнасянето на тържествата скоро следъ като пленарната сесия на Ц.У.С. опредѣли времето и мѣстото на конгреса. Предварителнитѣ приготовления бѣха приключени въ надвечерието на трети мартъ. Първитѣ делегации отъ провинцията започнаха да пристигатъ въ четвъртъкъ, първи мартъ. Въ Петъкъ вечеръ повечето отъ делегатитѣ бѣха вече въ Ню Йоркъ и имаха приятелска среща съ членоветѣ на Ню Йоркската организация. Комитета по посрещането и настаняването на гоститѣ и делегатитѣ, начело съ Павелъ Павловъ бѣше на поста си и улесняваше всѣки новопристигналъ.

Следъ приятелската среща Председателтъ на Ц.У.С. Д-ръ Иванъ Дочевъ, Подпредседателя Д-ръ Г. И. Паприковъ, Главния Секретаръ Д-ръ Калинъ Койчевъ и Секретаря Спасъ Райкинъ - редакторъ на списание "Борба" - имаха продължителна предконгресна конференция на която бѣше уточнена програмата на конгреснитѣ прояви и бѣ направенъ прегледъ на политическитѣ позиции на организацията въз основа на единъ меморандумъ приготвенъ отъ г. Райкинъ за този случай.

Въ сѣбота сутринята регистрацията на делегатитѣ и гоститѣ започна въ 9 часа въ Емпайъръ руумъ на хотелъ Ню Йоркъръ. До 11.30 часа почти всички делегати бѣха вече пристигнали и бѣха поканени да заематъ мѣстата си.

Конгресътъ бѣ откритъ отъ Д-ръ Дочевъ въ 11.30 часа съсъ следнитѣ думи: "Времената въ които живѣемъ сѣ изключителни. Ние се намираме въ надвечерието на събития, които налагатъ най-сериозно внимание отъ наша страна. Отъ развитието на тѣзи събития ще зависи и постигането на нашата крайна целъ - освобождението на България. Следъ това той предложи и конгреса избра за бюро на конгреса след-

нитѣ лица: Д-ръ Георги Паприковъ - председателъ, Инж. Ангелъ Гъндерски - подпредседателъ и Спасъ Райкинъ - секретаръ.

Заемайки мѣстото си като председателъ на Шестия Конгресъ Д-ръ Паприковъ благодари за указаната му честь и прочете предложения дневенъ редъ на конгреса за удобрение. Следъ приемането на Дневния редъ Д-ръ Паприковъ прочете предложената отъ Ц.У.С. листа на конгреснитѣ комисии. Инж. Стефанъ Овчаровъ Харизанъ предложи щото въ листата за комисия по бждешата дѣйность да бжде прибавенъ Петъръ Прешленковъ. Предложението бѣ прието както следва:

КОМИСИЯ ПО ПРОГРАМАТА: Радославъ Поповъ - Нью Йоркъ
Коню Градинаровъ - Торонто
Владимиръ Мечкарски - Чикаго

КОМИСИЯ ПО РЕЗОЛЮЦИИТЪ: Спасъ Райкинъ - Нью Йоркъ
Георги Петровъ - Кливеландъ
Петъръ Фотевъ - Чикаго
Иванъ Дойковъ - Монреалъ

КОМИСИЯ ПО БЖДЕШАТА ДѣЙНОСТЪ: Инж. А. Гъндерски - Торонто
Инж. А. Дърводѣлски - Чикаго
Иванъ Гълабовъ - Нью Йоркъ
Крумъ Лунгуловъ - Толедо
Петъръ Прешленковъ - Чикаго

НОМИНАЦИОННА КОМИСИЯ: Василь Динчевъ - Бѣфало
Пуйо Пуевъ - Нью Йоркъ
Асенъ Цветиновъ - Торонто

Следъ конституирането на комисии думата бѣ дадена на Атаманъ Игнатъ Билий - Представителъ на Казашкото Освободително Движение, който поднесе приветствия. Той подчерта, че преди да обвиняваме западния свѣтъ за неговото бездѣйствие, ние трѣбва да погледнемъ на разединеното което съществува между насъ и подкопава нашата собствена кауза. Поборенитѣ народи, заяви той, ще трѣбва да заговорятъ съ единъ общъ гласъ за да бждатъ чути и подкрепени. Атаманъ Билий говори отъ името на всички приятелски национални групировки.

Думата следъ това бѣ поискана отъ Инж. Овчаровъ-Харизанъ отъ Чикагската делегация. Той съобщи, че кмета на градъ Чикаго и Губернатора на Шата Илиной сж обявили деня Трети Мартъ съсъ специални прокламации за български денъ и че на този денъ българското национално знаме се развѣва надъ градското и щатското здания.

Д-ръ Калинъ Койчевъ поиска думата и докладва, че до този моментъ въ Ц.У.С. сж се получили десетки поздравителни писма и телеграми по случай шестия конгресъ и по случай тържеството за възпоменание Освобождението на България. Заедно съ това въ Американския Сенатъ и Камарата на Представителитѣ мнозина отъ най-виднитѣ представители на американската общественость сж говорили въ защита на българската освободителна кауза.

Следъ тѣзи предварителни съобщения се пристъпи къмъ прѣката конгресна работа. Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣ поканенъ да изнесе доклада на Ц.У.С. за изтеклата година.

Въ доклада си Д-ръ Дочевъ очерта дѣйността на организацията като отбелѣза успѣхитѣ на отдѣлнитѣ клонове. Делегатитѣ бурно аплодираха председателитѣ на новитѣ клонове - Георги Петровъ отъ Кливеландъ и Иванъ Дойковъ отъ Монреалъ. Отбелѣзани бѣха постиженията

на организациите в Чикаго, Ню Йорк и Торонто, както и на всички останали клонове. Д-ръ Дочевъ особено подчерта заслугите към Б.Н.Ф. на Димитър Ивановъ отъ Хамилтонъ който сие на филмъ петия юбилеенъ конгресъ и е показалъ ревностъ за проагитиране на организацията съ каквато всъки единъ би се гордѣлъ. Той също така отдаде благодарностъ на Тодоръ Златковъ отъ Торонто, който е пожертвувалъ сили и време и сръдства за организационната работа като е подпомогналъ Председателя на Ц.У.С. да направи обиколка на клоновете. Подчертани бѣха и заслугите на г-жа Динчева за вървежа на организационната работа въ Бѣфало.

Д-ръ Дочевъ говори и за клоновете представени съ пълномощни - Д-ръ Ангелъ Тодоровъ отъ Сѣтбъри, Инж. Тоневъ отъ Лосъ Анжелосъ, Димитър Михайловъ отъ Шата Вашингтонъ и Д-ръ Борисъ Ганчевъ отъ Калгари - Канада. Също така бѣше обрнато внимание на клоновете въ Европа посетени презъ лѣтото отъ Д-ръ Калинъ Койчевъ.

Засѣгайки въпроса за Българския Националенъ Съветъ Д-ръ Дочевъ изтъкна, че делегираните представители на организацията - Д-ръ Койчевъ и Райкинъ - сѣ развили огромна дѣйностъ, която заслужава да се отбележи. Като особени постижения на Съвета бѣха споменати голѣмитъ международни изложби въ които организациите въ Ню Йоркъ и Чикаго сѣ взели най-дѣйно участие.

Спирайки се на списание "Борба" Председателятъ на Ц.У.С. очерта голѣмитъ трудности които се срещатъ по издаването и голѣмитъ разходи които все повече и повече се увеличаватъ. При все това списанието продължи да излиза и да служи като боенъ органъ на Б.Н.Ф. "Борба" е третирала политически въпроси по които никой български общественикъ въ чужбина не смѣе да се изкаже.

Д-ръ Дочевъ засегна съ особена загриженостъ въпроса за клеветничеството сръдъ българската емиграция, като приведе нѣколко конкретни примѣри при които на български емигранти е била отказана виза да дойдатъ на конгреса или да емигриратъ за Америка по доноси отъ Комитета на Д-ръ Г. М. Димитровъ.

Говорѣйки за дѣловата работа на Ц.У.С. говорителятъ посочи, че той лично презъ последните десетъ години е получилъ и отговорилъ на десетки хиляди писма по всички краища на свѣта. Това показва каква огромна работа вършатъ членовете на Ц.У.С. - всъки на съответното си мѣсто - безъ да иматъ секретари, безъ за това да имъ се плаща, напротивъ покрай всичко това ще трѣбва да работятъ да изкарватъ наслщната си прехрана. "Малцина сѣ онѣзи отъ българските емигранти, които днесъ отдѣлятъ отъ времето си, за да служатъ безвъзмездно на народното дѣло", заяви Д-ръ Дочевъ.

Д-ръ Дочевъ приключи доклада си съ съубеждението, че Българския Националенъ Фронтъ се е затвърдилъ, е израстналъ като една отъ най-силните и авторитетни политически организации сръдъ българската емиграция и че благодарение неуморната дѣятелностъ на неговите дѣятели, българските политически сръди и чуждестранните наблюдатели днесъ гледатъ на организацията съ респектъ и очакватъ да чуятъ и прочетатъ становището и по текущите политически въпроси. Средите на представителите на Б.Н.С. съ официални лица въ Америка презъ изтеклата година, въ които делегатите на Б.Н.Ф. взеха участие, сѣ доказателство, че престижа на организацията е порасналъ и че като вървимъ по този пътъ скоро ще можемъ да се поздравимъ съ още по-голѣми завоевания.

Докладътъ на Д-ръ Дочевъ бѣ изпратенъ съ продължителни ръкоплѣскания и одобрения.

Докладът на Д-ръ Калин Койчев, Главен Секретар на организацията засегна някои от по-главните политически въпроси с които Б.Н.Ф. е имал да се справя през годината. На първо място той се спрѣ на усилията на организацията да си извоюва място като говорител за независимитѣ български национални сили и въ сътрудничество съ други български политически групировки да представи българската теза предъ официалнитѣ фактори и предъ българската и чуждестранна общественостъ въ нейната дѣйствителна свѣтлина. Той предупреди делегатитѣ, че никой не бива да си прави илюзии, че кооперирането съ други български групировки може да се постигне безъ да се правятъ политически компромиси, че която и да било групировка би се съгласила да сътрудничи съ Б.Н.Ф. безъ да види, че и отъ страна на Б.Н.Ф. не се правятъ отстъпки и че който и да било трѣбва да очаква, че другитѣ групировки трѣбва да възприематъ стопроцентово разбиранията на Б.Н.Ф., но че въ името на общата кауза, която стои високо отъ всѣка партийна, групова, организационна и лична кауза, второстепенни и третостепенни различия могатъ да бъдатъ оставени настрана и само по този пътъ може да се постигне единогласието на българската политическа емиграция. Кооперирането на Б.Н.Ф. съ БЗНС въ Българския Националенъ Съветъ даде възможностъ на организацията да постави каузата България предъ официални и неофициални мѣста въ нейната истинска свѣтлина и тя не може повече да бъде погребвана и извърщавана отъ български опартизанени водачи или платени опортюнисти.

Спирайки се на организационното развитие Д-ръ Койчевъ отбеляза две фази въ историята на БНФ - организационно консолидиране и идейно обособяване. "Въ процеса на организационното консолидиране Б.Н.Ф. премина презъ много кризи докато всички онѣзи елементи, които търсиха да използватъ организацията и каузата на България като трамплинъ за егоистични цели, въ края на краищата отпаднаха и отидоха да търсятъ други по-удобни оръдия за целитѣ и амбициитѣ си и докато закаленитѣ въ идеята и политическа атмосфера на организацията поеха изцѣло въ ръцетѣ си нейнитѣ съдбини. Идейното и политическо обособяване на организацията провървя почти паралелно съ нейното организационно консолидиране. Отпадането на реакционнитѣ консервативни елементи които отчаяно тикаха организацията въ задънена улица съ опититѣ си да направятъ миналото си като знаме на организационната борба създаде условията за развитието на прогресивно демократическитѣ концепции за които ние се борихме въ България преди войната и които сѣ единствения пътъ за следване въ освободена отъ комунизма България. Нашата политическа еволюция е най-знаменателния фактъ въ днешната българска история и това е най-големата ни печалба отъ преминалитѣ кризи въ организацията. Скѣсали веднѣжъ завинаги съ авторитаризма който нѣкои искаха да ни наложатъ, ние се придвижихме къмъ политическия центъръ на българскитѣ групировки и ако искаме да останемъ на българската политическа сцена, то тамъ е мѣстото където трѣбва да останемъ. Истина е, продължи Д-ръ Койчевъ, "че въ самитѣ наши срѣди има нѣколко течения, има едни които сѣ много налѣво, други сѣ много надѣсно, трети сѣ по-умѣрени, но ние при все това стоимъ заедно и въ името на по-големия идеалъ който преследваме и лоялни до край единъ на другъ, успѣваме да намеримъ една обща политическа линия която ни държи заедно. Нека оставимъ събитията да решатъ коя гледна точка е по-правилна, но нека останемъ заедно за да движимъ тѣзи събития въ полза на общата кауза. Нека имаме различия помежду ни, но нека не оставимъ дребнави различия да зѣтмнатъ общата целъ къмъ която се движимъ."

Засѣгайки по-конкретно въпроса за сътрудничеството съ БЗНС Д-ръ Койчевъ подчерта, че "организацията не е направила нищо друго освенъ да следва една линия която отдавна е станала евангелие на нашитѣ приятели въ България. Той изтъкна, че създаването на Българския Националенъ Съветъ е създадо смущение въ много срѣди - най-много въ срѣдитѣ около д-ръ Г.М. Димитровъ, чиято претенция да представлява обединенитѣ български емигрантски сили съ т.н. си български националенъ

Комитетът - който, между другото, не е нищо друго освен камуфлаж на личната политика на неговия основател - бѣ срината изъ основи и сега не само той, но и неговитѣ поддържници се чудятъ отъ къде да започнатъ за да възстановятъ положението му на говорител за България предъ официалнитѣ срѣди предъ които позицията му бѣ безвъзвратно разрушена. Д-ръ Койчевъ изтъкна значението на обединенитѣ формации предъ официалнитѣ фактори и разкритикува схващането за т.н. хъшовска политика изразена въ публични манифестации, празнуване 16 юний, протести на 9 септемврий и т.н. Той посочи, че ако се върви само по този път то не би се стигнало до никаде. Водими отъ такива съображения ние бѣхме отначало за Представителството, но когато то се създаде по начинъ който предвещава само катастрофа, а ние не желяехме нашата организация да върви съвързани очи къмъ пропастъ въ която щѣхме да се сгромоляса сега, когато българското Представителство се разтури, ние недвусмислено го ослдохме и показахме на цѣлия свѣтъ защо и по какви съображения. Нашата резолюция взета въ Бѣфало е документъ, който нѣкои е добре да седнатъ отново и попрочетатъ по-внимателно. Ами ако бѣхме се набъркали и ние въ тази каша каквъ докладъ щѣме да ви даваме сега? Както се създаде това Представителство - така и умрѣ - съ единъ декретъ се създаде, съ другъ декретъ се разтури и никой не порони и една сълза за него. Цѣлата работа бѣше да влѣземъ ние въ това Представителство, за да ни погребатъ и ни изпѣятъ "Алилуйя" та да могатъ да си играятъ съ България както си искатъ. За това тѣ поставиха и мене и Д-ръ Паприковъ въ него, безъ да ни питатъ, но, на лъжата краката сѣ къси. Какво трѣбваше сега да ви кажемъ ако си бѣхме замълчали: "господа, изпѣдиха ни"! Но ние, припомняйки се максимата че въ политиката поправителенъ изпитъ нѣма, отказахме да вземемъ участие въ това недомислие. Съ рискъ да претърпимъ единъ трусъ, ние поехме път на благоразумието и сега, следъ една страшна криза въ нашата организация, можемъ съ задоволство да докладваме, че събитията потвърдиха нашата прогноза - за радостъ на Българския Националенъ Фронтъ и за съжаление на враговетѣ на организацията."

"Следъ като обаче идеята за Представителството бѣ провалена отъ онѣзи на които бѣ възложено довѣрие да я осъществятъ, ние трѣбваше да намѣримъ другъ органъ за провеждане на нашата политическа линия, за постигане на голѣмата национална кауза - освобождението на България - и го намерихме въ Българския Националенъ Съветъ където Българския Националенъ Фронтъ и Българския Земеделски Народенъ Съюзъ представляванъ отъ Димитъръ Гичевъ въ България и Тончо Теневъ въ Чужбина. И като създадохме Българския Националенъ Съветъ ние можахме да постигнемъ резултати, които не могатъ да се сравнятъ съ нищо постигнато досега. Когато дойде време да публикуваме документитѣ за нашитѣ политически срѣщи презъ изтеклата година - надѣваме се това да стане много скоро - вие и цѣлата българска общественостъ ще разбере, че казанитѣ думи не сѣ празни приказки."

Спирайки се на Комитета "Свобдна Европа", Д-ръ Койчевъ обясни, че критиката направена отъ Б.Н.Ф. на нѣкои прояви на българския имъ персоналъ не е критика на самия Комитетъ, който организацията счита за изключително важенъ органъ въ борбата на поробенитѣ народи за свобода, но че подъ ръководството на лица - българи - некомпетентни или преднамерено заинтересувани да провалятъ работата на този Комитетъ, то поставенитѣ цели не само не се постигатъ, но се и провалятъ.

Д-ръ Койчевъ обърна внимание и на това, че въ прокарване на нашата политическа линия понѣкога ние трѣбва да се разправяме съ нѣкои дребнави личности и обясни, че ние най-малко искаме да се карае съ хората, но понѣкога трѣбва да вършимъ и това, за да отстранимъ и малкитѣ камъчета, които застрашаватъ да обърнатъ колата.

Продължавайки доклада си Д-ръ Койчевъ заяви, че следъ организационното консолидиране и следъ идеологическото оформяване на Б.Н.Ф. въ сферата на чисто българскитѣ въпроси, организацията се намира предъ една трета фаза въ нейнитѣ политически проявления. Тази трета фаза той охарактеризира като излизане отъ тѣсно националнитѣ рамки на организацията и навлизане въ сферата на модерното разглеждане на международнитѣ въпроси. Въ този редъ на мисли Д-ръ Койчевъ излѣзе въ защита на идеитѣ за Балканска и Европейска федерация и изтъкна, че ние не бива да се страхуваме отъ думи като федерация, конфедерация, международно сътрудничество и т.п. Той заяви, че миналото не се връща, че свѣта се развива къмъ все по-нови и по-съвършени държавно правни форми и че ако ние искаме да остане като положителенъ факторъ на българската политическа сцена, то трѣбва да се съобразимъ съ този естественъ развой на нѣщата въ свѣта. Той посочи на движението за стопанско, военно и политическо обединение на Западна Европа като неизбѣжна историческа необходимостъ която ще се наложи и като единственъ пътъ за следване въ Източна Европа и Балканитѣ въ случай на освобождение отъ комунизма. Който не иска да се съобрази съ това неизбѣжно развитие на събитията и продължава да плаче и вика за нашия "суверенитетъ", за Велика България, за Националнитѣ Идеали, за Царя и Короната, за Симеоновска България, който иска да си остане не само консервативъ, но и ултра-консервативъ, то той ще бѣде изхвърленъ отъ историята и погребанъ завинаги. Има нѣкои, които биха желали да ни видятъ да се хванемъ на тази въдица и се изпотрепаха да ни подшуватъ, че сме вървѣли по погрешенъ пътъ. Ние обаче сме се посветили да служимъ на българския народъ и ще му служимъ така както ни повѣляватъ условията на новото време - не както носителитѣ на старитѣ скъсани знамена ни съветватъ. За реализирането на тази трета фаза въ политическата дѣйностъ на организацията Д-ръ Койчевъ препорѣча да се потърсятъ връзки съ подобни политически движения срѣдъ емигрантитѣ отъ другитѣ страни задъ желѣзната завеса - демократически движения, не такива които сѣ закостеняли въ разбиранията си за "доброто старо време" и въвъ философията на шовинистическия национализъмъ.

Следъ докладътъ на Д-ръ Койчевъ, бѣ даденъ кратъкъ отдихъ презъ време на който на делегатитѣ се сервираха сандвичи за обѣдъ.

- ПРОДЪЛЖАВА -

ХРИСТО БОТЕВЪ ГОВОРИ:

"...На последната нова емиграция, която отъ день на день се умножава съ бѣжанци и изгнаници отъ всички слоеве на нашия народъ, ние гледаме като на правъ гранитенъ камъкъ, който се хвърли срѣдъ пладне връхъ голата тиква на тиранина, като на същъ народенъ протестъ противъ общественото му положение между народитѣ, - дору и повече, нашиятъ емигрантъ, като правъ и законенъ наследникъ на класическия ни хайдутинъ, приелъ и упазилъ е завещаната борба съ всичкитѣ му социални стремления, които сѣ едни отъ най-хубавитѣ черти на народния нихарактеръ...Българинътъ...каквато умраза храни противъ турчина, таква - може и по-далбока като е по-вехта - и къмъ чорбаджиятъ...Който иска да се увѣри въ това, нека вникне въ смисъла на нашия хайдушки епосъ...За насъ сѣ доста отношенията на чорбаджийството отвѣдъ и отсамъ дунава къмъ днешната емиграция и онѣзи на народа и обратно... Сами сме били свидетели и сами на себе си сме изпитали това като пропагандистъ отвѣдъ и емигрантинъ отсамъ Дунава... А тука, тука не направиха ли ни багабонти, шарлатани, чапкъни и всичко що може да излѣзе изъ устата на единъ баснословни невежи, каквито сѣ нашитѣ чорбаджии..."

- "Дума", г. I, брой 1, 10.6.1871 г.-

65

Последва докладът на редактора на "Борба" на тема: "Журнализъм в изгнание - задачи и отговорности" - изнесен от Спасъ Т. Райкинъ. Още в началото докладчикът отбеляза, че в срѣдитъ на организацията напоследъкъ сѣ се появили нѣкои недоумения и дори писмено сѣ били изказани критични забележки върху редактирането на организационното списание. Той се обърна къмъ всички, които иматъ нѣщо да кажатъ по този въпросъ да се възползуватъ отъ случая и изнесатъ становищата си предъ конгреса. Райкинъ обясни, че той не е по професия журналистъ, но че изискванията на освободителната борба сѣ заставили мнозина български емигранти да направятъ призвание въ живота си нѣща за които никога и не сѣ помисляли преди това. Той разгледа нѣкои основни принципи на журналистиката, по-специално емигрантската политическа журналистика, като излѣзе изъ предпоставката, че пресата е дневникъ на настоящето, не наука за миналото или програма за бъдещето, макаръ че и миналото и бъдещето опредѣлятъ духа и съдържанието на настоящето. Докладчикътъ направи разлика между професионалния и политическия журнализъмъ и подчерта, че докато първия заема едно по-скоро техническо отношение къмъ проблемитъ на деня и се издържа отъ финансови капиталовложения преследващи търговски печалби, то втория заема едно идейно отношение къмъ тѣзи проблеми, е едно идейно оръжие и инструментъ на една опредѣлена политическа организация за реализирането на нейната идеология и програма. Все въ този смисълъ Райкинъ анализира разликата между политическия журнализъмъ въ една свободна и една поробена страна, като изтъкна, че истинския политически журнализъмъ вирѣе само въ условия на пълна политическа свобода, че политически журнализъмъ въ условия на диктатура лѣва или дѣсна, въ пре-комунистическа или комунистическа България - е смѣшенъ фарсъ който прилича на конь надбѣгвайки се самъ съсъ себе си и приписвайки си голѣми геройски подвизи, че истински политически журнализъмъ въ условия на диктатура съществува само въ нелегалностъ или въ изгнание, че журнализма въ изгнание лесно загубва своята стойностъ на свободенъ органъ на общественото мнение и на освободителната кауза когато златото ослѣпи политическата съвестъ на редактори и издатели или пъкъ загива подъ натиска на обшитъ емигрантски несгоди. Въ този редъ на мисли редакторътъ на "Борба" направи заключението, следъ като обърна внимание на всички български емигрантски публикации, че тя единствена въ чужбина е останала независимъ органъ на българската политическа емиграция и смѣло и безковпромисно е поставила на разглеждане най-трѣнливитъ въпроси на текущата българска дѣйствителностъ.

Райкинъ изтъкна, че докато голѣма частъ отъ иначе добре списвани български издания въ чужбина сѣ демонстрирали отчайващо неразбирание българската драма въ днешно време, като сѣ насочили вниманието си и търсятъ да насочватъ вниманието на българската общественостъ и на чуждестраннитъ наблюдатели къмъ въпроси нѣмащи нищо общо съ възделенията на българския народъ въ настояще време /"Преминаването на Карлъ XII, Шведски Кралъ, презъ България въ 1713 и 1714 г." / и така сѣ дали изразъ на една монастирска психология, на едно духовно и политическо бѣгство отъ проблемитъ на днешния денъ и сѣ се задоволили да съзерцаватъ красотитъ на българското сръдновѣковие когато въ днешна България текатъ рѣки отъ кръвъ и сълзи, докато маса други издания сѣ се впуснали въ безплодно предъвкване на дреболии публикувани въ Работническо дѣло и спорятъ съ комуниститъ по начинъ който би отекчилъ дори една публика отъ посрѣдсвени гимназисти, и докато цѣлата българска преса въ чужбина пази гробно мълчание по открито предателски изявления въ полза на комунистическия режимъ въ България, по открито сътрудничество съ българското комунистическо правителство, по безпрецедентно пораженски становища по българската църковна политика, по прояви на безпримѣрна политическа непоследователностъ изразена въ политическо сътрудничество на тѣзи които проклинатъ хитлеризъмъ и фашизъмъ въ публични декларации и въ сѣщото време сѣдатъ на една и сѣща маса съ проносирани хитлеристи и фашисти за да провокиратъ Б.Н.Ф., въ публични анти-комунистически декларации и публично подкрепване българската комунистическа политика, въ политическо сътрудни-

чество на анти-деветосептемврийци и про-деветосептемврийци, въ същото това време "Борба" е дала изразъ на мнението на българската емиграция по текущите проблеми - не проблемите на сръдновъковието, е атакувала корена на злото - не дребнавостите погребани въ Работническо Дѣло, е открито атакувала всѣка измѣна и всѣка неграмотна стъпка въ общото освободително дѣло на онѣзи които претендиратъ да служатъ на това дѣло, е изнесла на показъ всѣка политическа недоброросъвестностъ, всѣки политически опортюнизъмъ, всѣка политическа непоследователностъ и недомислие, всѣка спекула съ народното дѣло, всѣко извращаване на освободителната кауза на българския народъ, се е изказала ясно и недвусмислено така както никое българско издание въ чужбина не се изказало и по външно-политическия въпроси засѣгащи България, и по съпротивителната борба въ България, и по масовия тероръ и убийства въ България, и по българските оѣжански въпроси, и по въпроса за д-ръ Г. м. Димитровъ, и по въпроса за Девети Септемврий.

По-нататъкъ Райкинъ подчерта, че на това именно се дължи голѣмия интересъ къмъ "Борба" въ българските емигрантски кръгове, че днесъ никой не се интересува нито отъ "Единъ Заветъ", нито отъ "Свобода", нито отъ "Свободна и Независима България", нито отъ която и да било друга по-малка публикация, но всѣки пита за "Борба". Той посочи, че поради това именно "Борба" си е спечелила най-много и най-яростни противници, най-атчаяни критици. Никой не критикува единъ вестникъ който не казва нищо. Никой не чете вестникъ който не казва нищо, но вестникъ който разбулва тъмните политически аѣери на недоброросъвестни експлоататори на народната трагедия не може да очаква друго освенъ съскане и закани. Редакторътъ на "Борба" предупреди делегатите да бждатъ особено внимателни по отношение критиките на списанието и преди да се вслушатъ въ каквито и да било забележки да се опитатъ да разбератъ кого къде стиска обувката и да не търсятъ винаги грѣшките въ "Борба" и организацията. Той напомни, че за създаденото положение не бива да се търси вината винаги у насъ, но да се търси първопричината, която се намира точно у онѣзи сръди, които най-много атакуватъ организацията и списанието. Специално той обърна внимание на публикувания преди две документи изобличаващъ Председателятъ на АБЛ въ сътрудничество съ българското комунистическо правителство датиранъ 5 юний 1955 г. и тъй като всички последвали конфликти сръдъ българската емиграция се разиграха около тази личностъ и следъ тази дата, то не е неоправдано да се търси и комунистическа намѣса въ българските работи. Райкинъ предупреди също така, че атаките по адресъ на "Борба" сж вслщностъ атаки противъ организацията, че успѣхитъ и неуспѣхитъ на организацията сж такива и за "Борба" и че враговетъ на "Борба" сж врагове на организацията и че често плати за единъ човѣкъ и за една организация се сжди по враговетъ които тѣ сж си направили, което въ този случай е въ полза на Б.Н.Ф. и "Борба".

Редакторътъ на "Борба" по-нататъкъ допузна, че и следъ като горните предупреждения бждатъ взети предвидъ въ съзнанието на нѣкои членове може да остане съмнение дали въпрѣки това мненията изказани въ списанието отразяватъ политическата линия на организацията и дали не прѣчатъ, вмѣсто да обслужватъ на освободителната борба. Той твърдо подчерта убеждението си, че "Борба" е служила на каузата на освобождението и е следвала организационната линия и че ако съществуватъ различия за организационната линия, то преди да се критикува "Борба" то тази линия трѣбва да се ясно дефинира. Що се касае до линията следвана отъ редакцията то тя е била линия на организацията не линия на редактора. Въ изпълнение задачите на списанието - разпространяване, тълкуване, представяне, защитаване и подпомагане каузата на организацията, то "Борба" е изпълнила тази си задача съ честъ и достоинство въ духа и повѣлитъ на националната освободителна борба.

Второто заседание на конгреса се откри въ неделя, 10 часа сутринта. Д-ръ Калинъ Койчевъ даде кратък докладъ за тържеството по случай годишнината отъ Освобождението на България. Той събщи, че на Банкета и Бала са присъствували всичко 237 души. Той също така събщи, че една група отъ неизвестни хора са били вечерта предъ хотела и са заблуждавали пристигащитѣ гости, че мѣстото на банкета и бала били промѣнени и щѣли да се състоятъ въ другъ хотелъ.

Д-ръ Георги Паприковъ предложи и конгреса реши да изпрати една делегация въ Българската Православна Църква да присъствува на църковната служба. Опредѣлени бѣха Д-ръ Сербезовъ и Владимиръ Мечкарски. Следъ това се пристъпи къмъ дѣловата работа на конгреса.

Касиера на организацията - Иванъ Гълбовъ - направи докладъ за финансовото положение на Б.Н.Ф. и за направенитѣ разходи и получени приходи презъ годината. Неговиятъ докладъ бѣ последванъ отъ доклада на Контролната Комисия изнесенъ отъ председателя Инж. Симеонъ Овчаровъ-Харизанъ. Следъ като заяви, че всички книги на организацията са водени редовно, всички приходи и разходи са били записани и съответно оправдани, Инж. Овчаровъ-Харизанъ говори по политиката на организацията и заяви, че Контролната Комисия не е само финансовъ контроленъ органъ, но и пазачъ на устава на организацията, наблюдателъ на дѣйствиата на Ц.У.С. и бди шото последния да се движи въ рамкитѣ на устава на организацията. Между другото Инж. Овчаровъ заяви:

"Нашия уставъ опредѣля рамкитѣ на политиката на организацията. Ние сме една бойна организация. Тя е паралелъ на освободителното движение отъ преди сто години. Ние сме продължители на свещената традиция на нашитѣ апостоли на освободителната борба. Ц.У.С. се е строго придържалъ къмъ устава на организацията."

"Що се касае до двата епизода, Лондонския и Франкфуртския, мога да кажа, че тѣ бѣха мимолѣтни идеи които ние навреме разпознахме като несериозни и не имъ обърнахме внимание. Историцитѣ ще си кажатъ думата кой е билъ правъ и кой е билъ кривъ, но азъ смѣтамъ, че ние постапихме правилно."

Следъ изслушването на тѣзи доклади се премина къмъ дебати по политиката на организацията.

Цоню Градинаровъ отъ Торонто изрази недоволството си, че списание "Борба" е излѣзло само въ три броя отъ последния конгресъ и пожела шото то да се издава всѣки два месеца. Той изтъкна, че макаръ по адресъ на списанието да се хвърлятъ много камъни, то е предизвикало огроменъ интересъ срѣдъ българската емиграция.

Инж. Дърводѣлски отъ Чикаго събщи, че мѣстната организация е разисквала политиката водена отъ сп. "Борба" и че въвъ връзка съ тѣхнитѣ дискусии е било написано едно писмо до Председателя на Ц.У.С. на което са получили обширенъ отговоръ. На същото заседание, на което е била обсъдена политиката на "Борба" е било взето решение да се направи следното предложение на шестия конгресъ:

"Конгреса на Б.Н.Ф. да избере една комисия, чиято задача да бѣде намиране на пътища за решение на проблема за разединението срѣдъ българската национална емиграция. Тази комисия да бѣде снабдена съ официални пълномощия съобразно съ нейното предназначение и да държи постоянно връзка съ Ц.У.С. Решения обвързващи организацията да бѣдатъ вземани отъ конгреса по препорѣка на споменатата комисия или отъ Ц.У.С.

При редактирането на списание "Борба" да се следва линия, която да улесни дейността на комисията спомената в точка първа. По-конкретно да се дава място на статии с благоприятно съдържание за Н.В. Царь Симеонъ, други български национални организации, македонски организации и отделни политически и духовни личности които застъпват националната кауза, макаръ и тяхнитъ схващания относно пътщата водещи къмъ общата целъ да не съответствуватъ винаги на становищата на Б.Н.Ф.

Статии отразяващи политическата и идеологическа линия на Б.Н.Ф. да бъдат печатани само следъ като са били удобрени най-малко отъ двама отъ следнитъ лица: Председателя на Ц.У.С. и двамата подпредседатели."

Давайки обяснения за причинитъ, които са накарали Чикагската делегация да направи горнитъ предложения, г.Инж. Дърводѣлски между другото заяви следното:

"Презъ последнитъ две години ние забелязваме едно отклонение отъ линията която до преди образуването на Временното Българско Представителство и Българския Националенъ Съветъ бѣ възприета. Това отклонение отъ линията се изрази за насъ по нѣколко начина.

Първо ние забелязваме, че нашето отношение къмъ Н.В. Царя, тъй както е представено въ "Борба" не е същото както по-рано и че и неговото отношение къмъ насъ се е промѣнило.

Второ ние почваме да заемаме едно становище къмъ политиката на България отъ преди втората свѣтвна война, което би засегнало всѣки български националистъ. Въ нѣкои статии се споменава за катастрофаджийскитъ правителства въ България отъ 1913 година насамъ, споменава се за фашистки правителства въ България - въ съгласие съ твърденията на нашитъ противници..."

Д-ръ Калинъ Койчевъ - /Апострофира/ Ние ли ще носимъ грѣховетъ на тѣзи правителства? Ние бѣхме ли въ тѣзи правителства?

Инж. Дърводѣлски /продължава/ "Фашистки правителства въ България е имало само споредъ гемето и комуниститъ. За насъ въ България никога не е имало фашисти и правителствата които бѣха назначавани отъ двореца работиха и създадоха..."

Д-ръ К. Койчевъ - /апострофира/ Хайде сега, и безплатни адвокати се главихме за чужди грѣхове....

Д-ръ Паприковъ - Калине правя ти бележка да не прекъсвашъ...

С. Райкинъ - Може ли делегата отъ Чикаго да посочи къде сме нарекли тѣзи правителства фашистки. Не мога да кажа сега дали това е вѣрно или не вѣрно и ако е вѣрно по него нѣма да споря. Азъ си спомнямъ да сме ги наричали авторитарни и тоталитарни, но не си спомнямъ да сме ги наричали фашистки - ако въобще между едното и другото има голѣма разлика....

Д-ръ К. Койчевъ взема думата и обяснява, че при всѣки парламентаренъ дебатъ прекъсванията са нѣщо обикновено и чрезъ тяхъ се дава възможностъ на говорителя да доизясни тезата си.

Д-ръ Паприковъ - Нека оставимъ всѣки да се изкаже.

Инж. Дърводѣлски /продължава/ "Срѣдъ българската емиграция настъпи едно разединение причинитѣ за което сѣ единъ много сложенъ въпросъ и времето не ни позволява да анализираме всички факти. Струва ми се обаче че не трѣбва да търсимъ само причинитѣ, но да потърсимъ сяко така какъ да излѣземъ отъ това положение, за да видимъ българската национална емиграция отново обединена. Въ този смисълъ искамъ да кажа, че статитѣ на "Борба" не допринасятъ по никакъвъ начинъ за обединението на тази емиграция. Азъ не говоря за отдѣлни личности които сѣ компрометирани и съ които дали ще се постигне споразумение или не е другъ въпросъ, но говоря за онази маса български емигранти националисти частъ отъ които не сѣ съ насъ. Когато ние пишемъ противъ Статевъ не трѣбва да забравяме, че Статевъ може да има последователи които сѣ добри националисти и които единъ денъ може пакъ да дойдатъ при насъ. Ако ние започнемъ да го нападаме както нашитѣ статии правятъ ние ще загубимъ тѣзи хора безъ да можемъ да спечелимъ нищо въ борбата противъ комунизма. Въ този смисълъ, когато се появи една статия въ "Борба" нашата първа мисълъ трѣбва да бѣде: какво се постига съ тази статия въ общата борба противъ комунизма. Ни трѣбва да мислимъ само какъ да атакуваме този човѣкъ и въ каква свѣтлина да го представимъ предъ американцитѣ, но да мислимъ какво постигаме съ тази статия въ борбата противъ комунизма. Когато писахме за Л. Х. и за Д-ръ О. — добре. Ние знаемъ, че тѣ не сѣ националисти и сѣ сътрудници на комуниститѣ. Но когато пишемъ противъ тѣхъ — постигаме ли нѣщо въ борбата съ комуниститѣ...."

Инж. Дърводѣлски предложи, че ако трѣбва да се правятъ коментари относно проявитѣ на отдѣлни политически личности, то по-добре е такива да се публикуватъ въ единъ бюлетинъ на Б.Н.С. Той сяко така се противопостави на практиката да се дава толкова много мѣсто въ съюзното списание въ органа на Б.Н.Ф.

Петъръ Прешленковъ отбелѣза приноса на Д-ръ К. Койчевъ и Райкинъ за организацията и изтъкна, че много други организации биха желали да ги иматъ при себе се. Той подчерта, че въ стремежа да се намерятъ нови пътища за постигането на общата целъ могатъ да се направятъ грѣшки и че ако отъ страна на тѣзи двамата сѣ направени нѣкакви грѣшки то тѣ сѣ плодъ на ревността имъ за успѣха на организационното дѣло. Така той посочи, че заетото отношение къмъ миналото въ много отношения прилича на това заето отъ геметовци и комуниститѣ, но тъй като ние сме една демократична организация, то можемъ да толерираме различни мнения. Нещо обаче имаме куража и свободата да заявимъ публично мненията си. Понататъкъ Прешленковъ припомни времената, когато геметовци бѣха всесилни и дерибействуваха по лагери и официални мѣста, клеветѣха и пребиваха емигрантитѣ националисти. Днесъ Б.Н.Ф., благодарение на Дочевъ, Койчевъ, Паприковъ и Райкинъ е станалъ организация и сила за която никой не може да не държи смѣтка. Пъкъ грѣшкитѣ могатъ да се поправятъ. Той постави въпросъ на Райкинъ и Койчевъ да обяснятъ каква полза очакватъ отъ представянето на миналото като фашистко — което е обида за много националисти. Той не вижда, че трѣбва да се заема едно такова становище, макаръ нѣкои да ни наричатъ фашисти, германски колаборанти и ...

Д-ръ Койчевъ - /апострофира нѣщо/

Прешленковъ /продължава/: Нашиятъ монархъ, Царъ Борисъ, водѣше една политика съ Германия, но това бѣше една такава политика, която имаше за целъ да изведе България отъ войната безъ жертви, което и стана...

Д-ръ Койчевъ - Като обяви война на Америка...

Д-ръ Паприковъ - Моля не прекъсвайте...

Прешленковъ /продължава/ "Ние сме една малка държава и не можемъ

да постъпимъ другояче". Продължавайки изказваията си г. Прешленковъ заяви, че опозицията въ България презъ 1946 - 1947 г. бѣше една обединена акция на цѣлия български народъ - не на една отдѣлна партия, въ която всички български политически сили си бѣха подали ръка. "Преди 9.9.1944 г. не се знаеше ни за земеделци, ни за социалисти или други политически партии..."

Райкинъ - /апострофира/ - Бѣха ли разрешени отъ законитѣ тѣзи партии...

Прешленковъ - "Тѣ не бѣха разрешени, но всѣка организация и партия, включително и комуниститѣ, работѣше подъ нѣкакво прикритие - въздържателни дружества, християнски дружества и тѣмъ подобни. Въ Триестъ пладнаритѣ ни питаха като сме били толкова силни защо не излѣзохме въ 1946 г. открито въ изборитѣ. Какъ можехме да излѣземъ открито като комуниститѣ ни търсеха подъ дърво и камъкъ да ни ликвидиратъ. Ние навлѣзохме въ опозицията и създадохме кадъръ на партиитѣ имъ за борба съ комунизма. Тази истина трѣбва да се разбере и признае отъ цѣлата българска общественост."

Завършвайки изказванията си Петъръ Прешленковъ помоли Койчевъ и Райкинъ да обяснятъ каква целъ се постига като се наричатъ довоеннитѣ режими фашистки.

Игнатъ Хайгърровъ предложи създаването на редакционенъ комитетъ за издаването на "Борба". Той поиска да се дадатъ пояснения по т.н. Лондонски инцидентъ и изясняване нашитѣ позиции по многократно повторенитѣ стремежи на статевци за обединение.

Василь Динчевъ отъ Бѣфало се занима съ проникването на български комунистически агенти на най-високи мѣста въ нашата емиграция и специално обърна внимание на единъ комунистически офицеръ пристигналъ въ Югославия съ униформата и сега заемащъ най-висока служба въ емигрантскитѣ кръгове въ Мадридъ. Динчевъ обясни, че той, познавайки фактитѣ, е написалъ статия за "Борба" по този случай, но редакцията, по неизвестни съображения, я е спрѣла. Той изнесе сериозни обвинения противъ спомнатото лице въ които се замѣсва безследното изчезване задъ границата въ България на много предани борци за освобождението на България.

Радославъ Поповъ - Ню Йоркъ, изясни, че когато се пише за известно политическо лице, то въ никакъвъ случай не трѣбва да се разбира че нѣкой се интересува отъ неговата личностъ, че важно е неговото обществено положение, което всащностъ се атакува. Ако едно лице заема високо обществено положение, а дѣянията му не отговарятъ или сѣ въ противоречие съ това му положение, то естествено и наложително е тѣ да бѣдатъ поставени на критика. "Ако нѣкой отъ висотата на своето мѣсто въ емиграция дава благословията си на комунистическия режимъ въ България, дори ако той е царъ Симеонъ, и той ще бѣде критикуванъ, и нему ще бѣде казана истината въ очитѣ. Смѣтамъ, че отношението на редакцията по тѣзи въпроси е правилно."

Джими Ивановъ - Хамилтонъ, изрази подкрепата си на политиката следвана отъ редакцията на "Борба" и изрази недоумението относно политическитѣ ходове на Царъ Симеонъ при посещенията му въ Америка презъ последнитѣ нѣколко години.

Прешленковъ отново взима думата и цитира дългъ пасажъ отъ "Борба" - кадето се третира българската преса въ емиграция и се засѣга македонския въпросъ и подчертава, че такава едно отношение по разглежданитѣ въпроси прави честь на редакцията.

Тодоръ Златковъ - Торонто. "Искамъ първо да кажа, че азъ съмъ

този за когото се писа въ "Борба", че е прекаралъ седемъ години въ не-
легалностъ въ България. Азъ съмъ националистъ. Азъ съмъ за царъ и роди-
на, но като виждамъ, че нашия царъ не ни иска да сме съ него, какво
друго ние можемъ да направимъ. Азъ съмъ му писалъ на нѣколко пѣти по
това какво ще бъде управлението въ свободна България, но той замалча,
не ми отговори. Може би по случай свадбата не е ималъ време. Много
ясно, че той е оставилъ народнитѣ въпроси на второ мѣсто. Сега слушамъ
че за него не бивало да се пише въ нашето списание нищо лошо. Господа
въ нашето списание нѣма мѣсто и за хвалби за когото и да било вънъ отъ
редоветѣ на общата ни борба. Нашитѣ бащи, братя, майки и сестри сѣ по-
робени отъ комунизма. Азъ уважавамъ нашия царъ като човѣкъ, но като
виждамъ, че той се заобикаля съ хора които се претрепаха да ни разеди-
няватъ, азъ съ такава политика не мога да се съглася. Следъ освобожде-
нието на България отъ комунизма трѣбва да имаме демократично управле-
ние, пълна свобода трѣбва да се даде на българския народъ. Ние не мо-
жемъ и не трѣбва да му натрапваме нито царе, нито каквито и да било пра-
вителства и управи. На нашия народъ трѣбва да се даде свобода да се
изкаже за собствено то си управление. Ние се боримъ за освобождението
на родината...."

Георги Петровъ - Кливеландъ - Въ кратка сбита речъ подчерта
заслугитѣ на Ц.У.С. въ изнасяне каузата на българския народъ предъ
американската общественостъ, доказателства за което сѣ поздравленията
отправени до българитѣ отъ трибуната на американския сенатъ и камарата
на представителитѣ. Въ тази дѣйностъ на Ц.У.С. говорителтъ вижда
приноса на организацията за общата национална кауза - не каквато и да
било партизанщина, както мнозина се опитватъ да представятъ Б.Н.Ф.

Д-ръ Георги Паприковъ - Чикаго направи следната декларация:

"Азъ съмъ абсолютно съгласенъ и солидаренъ съ мнението на на-
шата делегация изразено отъ Инж. Дърводѣлски. Ние дълго време мислихме
и коментирахме и търсихме да дадемъ изразъ на нашитѣ чувства и загриже-
ностъ отъ нѣкои грапабини, които се появиха напоследѣкъ въ нашата орга-
низация. Ние смѣтнахме, че ако изразимъ мнението на нашия клонъ предъ
конгреса, ще можемъ да допринесемъ за изглаждането на съществуващитѣ
различия. Въ нашитѣ разбирания има известни нюанси на различие, които
не сѣ съществени за нашата идеология и нашата организация. Цвѣта ни е
единъ, но има различни вариации. Едни се изказаха за царя по единъ
начинъ, други се изказаха по другъ. Ако нѣкой запита мене, то азъ ще
му кажа, че азъ съмъ абсолютно за царя и като царистъ ще си умра.

Между насъ има такива, които мислятъ че е добре да чукнемъ то-
зи или онзи по носа, когато този или онзи трѣгне презъ просото - не за
да ги обиждаме, но за да имъ напомнимъ, че тукъ има организация, че
тукъ има известни принципи, които трѣбва да се спазватъ отъ всѣкиго -
отъ тѣзи които стоятъ високо и тѣзи които стоятъ по-ниско. Така ще бѣ-
де добре за цѣлата кауза. Ние сме една политическа организация - не сме
нѣкаква бозаджийска организация или Червенъ Кръстъ. Ние следимъ полити-
ческитѣ ходове въ чужбина и България и вземаме критично отношение по
всички въпроси. Задачата на Райкинъ като редакторъ е извънредно отго-
ворна, важна и мъчна, извънредно мъчна. Я се опитайте вие да напишете
единъ политически коментаръ въ който да отразите нашето становище по
известенъ въпросъ безъ да предизвикате недоволство било у одного, било
у другиго! Мъчно е да се задоволи всѣки единъ, но и Райкинъ трѣбва да
се стреми, особено следъ направенитѣ на този конгресъ забележки, да
задоволи колкото се може повече отъ насъ.

Нека се опитаме да туримъ край на съществуващото разединение.
Нека обединимъ силитѣ си въ чужбина! Различията между насъ сѣ малки и
несъществени, не сѣ отъ идеологиченъ характеръ. Нека ние станемъ чемпио-
нитѣ на обединението! Нека ние поемемъ инициативата! Нека никои не ка-

же, че ние не искаме да се обединяваме - пъкъ ако тѣ не искатъ - то тогава много имъ здраве. Но нека ние поемемъ тази инициатива. Въ този смисълъ предложението на Чикагската делегация за образуването на една комисия, която да се опита да направи съответнитѣ сондажи, безъ да ангажира организацията, е добре да се обмисли.

Чикагската делегация счита, че е добре, ако известни опущения се корегиратъ и се намери единъ срѣденъ пътъ между разнитѣ течения относно едно бъдеще управление въ България. Нека се прекръстимъ и кажемъ Дай Боже България да се освободи, пъкъ какъ ще се управлява тя - българския народъ ще си каже думата. Ние ли ще казваме на българския народъ какво управление да си избира? Да бъдемъ благодарни ако България се освободи и се върнемъ при семействата си....."

Крумъ Лунгуловъ - Толедо - направи прегледъ на промѣнитѣ които сѫ настъпили въ отношението на организацията по въпроса за царя и посочи, че виновници за това сѫ заобикалящитѣ царь Симеонъ, които го водятъ къмъ пропастъ. На първо мѣсто измѣжду тѣхъ той посочи Христо Статевъ, като припомни предупрежденията които сѫ били отправяни още навремето противъ попълзновенията на този български общественикъ. Между другото Крумъ Лунгуловъ каза следното: "Борба писа напоследъкъ че Н.В.Царя билъ избралъ членоветѣ на Представителството. Н-В- Царя не го избра. Той натовари Статевъ да ги избира и посочи. Той го изигра. Защо да упрекваме царь Симеонъ. Нека упрекваме онѣзи, които си играятъ съ него като марионетка....Когато Статевъ си отиде съ 250 долара събра ни отъ насъ Дочевъ ни се молѣше да замълчимъ работата, да не го излагаме предъ българската общественостъ. Какво стана? Цѣлата тази история ни кара да се срамуваме като българи...."

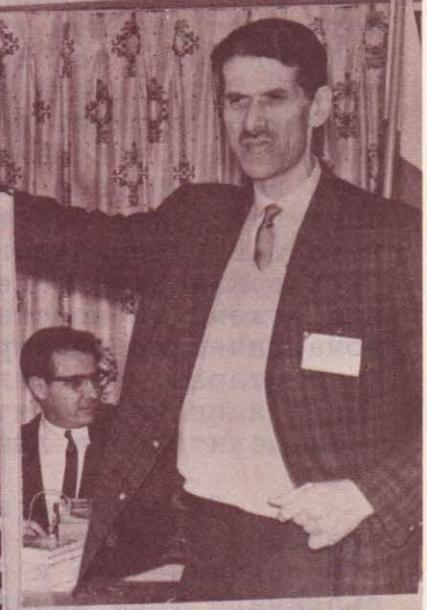
Русе Славейковъ - Ню Йоркъ - обърна внимание на анализа направенъ отъ Д-ръ Койчевъ относно намиране нови пътища за осъществяване каузата на организацията. Той посочи, че историята е учителка на народитѣ и че време е българската общественостъ да се поучи отъ миналото. Той сѫщо така обърна внимание на обстоятелството, че много сили сѫ концентрирали усилията си въ една клеветническа кампания противъ Б.Н.Ф. Мнозина се изказватъ критично за становищата заемани отъ "Борба" открито, но почти всички забравятъ, че това което "Борба" върши публично и "право ти куме въ очи" както казва народната поговорка, противниците на Б.Н.Ф. го вършатъ скрито и съ доносничества и сѫ успѣли да внушатъ какви ли не страхотии на отговорнитѣ фактори. Отидоха дори и до тамъ да рисуватъ фотографии отъ ученическитѣ вестници и да ги пращатъ безъ да иматъ куража и да поставятъ името си отдоле. По нататъкъ г. Славейковъ забелѣза, че макаръ Д-ръ Койчевъ и Райкинъ да сѫ вложили много трудъ за развиване на Б.Н.Съветъ организацията не е направила достатъчно за по-нататъшното разрастване и проагитиране на тази обща политическа инициатива. Той завърши съ една положителна оценка за списването на "Борба!"

Следъ Руси Славейковъ думата вземаха последователно Радославъ Поповъ, Цоню Градинаровъ и Крумъ Лунгуловъ да доизяснятъ нѣкои отъ направенитѣ преди това забележки.

Съ това завършиха изказванията и дебатитѣ по докладитѣ на членоветѣ на Ц.У.С. и председателтѣ на Конгресъ - Д-ръ Георги Паприковъ даде думата на докладчицитѣ да отговорятъ на зададенитѣ въпроси и направенитѣ критики. Последователно думата бѣ взета отъ г. Райкинъ, Д-ръ Койчевъ и Д-ръ Иванъ Дочевъ. Повечето отъ направенитѣ забележки се отнасяха до списание "Борба" и специално до политическата линия следвана отъ редактора на органа на Б.Н.Ф. Неговитѣ изказвания засегнаха много отъ важнитѣ политически въпроси интересоващи членството и българската общественостъ.

Шестият Конгресъ на Б.Н.Ф. Спасъ
Т. Райкинъ, Д-ръ Иванъ Д. Дочевъ,
Д-ръ Георги Паприковъ, Д-ръКалинъ
Койчевъ и Инженеръ Ангелъ Гъндерски
изнисатъ докладитѣ си предъ конгреса.
Долу въ лѣво. Делегатитѣ изслушватъ
изказванията.

Отговаряйки на направените забележки редакторът на "Борба" г. Райкинъ разгледа главните политически въпроси които възбудват българската емиграция от години насамъ и които съставляват главенъ предметъ на направените критики. Той постави на обстоенъ анализъ т.н. Царски въпросъ, отношението къмъ миналото, българската национална емиграция, Българския Националенъ Съветъ и др.

Спирайки се на царския въпросъ г. Райкинъ осъди и догматическия монархизъмъ и догматическия републиканизъмъ и подчерта, че и двете тия крайности предвещаватъ нова тирания въ освободена България. Той се изказа въ полза на едно прагматическо отношение по засегнатите въпроси по смисъла на което голѣмия въпросъ за монархия или република въ бъдеща България би билъ решенъ съ огледъ на това коя форма на управление въ дадения моментъ би гарантирала на българския народъ най-благоприятни условия за установяване и развиване на неговите демократически институции. Сега е времето, обясни редакторът на "Борба", и за монархистите и за републиканците да проявятъ своите най-добри качества, за да могатъ да убедятъ утре българския народъ въ правотата на своята кауза. Той подчерта, че "Борба" не може да остане безразлична къмъ политически прояви подкопаващи освободителната борба, дори и тогава когато тѣзи прояви се вършатъ подъ сѣнката на царската корона, нито пъкъ може да отmine безъ внимание прояви на слѣпа партизанщина, когато тѣ се вършатъ подъ знамето на републиканството. По въпроса за Търновската Конституция сѣкши изясни, че тази конституция е контрактъ между българския народъ и монархическия институтъ и ако отъ насъ, като представители на българския народъ се иска спазване на този контрактъ, то дваждъ повече ние можемъ да поискаме спазване духа и буквата на тази конституция отъ монархическия факторъ. Въ този смисълъ, като редакторъ на "Борба", той се е старалъ да следва тази основна линия и не намери, че има дори една буква написана, която трѣбва да се оттегли назадъ, за да се удовлетвори тази политическа линия.

По въпроса за миналото Райкинъ изтъкна, че Б.Н.Ф. представлява предимно едно ново поколѣние въ българската политика, което нѣма нищо общо съ миналото и нито има право да взема кредита на онѣзи които сѣ създавали това минало, ако има нѣкакъвъ кредитъ, нито пъкъ може да носи отговорностъ за него. Той рѣзко осъди всички онѣзи опити да се представи организацията като експонентъ на политическа реставрация и твърдо подчерта въртата си, че организацията гледа по-скоро къмъ бъдещето, отколкото къмъ миналото. Той не се поколеба да забележи, че що се касае за миналите режими, то тѣ не сѣ били демократически и че не е историческа грѣшка ако нѣкой ги нарече и катастрофаджийски, тѣй като последиците на 1913, 1919 и 1944 г. сѣ още видими на Балканския полуостровъ, както и да гледаме на тѣхъ и че не сме ние които трѣбва да трѣгнемъ да защитаваме една пропаднала политика.

Райкинъ разгледа и въпроса за българската национална емиграция и изтъкна, че вънъ отъ организираниите национални групировки, такава емиграция не съществува. Той посочи на проведената провокация въ хотелъ Хенри Хъдзонъ и анализира моралните и политически подбуди както на г. Чиѳчиевъ, който заплати за тази афера съ парите на други, така и на онѣзи които сѣ приели да играятъ ролята на провокатори. Той изтъкна, че въ по-голѣмата си частъ тѣзи хора сѣ политически или обикновени опортюнисти и че фактите публикувани въ "Борба" относно връзките на вдѣхновителите имъ съ Софийското правителство сѣ добре известни, за да става нужда да се обяснява на кому служи тази национална емиграция подъ сѣнката на Стаевъ и Царя.

Въ обясненията си по въпроса за Българския Националенъ Съветъ Райкинъ изтъкна, че това е най-голѣмия политически успѣхъ регистриранъ отъ организацията и че ако работите стигнатъ до тамъ, че БНС престане да съществува, то това ще бѣде най-голѣмото поражение за БНФ.

Райкинъ подчерта, че установеното сътрудничество съ БЗНС е еманация на сътрудничеството установено въ България между съответнитѣ политически сили - не проста емигрантска комбинация на политически групировки. Въ този смисълъ изрично бѣха споменати членоветѣ на бившитѣ легионерски организации и последователитѣ на БЗНС воденъ отъ Д. Гичевъ. Той изтъкна, че водачеството на Пладне, въ лицето на Д-ръ Г.М.Димитровъ е провело тѣсногрѣда партизанска политика отъ самия 9.9.1944 г. и до днесъ и не се е възползувало отъ отличнитѣ възможности да израстне като националенъ политически съюзъ за сваляне на комунистическия режимъ въ България. Сжщиятъ даде да се разбере, че по-младитѣ последователи на Д-ръ Димитровъ, ако не могатъ да го накаратъ да поеме пая на една национална политика, ще трѣбва да намерятъ начини и пътища за разбирателство съ останалата частъ отъ българската политическа емиграция и заработятъ заедно съ другитѣ политически групировки за общата национална кауза. Освобождението на България е идеалъ, който стои по-високо отъ всѣки политически водачъ, по-високо отъ всѣка лична амбиция и по високо отъ всѣка партизанска кауза. Въ заключение по този въпросъ г. Райкинъ декларира, че Б.Н.Ф. е протѣгалъ и продължава да протѣга ръка на всѣки българинъ въ емиграция който добросъвестно работи за освобождението на българския народъ и самъ Б.Н.Ф. е доказалъ, че когато остарѣли политически водачи, съсъ стари политически схващания и прийоми отказатъ да се съобразятъ съ нуждитѣ на времето и интереситѣ на българския народъ, то по-младитѣ поколения въ българската политика не бива да се колебаятъ да наложатъ необходимитѣ промѣни.

Следъ речта на Райкинъ последваха кратки дебати презъ време на които се изказаха В. Мечкарски, Инж. Дърводѣлски, Миро Герговъ, Прѣшленковъ и др. Особено впечатление направиха изказванията на сина на убития отъ комуниститѣ български Народенъ Представителъ Грековъ - Александъръ Грековъ, наскоро напусналъ България. Той обърна внимание на обстоятелството, че България се е изскубнала отъ войната съсъ сравнително малко жертви благодарение политиката водена отъ Царъ Бориса. Той се спрѣ и на събитията по Девети Септемврий и между другото каза: "На 14 години менъ ми изби зхбитѣдинъ отъ последователитѣ на Гемето. Съсъ сжщия този човѣкъ азъ се срещнахъ въ лагера Белене. Когато ме видѣ той не посмѣ да ме погледне въ очитѣ, но само успѣ да каже: Момко, ти си много младъ, но азъ се срамувамъ отъ тебе". По-нататъкъ г. Грековъ направи разлика между Пладнари и Земедеѣлци водени отъ Д. Гичевъ. Той изтъкна, че дѣйствителното обединение на опозиционнитѣ сили е станало въ 1948 г. Говорѣйки за настроението въ лагеритѣ той каза: "Ние не се страхувахме, че съ насъ ще свършатъ при пръвъ знакъ на опасностъ за комунистическия режимъ. Вестята за всѣки избѣгалъ задъ граница български емигрантъ ни караше да ликуваме. Ние знаехме, че още единъ нашъ братъ се е спасилъ и че ако и да свършатъ съ насъ, борбата ще я продължатъ тѣзи, които останатъ живи навънъ и евентуално ще потърсятъ смѣтка и за насъ отъ нашитѣ палачи. Ние бѣхме сигурни, че колкото повече борци излѣзатъ навънъ толкова повече нашата кауза има шансове за успѣхъ." "Най-големо разочарование за вътрешнитѣ съпротивителни сили донасятъ веститѣ за разединението срѣдъ емиграцията. Когато азъ чухъ въ Римъ за Българския Националенъ Съветъ азъ си помислихъ: Най-после, тѣзи хора сж поумнѣли! Намериха разковничето! Най-после трѣгватъ по пая по който легионери и земедеѣлци отдавна вече вървятъ въ България! Като легионеръ, азъ се гордѣя съ това име, кой каквото ще да мисли за него, но азъ въ Легиона бѣхъ възпитанъ да се боря съ комунизма! И като такъвъ азъ не виждамъ другъ пая освенъ пая на всеобщото национално обединение за освобождението на България отъ комунизма. Нека забравимъ кой е монархистъ, кой е републиканецъ! Ние имаме единъ идеалъ въ който и монархисти и републиканци еднакво върваме - освобождението на България. Нека решаваме този въпросъ следъ освобождението, когато всѣки който се е борилъ за този идеалъ има еднакво право да изкаже мнението си по този въпросъ. Сега българскиятъ народъ ни задѣлжава да вървимъ единни съ БЗНС, съ Д. Гичевъ, съ Тончо Теневъ и всѣки който се съгласи да вземе участие заедно съ насъ въ освободителната борба!"

Изказванията на А. Грековъ бѣха изпратени съ бурни удобрения. Д-ръ Паприковъ приветствува младия патриотъ съ "Добре дошелъ" между старитѣ си приятели въ чужбина.

Последваха обясненията на Д-ръ Калинъ Койчевъ по дебатитѣ въ връзка съ докладитѣ на Ц.У.С. Той изтъкна, че следъ като политическитѣ въпроси въпроси бѣха достатъчно изяснени, то той би обяснилъ по-скоро техническитѣ условия при които се провежда дѣйността на Ц.У.С. - включително издаването на списание "Борба". Той изреди голѣмитѣ разности свързани съ издаването на списанието, съ разпрашането на печатни материали до различни лица и институции и голѣмитѣ затруднения по печатането и разпрашането на "Борба". Между другото той каза следното:

"Ако всичко това, което ние правимъ тукъ трѣбва да се плаща, то бюджетитѣ на голѣми фондации въ Америка нѣма да стигнатъ. Но нѣкои наши приятели ни се сърдятъ за много работи, че не били направени много добре. Единъ го гложде това, че нѣкъде сме пуснали една дума, която не била на мѣсто казана. Другъ ще ни убие, че сме пропускали много запетайки. Трети пъкъ се заловилъ да брои на колко мѣста сме сбъркали да напишемъ правилно "Ъ" и "Ж". Единъ дори ми изпрати обратно списанието като поправилъ съ червенъ моливъ всички правописни грѣшки. Представете си! Това показва до каква степенъ нѣкои хора не познаватъ условията при които се работи. Тя и баба знае да свърши добра работа, ако и се заплати, но ако ние трѣбва да заплатимъ дори това съ погрѣшнитѣ запетайки и "Ъ" - тежко ни и горко! Като покания тукъ нѣкого да дойде да свършимъ нѣкоя работа и като започне да ми се извинява: прощавай, ще правя овъртаймъ! Ами тѣзи които работятъ за организацията не могатъ ли да правятъ овъртаймъ? Тѣ правятъ овъртаймъ като вършатъ организационната работа! То е много добре да кажемъ, че всѣка напечатана статия трѣбва да се преглежда отъ комисия предварително! Но затова ние имаме нужда отъ една канцелария и вие на тѣзи хора трѣбва да имъ плащате! Когато нѣщо се напише веднѣжъ и после трѣбва да се препише три пати, то още тринадесетъ ноци трѣбва да се загубятъ! Кой ще го плати това време на този който го преписва? Вие не знаете, че статиитѣ за нашето списание се пишатъ по събуеитѣ и по различни чакални, но се пишатъ! Па нека има погрѣшни запетайки! Недейте мисли, че ние не желаемъ да направимъ по-добро списание! Ние желаемъ, но не можемъ, защото за да направимъ това ние имаме нужда отъ трима души на които да плащаме да се занимаватъ само съ това! Недейте мисли, че ние не можемъ! Ние можемъ! Ние българитѣ сме кораво племе, ние сме умно племе, ние сме динамично племе, ние сме политически мислѣщо племе! Ние не сме като другитѣ които казватъ, че съ политика не се занимаватъ. Ние се занимаваме съ политика! И най-простия българинъ се занимава съ политика. Защо да не се занимава! Това е знакъза интелигентността на нашия народъ, че се занимава съ политика, че се интересува отъ общественитѣ проблеми! Ако ние имаме сръдства да водимъ организационнитѣ работи както знаемъ, ние поразили ще направимъ, ние революция ще организираме!"....

Д-ръ Койчевъ особено наблегна на нуждата отъ сръдства за развиване и на други организационни инициативи. Той апелира къмъ членството за по-голѣма щедростъ за набиране на необходимитѣ фондове. По този поводъ, между другото той каза: "Като покажемъ нашето списание на нѣкого отъ чуждестраннитѣ организации, па като се зачудятъ: Ашъ колсунъ на БНФ. Пъкъ тѣ нѣматъ нито една политическа организация която да съществува безъ субсидии отъ нѣкъде! Ако намерите една такава и ми я покажете, съчупете ми главата, ако тя нѣма поне петъ души платени хора! Не само българска, но и чуждестранна, една такава организация, чиито функционери не сѣ платени и не работятъ само отъ деветъ до петъ! Следъ това не можешъ да ги намеришъ! За това ни трѣбватъ пари!"....

Засѣгайки въпроса за миналитѣ режими въ България Д-ръ Койчевъ

между другото каза следното:

"Конгреса е мѣстото кждето се разискватъ голѣмитѣ принципиални политически въпроси. Нека видимъ защо ние правимъ политиката си такава каквата на нѣкого изглежда не харесва. Вие знаете, че България, право или криво, е заклеймена въ западнитѣ държави като една държава която се управлява по недемократиченъ начинъ - да кажемъ най-малкото. Ние се оправдаваме, намираме извинения - единъ милионъ, но тѣхъ не ги интересуватъ нашитѣ оправдания и извинения. Фактъ е, че отъ 19 май до 9 септемврий въ България нѣмахме парламентарно-демократично управление. Има и други факти отъ такъвъ характеръ. България отвори война на западнитѣ демокрации. Сега, въ защита на национални идеали ли е, въ защита на божествени идеали ли е, тѣхъ не ги интересува! Тѣ ни казватъ: какво пъкъ вие искате, дали ни отворихте война? Какво искате отъ насъ? Фактъ ли е, че България отвори война? Фактъ е! Това не е въпросъ на мнение, това е въпросъ на исторически фактъ и следователно трѣбва да се търсятъ отговорности за този фактъ! Пъкъ ние тукъ като се погледнемъ, не можемъ да видимъ нито единъ да е правилъ българската политика по това време! Ние имаме двадесетъ и седемъ "пълномощни министри" които правиха българската политика. Тѣ даваха съветитѣ на София каква политика да води - неутрална политика ли да води или да отвори война да бие Америка и Англия, да правимъ консолидиране или да правимъ нормализиране, да пасуваме или да водимъ политика на спукване на ледоветѣ. Тѣ даваха съветитѣ и това което царя правѣше бѣше отгласъ отъ съветитѣ имъ. Тѣзи хора сѣ тукъ сега. Балабановъ бѣше тогава пълномощенъ министъръ. Антоновъ бѣше тогава пълномощенъ министъръ! Да не споменавамъ имената и на други! Славчо Загоровъ бѣше министъръ! Статевъ бѣше Народенъ Представителъ! Генерали имаме въ чужбина. Имаме дванадесетъ души полковници въ чужбина, адмирали и т.н. Чухте ли ги тѣзи хора да излѣзатъ и защитатъ политиката на тѣзи режими. Тѣ я правиха тази политика, да не я правихме тази политика ние студентитѣ, гимназиститѣ и работницитѣ. Тѣ я правиха тази политика, но понеже тѣ сѣ "умни" хора, "интелигентни" хора, тѣ знаятъ, че тѣзи исторически факти не могатъ да се заличатъ, тѣ тегнатъ върху българската съвестъ, за туй трѣбваше да се намери нѣкой виновникъ и - го намериха. Имаше такива хора, които я правиха тази политика, казватъ тѣ - БНФ. Тѣ знаятъ, че ние не можемъ да се оправдаемъ. Тѣ знаятъ, че ние работимъ по фабрицитѣ, сме опаковачи на пакети и т.н. и не можемъ да се оправдаемъ. Пъкъ на тѣхъ имъ трѣбва да намерятъ виновникъ за собствената имъ политика! Разбрахте ли сега защо пишемъ по този начинъ за тѣзи режими? Ние пишемъ така, защото не можемъ да носимъ този баластъ - не става въпросъ дали е права или крива тази политика, но става въпросъ, че ние не сме я правили тази политика и този баластъ не можемъ да го носимъ. Нека го носятъ и се оправдаватъ онѣзи, които сѣ я правили."

"Ние не можемъ да ходимъ тукъ и тамъ да ги кажемъ тѣзи работи, но ние можемъ да ги напишемъ, та като ги прочетатъ онѣзи, които ги следятъ тѣзи работи, да повикатъ когото трѣбва и да му кажатъ въ очитѣ, че ги е лъгалъ и че истината по българскитѣ въпроси свои съвсемъ другояче. И за да може истината да излѣзе наяве, ние понѣкога трѣбва да напишемъ и провокативни статии, но да направимъ така, че тѣ да постигнатъ целта си. Ако не можемъ да влѣземъ презъ вратата, ще влеземъ презъ прозореца! Ние трѣбва да очистимъ тази млада генерация, която не е правила политиката на България презъ войната и която истинскитѣ виновници за тази политика търсятъ да обвиняватъ за собственитѣ си дѣяния."

"Нѣкои наши приятели мислятъ, че трѣбва да пишемъ повече идеологични статии противъ комунизма и да критикуваме разнитѣ комунистически закони... Че ние сте изживѣли тѣзи работи на гърба си бе, та азъ ли ще ви уча. Нека съ тѣзи работи се занимаватъ онѣзи, които не знаятъ още какво е комунизъмъ. Ние ще се занимаваме съ политическитѣ въпроси и ще се занимаваме съ тѣхъ провокативно, за да обърнатъ внимание. Ние не търсимъ и нѣма да търсимъ да се оправдаваме, тѣй като въ нищо не сме виновни!"

Нека се оправдават онѣзи, които са виновни. Остане ли единъ човѣкъ да се оправдава, неговата кауза е загубена. Ние обвиняваме, за да се оправдават онѣзи, които са дробили качамака. Ако оставимъ за тази каша, която други са бъркали да се оправдаваме, тежко ни и горко! Тя е загубена кауза. Насъ ще ни казватъ, че сме добри идеалистчета, че сме праволинейни, но нашата кауза ще бѣде загубена! Това е нашето обяснение по повдигнатитѣ въпроси за миналитѣ режими."

Засѣгайки въпроситѣ за обединението на българската емиграция Д-ръ Койчевъ застъпи гледището, че въ политиката е необходимо да се правятъ компромиси. Компромиса е основа на демокрацията. Компромисъ правятъ членоветѣ на организацията като изказватъ противоположни гледища и намиратъ сръдна позиция, която ги държи заедно. Компромисъ правятъ отдѣлитѣ политически групировки като намиратъ база за разбирателство. Това е демокрация на дѣло, иначе ще трѣбва да се решаватъ всички въпроси съ диктатура. Д-ръ Койчевъ припомни своето становище изразено на Пленарната сесия на Ц.У.С. въ Бѣфало за великодушието на силния, за желанието на Б.Н.Ф. да подаде ръка на онѣзи, които по една или друга причина са отпаднали отъ организацията. По тази поводъ той каза между другото следното:

"Ние ще подадемъ ръка на всѣки единъ който въ този моментъ излиза да работи за общото дѣло при условие, че тази ръка, която искаме да стиснемъ е чиста ръка, не е ръка, която ще ни клъцне. Ние вече стискахме такива ръце, давахме мандати да се прави политика отъ наше име и на края видѣхме, че тази ръка не била чиста. Въ политиката се иска добросъвестностъ и ние ще правимъ политика и ще подаваме ръка тамъ кдето видимъ, че има добросъвестностъ, не скрити интереси. На тази база ние се разбрахме съ Тончо Теневъ. Тончо Теневъ гледа на освободителната борба съ добросъвестностъ - не съ нѣкакви скрити интереси...."

Последенъ говори по дебатитѣ Д-ръ Иванъ Дочевъ. Той изтъкна, че задачата му като Председател на Ц.У.С. е била да държи баланса между различнитѣ политически становища поддържани отъ членството. За да илюстрира положението си въ организацията той припомни единъ инцидентъ между него и Дѣдо В. въ Торонто. При дѣдо В. дошли въ Торонто много противници на Д-ръ Дочевъ и му наговорили най-невъзможни работи и го посъветвали да не отива повече при него. При все това Дѣдо В. отишелъ при него. Когато го запитали защо е постъпилъ така, въпрѣки всичко, то той привелъ примѣра съ яловата и плодовитата круши - едната била обрълена отъ минавачитѣ защото била отрупана съ плодове, другата останала непокътната, защото никой не и обърналъ внимание.

Д-ръ Дочевъ посъветва, щото никой да не поставя въпроситѣ ултимативно - или такава политика трѣбва да следваме или ние се отказваме. Организацията се ръководи отъ единъ уставъ и този уставъ опредѣля най-общитѣ линии на организационната политика: антикомунистическа, национална, демократическа. Който държи на този уставъ, той следва организационната линия. Национализъмъ, демокрация, антикомунизъмъ - това е нашата линия. Ако нѣкъде е станало или става нѣкакво опущение - то затова трѣбва да се съжालява и трѣбва да се избѣгне.

Засѣгайки въпроситѣ за царь Симеонъ Д-ръ Дочевъ отбеляза, че организацията е дала всички възможности на царя да излѣзе и се прояви като български държавенъ глава въ изгнание и че при всички добре известни политически прояви на двореца Б.Н.Ф. е изпълнилъ задълженията си коректно и съ достоинство, безъ отъ страна на ръководството на организацията да е направенъ единъ единственъ актъ който да е далъ основания да се постави подъ съмнение политическата линия на Б.Н.Ф.

Д-ръ Дочевъ подкрепи предложението на делегацията отъ Чикаго щото списание "Борба" да се редактира по начинъ, който да подпомогне обединение-

то, а също и предложението за съставяне на една комисия, която да проведе инициативи съгледъ на това. Особено той наблегна на необходимостта отъ съставянето на комисия за събиране на материали и подпомагане издаването на списанието.

Д-ръ Иванъ Дочевъ излѣзе въ подкрепа и направи висока оценка на Българския Националенъ Съветъ като една политическа комбинация въ която БНФ и БЗНС - главно - сж установили тѣсно сътрудничество и препоръча щото тази комбинация да се разшири съ други политически групи и личности, но наблегна, че всѣка организация въ този Съветъ ще трѣбва да запази своята идентичность.

Спирайки се на Македонския въпросъ, засегнатъ отъ нѣкои делегати, Д-ръ Дочевъ каза между другото следното: "Ако нѣкой отъ Македонската организация може да ни обвини въ нѣщо, то е, че ние поддържаме нашиятъ братя въ Македония да сж българи. Никой въ нашата организация никога не е поддържалъ тѣзи хора въ Македония сж отъ нѣкаква друга народность, че не сж българи. Това е нашиятъ грѣхъ, че ние по този въпросъ не отстъпваме. Нашето списание отъ петъ години не е написало нито една дума, която може да засегне организацията на македонскитъ българи. Нашата организация въ своя Ц.У.С. има човѣкъ който е отъ Македония и никой тукъ не е казалъ, че той е македонецъ. Организацията на Б.Н.Ф. никога не е приела и нѣма да приеме, че нашиятъ братя въ Македония не сж българи. Другъ е въпроса какъ ще я раздѣляме България когато ни се удаде случай. По този въпросъ сега да не говоримъ."

Засѣгайки въпроса за Представителството Д-ръ Дочевъ каза между другото следното: "Още когато се състави Представителството, то се състави по погрѣшенъ пътъ, на погрѣшна основа и затова ние отказахме да участвуваме въ него. Ние предвиждахме, че то ще се провали - и то се провали. Нашето мнение е, че представителството отъ самото начало тръгна по пътя на катастрофата и неговия край не изненада никого, най-малкото насъ...."

Следъ отговоритъ дадени отъ г. Райкинъ, Д-ръ Койчевъ и Д-ръ Дочевъ се направи предложение за освобождаване на Ц.У.С. отъ отговорность, което бѣ единодушно гласувано отъ делегатитъ.

Последваха докладитъ на конгреснитъ комисии. Отъ името на комисията по резолюциитъ докладва г. Райкинъ. Следъ оживени разисквания относно формулировката на нѣкои пасажи, специално пасажа засѣгащъ въпроса за Балканската Федерация, резолюциитъ бѣха гласувани въ следния окончателенъ текстъ:

РЕЗОЛЮЦИИ

НА ШЕСТИЯ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

Шестиятъ Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ, състоялъ се въ градъ Нью Йоркъ на 3 и 4 Мартъ, 1962 г. следъ като изслуша докладитъ на Председателя на Ц.У.С. Д-ръ Иванъ Дочевъ, Главния Секретаръ на организацията Д-ръ Калинъ Койчевъ и редактора на съюзното списание "Борба" Спасъ Т. Райкинъ и следъ като обсъди съ най-дълбока загриженость повдигнатитъ въпроси, дойде до следнитъ заключения, които намѣри за необходимо да доведе до знание на членството и българската общественость въ чужбина:

I. МЕЖДУНАРОДНИ ВЪПРОСИ

1. Международните събития в последно време се развиват в посока противна на надеждите и очакванията на българския народ за освобождение от комунистическа тирания.

2. Българският Национален Фронт различава две главни течения доминиращи настоящата световна политика:

А. Наивна вяра в чудотворните сили на един политически фермент, която стимулира ефирни надежди за вътрешни промени:

а. Демократизиране на комунистическия блок чрез събуждане свободолюбиви чувства и възкресяване на потъпкани хуманитарни идеи - явление манифестирано в Югославия, Полша и Русия,

б. Комунизирание на свободния свят - последица на едно философско убеждение издигнато до нивото на научна доктрина по смисъла на което комунизма ще възтържествува над демократичния свят в резултат на неизбежна вътрешна еволюция на капиталистическото общество.

Б. Реалистична оценка на настоящия конфликт между комунизма и демокрацията свежда се до признаване неизбежността на една последна битка, която може да бъде забавена, но не може да бъде завинаги отстранена - оценка споделяна еднакво от китайските комунисти и поробените от комунизма народи.

3. Практически съображения, диктувани от ужасяващите методи на модерната война, принуждават великите сили изправени една срещу друга да приемат съществуващото статукво като единствената алтернатива на взаимно тотално унищожение и да възложат надеждите си за крайна победа на ефирни или доктринерни ферменти.

4. Б.Н.Ф. гледа на избухналия Китайско-Съветски конфликт като на сериозна криза в монолитното единство на комунистическия блок и счита че той е резултат на съображения продиктувани от националните интереси на двете страни в зависимост от това коя страна е изложена повече или по-малко на тотално унищожение - не на основни доктринални различия и, следователно, е без особени последствия за политиката на двата световни блока, освен ако тази криза се разрастне в по-голям конфликт под влияние на психологически и лични фактори.

5. Б.Н.Ф. намира, че стратегите на комунистическата психологическа война са успели да вмъкнат и изкусно манипулират - като преувеличават значението на изолирани незначителни патологически прояви на лунатичен анти-комунизъм в западния свят - един недействителен проблем: "радикален дясничарски екстремизъм" който използват като заблуждение и отклоняват вниманието на западния свят от комунизма като най-голяма опасност за демокрацията и го насочват там където такава опасност няма. Като реакция на тази инспирирана от комунистите кампания, зле осведомени анти-комунисти стават жертва на реакционни схващания и сами започват да играят ролята на комунистически ордия като провокират всяка позитивна опозиция на комунизма. Цялата операция на комунистическия стратег се свежда до дискредитиране, изолиране, клеветене, подкопаване и разколебаване всяко честно усилие да се попречи на комунистическото проникване в свободния свят, до унижаване, разединяване, осмиване на всяка анти-комунистическа проява и представяне на комунистите като млченици за човешки права, до раздвяне на западния свят и окончателното му поробване.

6. Следъ-военния национализъм - въ противоположностъ на до-военнитѣ националистически движения - въ преследване на оправдана национална политическа и икономическа независимостъ и изправенъ предъ флагрантно неразбиране неговитѣ аспирации отъ страна на западнитѣ сили които се опитватъ да увѣковѣчатъ съ скрити или открити сръдства дълбоко вкоренена икономическа експлоатация на колониалнитѣ и икономически неразвити народи, се е обърналъ къмъ съветско-китайския комунизъмъ за морална и материална подкрепа и така самъ подготвя поражението на собственитѣ си цели като излага новия свѣтъ на нова тирания, господство, колониялизъмъ и експлоатация.

7. Българскиятъ Националенъ Фронтъ гледа на реакционнитѣ политически, социални, културни и икономически доктрини прилагани отъ нѣкои западни обществени формации - отразени въ расова дискриминация, политическа диктатура, контролирани отъ държавата работнически движения, олигархически правителства и всесилни икономически интереси - като на фактори принуждаващи расови и национални малцинства, обезправени класи, работничество и народнитѣ маси да се обърнатъ къмъ комунизма за постигане на оправданитѣ имъ аспирации за граждански права, лично благоденствие и справедливостъ.

8. Българскиятъ Националенъ Фронтъ счита движението за постепенно икономическо, политическо и културно обединение на Западна Европа за събитие отъ епохално историческо значение и счита, че единъ подобенъ образецъ на политическа организация въ освободена Източна Европа, специално на Балканския Полуостровъ, е наложителна необходимостъ и единствена надежда за свобода и напредъкъ и счита, сѣщо така, че една Балканска Федерация е пътя за избѣгване минали и настоящи национални съперничества, подозрения, антагонизъмъ и кървави войни на Балканитѣ.

II. БЪЛГАРСКИ ВЪПРОСИ

9. Насокитѣ на международното развитие въ настоящия моментъ ни принуждаватъ да признаемъ, че опититѣ на българската политическа емиграция и опититѣ на всички емигрантски представителства на п о р о - б е н и т ѣ народи да наложатъ тѣхната освободителна кауза сръдъ западнитѣ сили сръщнаха масова съпротива отъ страна на силитѣ проповѣдващи мирно сѣжителство и акомодация съсъ комунистическитѣ правителства на базата на условия наложени отъ свѣтовния комунизъмъ и една решителна победа за освободителната кауза на българския народъ и другитѣ поробени народи е далече отъ осществяване.

10. Българскиятъ Националенъ Фронтъ апелира къмъ съпротивителнитѣ сили въ България щото тѣ, като иматъ предвидъ изоставянето имъ отъ западнитѣ сили на комунистическата тирания, да останатъ непоклатно на своитѣ настоящи позиции въ опозиция на комунизма и да приспособятъ своята тактика и стратегия въ ежедневната си борба съсъ комунистическия режимъ къмъ днешнитѣ обстоятелства поставяйки интереситѣ на освободителната борба като най-високъ критерий.

11. Б.Н.Ф. е убеденъ, че поробенія български народъ, изправенъ предъ изборъ на самоубийство предложенъ му отъ западни пропагандисти на мирно сѣжителство и акомодация на базата на комунистически условия отъ името на западни пропагандни агенции познати като експоненти на освободителната кауза - или борба за свобода безъ каквито и да било условия, ще избере да следва пътя диктуванъ му отъ неговитѣ собствени интереси за самосъхранение.

12. Българският Национален Фронтъ признава появата на известни промѣни въ комунистическата практика задъ Желѣзната Завеса и въ България, но гледа на тѣзи промѣни като на доказателство за по-нататъшното засилване на комунистическата тирания върху поробенитѣ народи и осяжда всички опити, вдъхновявани отъ комуниститѣ, за изтълкуване на тѣзи промѣни като симптоми на демократизиране на комунистическия режимъ, еволюция на комунистическата теория и практика къмъ демокрация и евентуално падане на комунистическата тирания, като счита тѣзи опити за едно преднамерено усилие да се помогне на комуниститѣ срещу външния натискъ въ единъ моментъ когато народната съпротива отватре се засилва и като единъ удобенъ пътъ за западнитѣ сили да отхвърлятъ отъ себе си моралната си отговорностъ за поробенитѣ народи и да намерятъ приемливо оправдание за своето бездѣйствие.

13. Българският Национален Фронтъ осяжда съществуващото разединение срѣдъ българската емиграция и настоява предъ всички онѣзи, които заематъ позиции на водачество да демонстриратъ повече съзнание за отговорностъ и по-малко партизанщина като взаимно признаятъ правото на всѣки единъ и задължението на всѣки единъ да служи на своя народъ подъ комунистическа тирания и, като се обединятъ въ едно единствено българско политическо представителство въ чужбина, въ духа и подъ знамето на демокрацията и любовта къмъ отечеството, поотдѣлно изповѣдвани отъ всѣки единъ, да заработятъ заедно за освобождението на България.

14. Българският Национален Фронтъ осяжда всѣка външна намѣса въ българскитѣ политически работи въ чужбина подъ формата на насърчаване партизанството чрезъ предпочитане на една група противъ друга, подкрепяне на една група противъ друга, налагане на една група противъ друга и чрезъ произволно и безотговорно обявяване на самопровъзгласили се говорители за българския народъ въ чужбина.

15. Българският Национален Фронтъ предупреждава всички политически водачи и всички истински български политически бѣжанци противъ всѣкакви връзки съ българскитѣ комунистически власти или пратеници на българското комунистическо правителство – било като частни лица, било като агенти на на чуждестранни правителства или по предлогъ на неполитически въпроси, тъй като такива връзки сѣ противни на каузата на българската емиграция и борбата за освобождение на България.

16. Българският Национален Фронтъ потвърждава своето участие въ Българския Национален Съветъ и обръща вниманието на всички отговорни фактори въ чужбина върху политическата формула залегнала въ основата на тази организация като база за по-нататъшното обединение на българската политическа емиграция, където всѣка групировка и всѣко отдѣлно лице – по пъта на взаимно признаване правото и задължението на всѣки български емигрантъ, всѣка българска партия или групировка, безъ загубване на личенъ или политически престижъ и достоинство, безъ комполимсъ на лични и политически разбирания и програми, въ духа на осветенитѣ принципи на демокрацията – може да присъедини усилията си и даде своя приносъ за осъществяването на общата национална кауза – освобождението на България.

/ Българският текстъ на резолюциитѣ е преводъ отъ английския оригиналъ, който си остава като официаленъ текстъ на конгреснитѣ решения.

Последваха докладитѣ на другитѣ комисии. Инж. Ангелъ Гъндерски докладва отъ името на комисията по бѣдешата дѣйностъ. Разгледани бѣха въпроситѣ за следващия конгресъ на организацията и за полугодишната сесия на Ц.У.С. Особени оживени разисквания изникнаха въвъ връзка съ предложението на делегацията отъ Чикаго за назначаване на специална комисия, която да се занимае съ въпроса за обединението на българската емиграция. Накрая конгреса избра за членове на тази комисия Д-ръ Георги Паприковъ, Инж. А. Гъндерски, Инж. Дърводѣлски, Инж. С. Овчаровъ - Харизанъ и Д-ръ Ангелъ Тодоровъ.

Отъ името на комисията по Политическата Програма на организацията докладва Цоню Градиналовъ. Проектно-Декларацията прочетена отъ Градинаровъ бѣ приета като база за по-нататъшно обсъждане на този въпросъ и се реши што окончателния текстъ да бѣде приготвенъ за следващото заседание на Ц.У.С. и представенъ за одобрение на следващия конгресъ.

Отъ името на номинационната комисия докладва Василь Динчевъ. Следъ кратки разисквания, избранъ бѣ новъ Централенъ Управителенъ Съветъ на организацията въ следния съставъ:

Председателъ - Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ - Торонто, Канада

Подпредседатели - Д-ръ ГЕОРГИ И. ПАПРИКОВЪ - Чикаго, США

- Инж. АНГЕЛЪ ГЪНДЕРСКИ - Торонто, Канада

Главенъ Секретаръ - Д-ръ КАЛИНЪ КОЙЧЕВЪ - Нью Йоркъ, США

Секретаръ - СПАСЪ Т. РАЙКИНЪ - Нью Йоркъ, США

Касиеръ - ИВАНЪ ГЪЛЖЕВЪ - Нью Йоркъ, США

Членове - Д-ръ АНГЕЛЪ ТОДОРОВЪ - Съдбъри, Канада

- Д-ръ ИВАНЪ СЕРБЕЗОВЪ - Лондонъ, Англия

- Д-ръ НИКОЛА ВАСИЛЕВЪ - Шутгардъ, Германия

- Д-ръ БОРИСЪ ГАНЧЕВЪ - Калгари, Канада

- Инж. Д. МИХАЙЛОВЪ - Щатъ Вашингтонъ

- Инж. НИКОЛА ТОНЕВЪ - Санъ Франциско

- СТЕФАНЪ КАШЕВЪ - Цариградъ, Турция

- РАЙЧО Д. РАЙЧЕВЪ - Брюкселъ, Белгия

- КОЛЮ КОНДОВЪ - Парижъ, Франция

- ГЕОРГИ ПЕТРОВЪ - Кливеландъ, США

- ИВАНЪ ДОЙКОВЪ - Монреалъ, Канада

- НИКОЛА СТОЯНОВЪ - Лосъ Анжелосъ, США

- КРУМЪ ЛУНГУЛОВЪ - Толедо, США

- ТИХОЛЪ ТАБАКОВЪ - Хамилтонъ, Канада

- МИРО ГЕРГОВЪ - Бъфало, США

КОНТРОЛНА КОМИСИЯ:

- Председател - Инж. Симеонъ Овчаровъ-Харизанъ
Чикаго
Членове: - Цоню Градинаровъ - Торонто
- Павелъ Павловъ - Ню Йоркъ

Следъ избирането на новия Ц.У.С. Д-ръ Дочевъ благодари отъ името на новоизбранитѣ за указаната имъ честъ и довѣрие и декларира, че презъ идущата година новото ръководство на организацията ще удвои усилията за да придвижи напредъ организационната и националната кауза.

Съ избирането на новия Ц.У.С. конгреса завърши работата си по въпроситѣ предвидени въ дневния редъ и на делегатитѣ се даде възможностъ да се изкажатъ по различни въпроси отъ организационенъ характеръ. По този поводъ нѣкои делегати препоръчаха што полугодишната сесия на Ц.У.С. да се проведе презъ м. октомврий и на нея да се реши къде и кога да се състои следващия седми конгресъ на организацията, като се изказа пожелание што Вашингтонъ да бѣде едно отъ първитѣ мѣста за предпочитание. Пусната бѣ следъ това подписка за събиране на сръдства за издаване на сп. "Борба" и всички клонове поеха съответни ангажименти. Досегашниятъ редакторъ на списанието декларира, че следъ публикуването на конгресния брой не ще му бѣде повече възможно да носи тежеститѣ по издаването на "Борба" и апелира къмъ всички членове да дадатъ подкрепата си на новия редакторъ, който и да бѣде той.

Шестиятъ конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ бе закритъ въ петъ часа следъ обѣдъ при пълно задоволство отъ страна на делегатитѣ за извършената работа.

ТЪРЖЕСТВЕНОТО ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЯ НА ОСВО- БОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Тържеството по случай деня на Освобождението на България - традиционния празникъ на Българския Националенъ Фронтъ - тази година регистрира най-големия си успѣхъ до сега. Напливътъ на гости по този случай въ хотелъ Ню Йоркъ въ сѣбота вечерята, Трети Мартъ, бѣше така голѣмъ че много отъ посетителитѣ не можаха да бѣдатъ настанени въ огромната зала наета по този случай и трѣбваше да вечерятъ въ сѣседнитѣ ресторанти и следъ това да взематъ участие въ традиционния балъ.

Първитѣ гости започнаха да пристигатъ въ седемъ часа и до осемъ часа приемнитѣ зали бѣха буквално претъпкани. Хотелскитѣ манажери прибавиха допълнителни маси колкото мѣстото позволяваше. Ръководителитѣ на тържеството отъ БНФ предоволни отъ отзива на българската и американска публика направиха каквото можаха да задоволятъ внезапно изникналитѣ нужди, но когато не можеше да се направи повече, тържеството започна при незапомненъ ентузиазъмъ и задоволство.

Банкета започна съ националния химнъ на Америка и "Шуми Мари-

Г-жа Дора Гъбенска говори на банкета отъ името на Б.Н.Съветъ. Въ дясно - С.Т.Райкинъ чете телеграмитѣ и писмата отъ официалнитѣ лица. Въ срѣдата - Инж. Ст. Овчаровъ чете Прокламацията на гвернйора на Илиноесъ; и Д-ръ Дочевъ говори на банкета. По долу - Д-ръ Паприковъ приема дарение отъ найстария членъ на Организацията, дѣдо Минко Недковъ отъ Хамилтонъ, Канада и частъ отъ делегатитѣ презъ време на обѣдната почивка. Въ лѣво долу - Оперната пѣвица Г-жа Жени Данова пѣе на тържеството. Най-долу въ лѣво - Д-ръ Калинъ Койчевъ и Инж.Тончо Теневъ

изсвирени на пиано отъ бележитата професорка по музика - г-жа Стайна - учителка на много знаменити артисти отъ Метрополитанъ Опера. Следъ това г. Райкинъ прочете "Отче Нашъ" на английски и вечерята започна при задушерна приятелска атмосфера.

Следъ сервирането на кафето започна официалната частъ. Тостмастера, г. Райкинъ, обясни на кратко значението на този празникъ за българския народъ и за българската емиграция и изказа пожелание што въ недалечно бъдеще да се презнува единъ день на ново освобождение. Той изказа благодарностъ на свободния свѣтъ за гостоприемството което той е указалъ на българскитѣ политически бѣжанци и специално на всички ошѣзи американски общественици, които сѣ показали разбиране на българскитѣ въпроси и сѣ дали моралната си подкрепа на борещия се за свобода български народъ. По този поводъ той съобщи, че много американски сенатори и народни представители сѣ говорили отъ трибуната на Американския сенатъ и Камарата на Представителитѣ въ защита на българския народъ. Преди и трети мартъ по българския въпросъ се изказаха следнитѣ американски политици - речитѣ имъ сѣ напечатани въ Дневницитѣ на дветѣ парламентарни тѣла - Конгрешъналъ Рекордъ:

Сенаторъ Джекобъ Джавитсъ - Ню Йоркъ
Сенаторъ Кенетъ Кийтингъ - Ню Йоркъ
Сенаторъ Карлъ Мъндтъ - Нортъ Дакота
Сенаторъ Харисонъ Уйлямсъ - Ню Джърси
Сенаторъ Филипъ Хартъ - Мичиганъ

Конгресманъ В. Линдзей - Ню Йоркъ
Конгресманъ Уйлямъ Бъклеј - Ню Йоркъ
Конгресманъ Абрахамъ Мюлтеръ - Ню Йоркъ
Конгресманъ Д. Дингелъ - Мичиганъ
Конгресманъ Джонъ Рей - Ню Йоркъ
Конгресманъ Полъ Фино - Ню Йоркъ
Конгресманъ В. Анфузо - Ню Йоркъ
Конгресманъ Р. Пучински - Илинойсъ
Конгресманъ Е. Дервински - Илинойсъ
Конгресманъ Питъръ Родино - Ню Джърси
Конгресманъ Уйлямъ Райянъ - Ню Йоркъ
Конгресманъ Полъ Дейгъ - Пенсилвания

Освенъ тѣзи поздравления и подкрепа на българския народъ отъ трибуната на Американския Конгресъ, до Б.Н.Ф. бѣха отправени следнитѣ телеграфически поздравления по този случай отъ членове на дветѣ камари:

Сенаторъ Джейкобъ Джавитсъ - Ню Йоркъ
Сенаторъ Кенетъ Кийтингъ - Ню Йоркъ

Конгресманъ Р. Либонати - Илинойсъ
Конгресманъ Е. Дервински - Илинойсъ
Конгресманъ А. Сантанджело - Ню Йоркъ
Конгресманъ Харолдъ Колиеръ - Илинойсъ
Конгресманъ Е. Холандъ - Пенсилвания
Конгресманъ Питъръ Родино - Ню Джърси
Конгресманъ Хю Карей - Ню Йоркъ
Конгресманъ Фредъ Швенгелъ - Айова
Конгресманъ Самуелъ Фриделъ - Мериландъ
Конгресманъ Огъстъ Джонсонъ - Мичиганъ

Въ допълнение на тѣзи устни и телеграфически поздравления до Българския Националенъ Фронтъ бѣха отправени и следнитѣ писмени при-

ВЕТСТВИЯ:

Сенаторъ Джонъ М. Бътлеръ - Мериландъ
Сенаторъ Дж. У. Фулбрайтъ - Арканзасъ
Сенаторъ Т. Кушелъ - Калифорния
Сенаторъ Уорънъ Магнусонъ - Щатъ Вашингтонъ
Сенаторъ Карлъ Мъндтъ - Саутъ Дакота
Сенаторъ Джонъ Дж. Уйлямсъ - Делауеаръ
Сенаторъ Харисонъ Уйлямсъ - Ню Джърси
Сенаторъ Ралфъ Ярбъроу - Тексасъ
Сенаторъ Милтонъ Ынгъ - Нортъ Дакота

Конгресманъ В. Анфузо - Ню Йоркъ
Конгресманъ Т. Лудлоу Ашлей - Охайо
Конгресманъ К. Бейли - Уестъ Виржиния
Конгресманъ Франкъ Бекетъ - Ню Йоркъ
Конгресманъ Франкъ Бойкинъ - Алабама
Конгресманъ Уйлямъ Бъклей - Ню Йоркъ
Конгресманъ Силвио О. Конте - Масачузетъ
Конгресманъ У. Крамеръ - Флорида
Конгресманъ Р. Корбетъ - Пенсилвания
Конгресманъ Гленъ Кънингамъ - Небраска
Конгресманъ Уилардъ Куртинъ - Пенсилвания
Конгресманъ Лауренсъ Куртисъ - Масачузетъ
Конгресманъ Е. Дадарио - Кънектикътъ
Конгресманъ Поль Дейгъ - Пенсилвания
Конгресманъ Джошъ Дингелъ - Мичиганъ
Конгресманъ Е. Дули - Ню Йоркъ
Конгресманъ Т. Дулски - Ню Йоркъ
Конгресманъ М. Фейганъ - Охайо
Конгресманъ И. Фентонъ - Пенсилвания
Бившъ Конгресманъ Л. Холцманъ - Ню Йоркъ
Конгресманъ О. Джонсонъ - Мичиганъ
Конгресманъ К. Кърнсъ - Пенсилвания
Конгресманъ Франкъ Ковалски - Кънектикътъ
Конгресманъ Джонъ Линдсей - Ню Йоркъ
Конгресманъ Уолтъръ Маквей - Канзасъ
Конгресманъ Рой Маденъ - Индиана
Конгресманъ Д. Матюсъ - Флорида
Конгресманъ Джонъ Монаганъ - Кънектикътъ
Конгресманъ А. Мултеръ - Ню Йоркъ
Конгресманъ Р. Никсъ - Пенсилвания
Конгресманъ Джонъ Охара - Мичиганъ
Конгресманъ О. Пайкъ - Ню Йоркъ
Конгресманъ Джонъ Райли - Саутъ Каролайна
Конгресманъ Хауардъ Робизонъ - Ню Йоркъ
Конгресманъ Донъ Шортъ - Нортъ Дакота
Конгресманъ А. Сибаль - Кънектикътъ
Конгресманъ Б. Смитъ - Масачузетъ
Конгресманъ Ф. Сентъ Джерменъ - Родъ Айландъ
Конгресманъ К. Винсонъ - Джорджия
Конгресманъ Филъ Уийвъръ - Небраска
Конгресманъ К. Заблоки - Уисконсинъ

Съобщавайки за тѣзи поздравления, г. Райкинъ още веднѣжъ благодари на всички тѣзи общественици за отзоваването имъ на поканата на Б.Н.Ф. да подкрепятъ морално борещия се за свобода български народъ. Слѣдия събщи следъ това, че между множеството други поздравления отправени до организацията сѣ и тѣзи на следнитѣ видни американски общественици и политически дѣятели:

Гъвърнъръ Нелсонъ Рокфелеръ - Ню Йоркъ
Гъвърнъръ Ричардъ Хюсъ - Ню Джърси
Гъвърнъръ Ото Кернеръ - Илинойсъ

Мейоръ Робертъ Вагнеръ - Кметъ на градъ Ню Йоркъ.

По-главнитѣ поздравления отправени до Б.Д.Ф. сѣ публикувани въ отдѣлно допълнение къмъ този брой на "Борба". Тукъ даваме само тѣзи на Гъвърнъръ Рокфелеръ, Кмета на Ню Йоркъ Робертъ Вагнеръ, Сенаторъ Джавитсъ, и Сенаторъ Кенетъ Киитингъ.

Драги Д-ръ Койчевъ:

21 Февруарий, 1962

Моля предайте моитѣ сърдечни поздравления на всички присъствуващи на годишния банкетъ и балъ въвъ възпомяване деня на Освобождението на България.

Ние питаемъ горещо уважение и приятелство къмъ нашитѣ съграждани отъ български произходъ. Нашитѣ съчувствия сѣ съ тѣхъ когато тѣ отдаватъ почитъ къмъ онѣзи които пожртвуваха живота си за освобождаване на българския народъ отъ вѣковно потисничество и къмъ онѣзи които продължаватъ борбата противъ комунистическата тирания.

Съ моитѣ най-добри пожелания за приятно и вдъновяващо тържество,

Съ почитъ: НЕЛСОНЪ РОКФЕЛЕРЪ

Гъвърнъръ на Ню Йоркъ

ТЕЛЕГРАМА

По случай годишния банкетъ и балъ на Българския Националенъ Фронтъ въ Америка моля предайте моитѣ най-добри пожелания на вашитѣ членове. Бадете увѣрени, че целитѣ на вашата организация се сподѣлятъ отъ мене. Вие имате моята пълна подкрепа въ усилията ви да постигнете освобождението на съотечественицитѣ си отъ потисничество.

РОБЕРТЪ Ф. ВАГНЕРЪ

Кметъ на Ню Йоркъ

ТЕЛЕГРАМА

Поздравления до членоветѣ на Българския Националенъ Фронтъ въ Америка и до вашитѣ гости по този извънредно важенъ случай. Възпомяването на деня на Освобождението на България има най-далбоко духовно значение и азъ съмъ сигуренъ, че то ще насърчи вашия народъ и неговата борба за свобода. Вашата организация трѣбва да бѣде похвалена за работата ви отъ името на българския народъ който е претърпѣлъ толкова много страдания отъ подтисничество и азъ съмъ сигуренъ, че вие ще продължите отличнитѣ традиции на вашата досегашна работа. Бадете увѣрени въ моето пълно сътрудничество и предайте моето най-далбоко уважение къмъ всички присъствуващи.

ДЖЕЙКОБЪ К. ДЖАВИТСЪ

Сенаторъ отъ Ню Йоркъ

ТЕЛЕГРАМА

Моля предайте моитѣ горещи лични поздравления на всички присъствуващи...Случая е най-подходящъ щото за моментъ да преутвърдимъ посвещението си на високитѣ принципи отразени въ Българския Националенъ Фронтъ въ Америка....

КЕНЕТЪ Б. КИИТИНГЪ - Сенаторъ

Следъ прочитането на по-важнитѣ поздравления г. Райкинъ представи почетѣ гости на тържеството на главната маса, между които Тончо Теневъ - Екзекутивенъ Директоръ на Българския Националенъ Съветъ и представителъ Българския Земеделски Народенъ Съюзъ - Д. Гичевъ -, Д-ръ Иванъ Дочевъ - Председателъ на Б.Н.Ф., Д-ръ Георги Паприковъ и Инж. Ангелъ Гъндерски - Подпредседатели на Б.Н.Ф. г-жа Дора Гъбенска - Екзекутивенъ Директоръ на Б.Н.С. и Председателка на Съюза на българскитѣ писатели, артисти и културни дѣятели, г. Анте Дошинъ отъ страна на обединенитѣ американски хървати, г. Винко Падйенъ - Хърватски Домобранъ, А. Бедри - Украинска организация за защита на четеритѣ свободи на Украйна, г-ца Кучерска - представителка на украинската младежка организация, Д-ръ Сербезовъ - Б.Н.Ф. - Англия, г-жа Златка Сузмейянъ - именита българска художничка въ свободния свѣтъ, Петъръ Тамановъ - Председателъ на колонията български калмуци, и др.

Думата бѣ дадена на г-жа Дора Гъбенска, която поднесе приветския отъ името на Българския Националенъ Съветъ и Д-ръ Дочевъ, който благодари на българската колония въ Ню Йоркъ за масовото и участие въ тържественото отпразнуване деня на Освобождението на България.

Последва кратка музикална програма изпълнена отъ именитата българска оперна пѣвица Жени Данова, придружена на пиано отъ г-жа Стайна. Между другото г-жа Данова изпълни арии изъ операта Аида и нѣколко български народни пѣсни и завърши съ химна на българската емиграция - "МИЛА РОДИНО" - като къмъ нея се присъедини цѣлата зала и мощната българска пѣсенъ проеца не само въ залитѣ на хотелъ Ню Йоркъръ но и проникна дълбоко въ душитѣ и сърдцата на всички присѣтствуващи. Жени Данова, съ чувство и вдъхновение поведе своитѣ слушатели въ дебритѣ на българската душа и събуди потиснати мечти и страсти, любовъ и мъка по далечната родина. Тя бѣ възнаграждена съ бурни аплодисменти и букетъ отъ живи цвѣтя. Изказвайки благодарностъ за отличното изпълнение и за патриотичното вдъхновение, така обилно демонстрирани отъ именитата българска пѣвица и артистка, г. Райкинъ пожела, щото въ недалечно бъдеще г-жа Данова и цѣлия български народъ да видятъ поробеното отечество свободно и на г-жа Данова да бѣде отдадена припадащата и се честь на истинска народна артистка, която сподѣля изгнаническата участъ на хилядитѣ български емигранти и съ участието и въ тържественото чествуване голѣмия националенъ празникъ Освобождението на България поставя талантитѣ си безвъзмездно въ служба на българската освободителна кауза. Сжшиятъ подчерта, че макаръ Българскиятъ Националенъ Фронтъ да не може да заплати хонораръ на тѣзи които взиматъ участие въ подобни тържества съ изкуството си, то народната признателностъ е стократно по-голѣма награда за единъ патриотиченъ български артистъ, награда която не може да се оценява съ пари, тѣй както не може да се оценява съ пари и не се заплаща отъ никого работата на дѣятелитѣ на организацията. Г-жа Данова, по свой пътъ и водена отъ чувства на неподкупенъ патриотизъмъ, за разлика отъ мнозина други наши артисти, които търсятъ да продаватъ талантитѣ си на разни международни търговци съ българската кауза и дори на български културни инициативи, и въпрѣки огромния натискъ който се указа върху нея отъ тѣзи търговци, постави своя талантъ и своя патриотизъмъ по-горе отъ всѣкакви съображения на личенъ интересъ и подкрепи общото народно дѣло. Хвала и честь на българскитѣ културни дѣятели отъ класата на г-жа Данова.

Следъ музикалната програма се откри тържествения балъ който продължи до два часа сутринята. Подъ звучитѣ на отличния оркестъръ танцитѣ задоволиха изискванията и на най-взискателнитѣ гости. Въ промеждутъцитѣ бѣ изсвирена българска хоровадна музика - хора и рѣченици и въ залата се извиха кръшни народни хора и рѣченици. Най-последно, по искане на публиката, оркестъра засвири най-новия модеренъ танцъ ТУИСТЪ. Кой би помислилъ, че на единъ български балъ би се танцувалъ този танцъ. Гледката която се разигра въ залата изненада всички. Салона бѣ малкъ да побере всички ония, които желаеха да танцуватъ. Накрая всички се разотидоха предоволни и съ убеждение, че това бѣ най-успѣшното досегашно празнуване деня на освобождението на България.

БЪЛГАРСКИ ДУХОВНИЦИ - ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ СЛЕДЪ 9.9.1944 Г.

1. МИТРОПОЛИТЪ БОРИСЪ НЕВРОКОПСКИ - убитъ на 8.11.1948 предъ олтара на църквата си.
2. АРХИМАНДРИТЪ ИРИНЕЙ - Изчезналъ безследно на 9.9.1944 г. - Протосингелъ на Софийската Митрополия.
3. АРХИМАНДРИТЪ ПАЛАДИЙ -Звѣрски убитъ на 9.9.1944 г. . Протосингелъ на Видинската Митрополия
4. АРХИМАНДРИТЪ НАУМЪ - Безследно изчезналъ на 9.9.1944 г. - Учителъ въ Софийската Духовна Семинария
5. МИТРОПОЛИТЪ ЕВГЕНИЙ БОСИЛКОВЪ - Католически Никополски Владика - Осъденъ на смъртъ на 25.9.1952 и безследно изчезналъ въ една лудница-затворъ
6. Свещеникъ Никола Пешевъ Миленковъ -Подгоре, Бѣлоградчишко, убитъ 1945
7. Свещ. Иванъ Ангеловъ - Ловечъ, убитъ на 10.III.1945 въ Осмо Калугерово
8. Свещ. Василь В. Вълковъ - Горни Дабникъ, убитъ на 9.9.1944
9. Свещ. Стефанъ попъ Христовъ - Загорци, Новозагорско, убитъ Февр. 1945
10. Свещ. Атанасъ Яневъ - Сръмъ, Елховско, убитъ на 10.4.1945 г.
11. Свещ. Николай Йотовъ - Долни Дабникъ, убитъ м. Мартъ 1945
12. Свещ. Иванъ Ал. Камберовъ - Осоица, Новоселско, убитъ априль 1945
13. Свещ. Борисъ Дѣлевъ - Батакъ, Пещерско, убитъ на 21.II.1945
14. Свещ. Борисъ Вълкановъ - Св. Кирилово, Старозагорско, убитъ на 14.4.1945
15. Свещ. Иванъ Н. Цанковъ - Борисово, Поповско, убитъ на 23.3.1945
16. Свещ. Никола Т. Калайджиевъ - Опълченецъ, Чирпанско, убитъ на 14.3.1945
17. Свещ. Петъръ Киселовъ - Енчовци, Дръновско, убитъ на 24.II.1945
18. Свещ. Лука Радевъ Юруковъ - Панагюрище, убитъ на 30.4.1945 г.
19. Свещ. Никола попъ Ташевъ - Новосело, Казанлъшко, убитъ преди 9.9.1944
20. Свещ. Андонъ В. Андоновъ - Бръстово, Хасковско, убитъ Февр. 1945
21. Свещ. Иванъ К. Поповъ - Мядрецъ, Харманлийско, убитъ къмъ 20.II.1945
22. Свещ. Иванъ В. Дръновски, - Бръсница, Бѣлослатинско, убитъ на 9.9.1945
23. Свещ. Стефанъ Георгиевъ - Попица, Бѣлослатинско, убитъ на 9.9.1944
24. Свещ. Димитъръ И. Метровъ - Златощъ, Кюстендилско, убитъ на 23.3.1945
25. Свещ. Василий Дочевъ - Саламаново, Шуменско, убитъ на 23.3.1945
26. Свещ. Христо Н. Стоименовъ - Рашка Грашица, Кюстендилско, убитъ Окт.44
27. Свещ. Рафаилъ Раевъ - Стражица, Горноорѣховско, убитъ презъ Окт. 1944
28. Свещ. Андрей И. Стаменовъ, - Горна Малина, Новоселско, убитъ 18.X.1944
29. Свещ. Петъръ П. Ивановъ, Саранци, Новоселско, убитъ на 12.9.1944
30. Свещ. Схби К. Кривошиевъ - Севлиево, убитъ на 6.10.1944
31. Свещ. Кабакчиевъ - Бръшлянъ, Плъвенско, убитъ на 14.10.1944
32. Свещ. Иванъ Ангеловъ Ивановъ, - Ловечъ, убитъ на 6.10.1944
33. Свещ. Димитъръ Гогевъ Рублевъ - Жиленци, Кюстендилско, убитъ на 9.9.1944
34. Свещ. Кирилъ Минчевъ Димитровъ - "Белака" адомирско, убитъ 16.3.1945
35. Свещ. Петъръ Ст. Киселковъ - Тръвна, убитъ на 9.9.1944
36. Свещ. Стефанъ Митковъ Тафровъ - Зелениково, Пловдивско, убитъ на 6.10.44
37. Свещ. Никола Вълковъ Георгиевъ -Вѣренъ, Чирпанско, убитъ 27.9.44
38. Свещ. Евстатий П. Витошки, Бояна, Софийско, убитъ на 9.9.1944
39. Свещ. Павелъ Гиговъ- Католически Свещеникъ - убитъ 25.9.1952
40. Свещ. Каменъ Вичевъ Йонковъ - Католически свещеникъ, убитъ 25.9.1952
41. Свещ. Фортунатусъ Бакалски - Катол. свещеникъ, умрѣлъ въ Плъвенския
42. Свещ. Дамянъ Гюловъ - Катол. Свещ., навѣрно убитъ въ -затворъ 1952
43. Йеромонахъ Кирилъ Григоровъ Дудевски - затвора въ 1953
-Игуменъ на Монастира Св. Спасъ, Сопотъ, убитъ 20.1.1945

СЪБРАЛЪ И ПОДРЕДИЛЪ СВЕЩЕНИКЪ

ГЕОРГИ ПОПЪ ГРУЕВЪ

Български емигрантъ въ Америка

Този списъкъ не е окончателенъ. Допълнения и поправки се приематъ отъ всички български емигранти. Изпращайте сведенията си до "Борба"

BULGARIAN NATIONAL FRONT
SIXTH CONGRESS
HOTEL NEW YORKER, N. Y. CITY
MARCH 3 AND 4, 1962

STANDARD N.Y.
#8564

3,62

A P E N D I X # I

ADDRESSES OF U.S. SENATORS AND CONGRESSMEN
DELIVERED IN THE SENATE AND THE HOUSE OF
REPRESENTATIVES ON THE OCCASION OF THE 84TH
ANNIVERSARY OF THE BULGARIAN LIBERATION DAY

*

"BORBA" - MARCH - APRIL - 1962 - NEW YORK CITY

Congressional Record

PROCEEDINGS AND DEBATES OF THE 87th CONGRESS, SECOND SESSION

HON. JACOB K. JAVITS

OF NEW YORK

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

Thursday, March 8, 1962

BULGARIAN INDEPENDENCE DAY

Mr. JAVITS. Mr. President, the liberation of Bulgaria from the Ottoman Empire 84 years ago was celebrated on March 3. Occupying a key position in the Balkans, the people of Bulgaria have paid a high price for their independence. In 1941 during World War II their country was occupied by the Nazis and in 1944 by the Soviet Union. A Communist regime was set up and the country has been held in its grip since then. The Bulgarian people, however, have never lost their hope to regain freedom and independence, and Bulgarian exiles in countries all over the world have helped to maintain this spark of hope.

The United States has a natural sympathy with other peoples who are going through hardships and persecution in order to throw off the yoke of an oppressor and win their liberty. It is my hope that the Bulgarian people will have made substantial gains toward that goal in the days to come.

HON. KARL E. MUNDT

OF SOUTH DAKOTA

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

Thursday, March 1, 1962

BULGARIAN LIBERATION DAY

Mr. MUNDT. Mr. President, March 3 is being commemorated by Bulgarians throughout the world as Bulgarian Liberation Day.

Even though Bulgaria is under Communist domination, its citizens are commemorating the winning of independence and freedom on March 3, 1878. After 485 years of domination by the Ottoman Empire, they were free. This freedom lasted only some 60 years when war struck again and this brave little country ended up behind the Iron Curtain.

Since the Bulgarians still in their native land are unable to speak out, it is most fitting that we here in the Senate pause to pay tribute to these freedom-loving people.

As the Bulgarian national front commemorates liberation day, we can only hope that soon their country will emerge from behind the Iron Curtain and they will be able to celebrate once again—a free people in their homeland.

Senate

HON. KENNETH B. KEATING

OF NEW YORK

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

Thursday, March 1, 1962

BULGARIAN LIBERATION DAY

Mr. KEATING. Mr. President, Bulgaria was a mighty kingdom during the Middle Ages, but early in the 15th century it was overrun by the Ottoman Turks. Then for some 400 years its sturdy and stouthearted people lived under Ottoman sultan without losing sight of their goal, without relinquishing their dream of freedom. In 1878 they at last regained their freedom and independence. That happy event took place as the result of the Russo-Turkish War of 1877-78, and the peace treaty signed on March 3 guaranteed Bulgaria's freedom.

That historic event of 84 years ago became a national holiday for the Bulgarian people, marking a definite turning point in their history. Since then, however, their history has been compounded with happiness and misery, achievement and tragedy. They were dragged into the First World War, and fought on the side of the vanquished. In this they were unfortunate, but they were no more fortunate in the last war. Again, much against their wishes, they were drawn into it, and before it was over they found themselves behind the Iron Curtain. There they are today, separated and sealed off from the free world. For all practical purposes their country is part of the Soviet Union and they are pawns in the hands of the Soviet bosses. For almost two decades they have been suffering under the unrelaxing yoke of Communist tyranny. But these fighters for freedom have not forgotten the momentous event of 84 years ago, their liberation day, and its supreme significance. Though they are not free to celebrate it in their homeland, this is being done annually in Bulgarian communities throughout the free world. I gladly join in the celebration of the 84th anniversary of this historic event, Bulgarian Liberation Day, in the hope that one day Bulgaria will again enjoy a true liberation from Soviet imperialism.

HON. HARRISON A. WILLIAMS, JR.

OF NEW JERSEY

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

Mr. WILLIAMS of New Jersey. Mr. President, March 3 marked the 84th anniversary of Bulgarian Liberation Day and it is altogether fitting that this important event in the history of a brave nation be celebrated. On March 3, 1878, after 500 years of foreign rule, Bulgaria gained her freedom. Many brave Bulgarians gave their lives in the struggle for liberation. It is that victory which was celebrated on March 3, and it is one that the Bulgarian people will always remember.

This long-sought independence came to an end on September 8, 1944, when the Soviet Russian Armies invaded Bulgaria. The Government was overthrown and in its place the Soviets installed a puppet Communist regime that has been run from Moscow. The Communists soon began a wave of arrests and assassinations that terrorized the population. According to the Communists' own statistics the first 6 months of their rule in 1945 resulted in the trial of 11,667 persons, with over 2,800 of these shot to death. And in the 1946 elections a wave of terror swept the nation a few days before the voting was to take place. Thirty-four opposition candidates and fifty-eight representatives of the opposition in the election committees were either killed or imprisoned. This is what the Soviet's term "peoples democracy" means in practice.

Some people may ask why we continue to celebrate Bulgarian Liberation Day here in the U.S. Senate. They may point to the power of the Soviet Union and to the fact that Red troops have occupied Bulgaria for almost 20 years. They may ask what hope there is that Bulgaria will ever again be independent. This, however, is a defeatist attitude that never won the freedom of any nation. The great patriots of Bulgarian history, Christo Botev and Vasil Levski, recognized the powerful forces that blocked the path of independence during past centuries. But they did not therefore resign themselves to eternal subjugation by Russia; they did not give up hope. The Bulgarian people of today also have not given up hope and we must continue to help them keep alive their hope that the brave Bulgarian nation will once again become a sovereign unit of this world.

But there is another reason for honoring Bulgarian Liberation Day here in

the U.S. Senate. If we truly believe that man ought to be free and that totalitarianism is evil then we cannot cease to proclaim these convictions. If we forget our fellow men who live under the heavy yoke of Russian imperialism then we will have betrayed our own faith. We must not permit the truth that man was created in the image of God and that he has a right to justice and freedom to be obscured by the actions of the Soviet dictator. Let us continue, therefore, to celebrate Bulgarian Liberation Day to speed the day when Bulgaria will again be independent and to affirm our belief that man was created for freedom.

BULGARIA—84TH ANNIVERSARY OF LIBERATION FROM RULE OF THE OTTOMAN EMPIRE

Mr. HART. Madam President, on March 3, Americans of Bulgarian descent celebrated the 84th anniversary of the liberation of Bulgaria from subjugation to the rule of the Ottoman Empire.

The Bulgarian people are an ancient people with a long history of struggle for freedom and independence. For 500 years the Bulgarian people suffered the yoke of the Ottoman rulers, but never for a moment did they give up hope of freedom, never did they cease resistance to their oppressors. Their iron will and resolution was rewarded in March 3, 1878, with the reestablishment of the Bulgarian nation.

Today, the world once again sees the brave Bulgarian people suffering the imposition of another tyranny. At the end of the Second World War the indepen-

dence of Bulgaria was snuffed out by the Soviet Army, and a complete Communist police state was imposed. But it is clear that the will and resolution of the Bulgarian people that they shall be free remains as strong today as it was in the period of trial under the Ottoman Empire.

Madam President, we receive reports today from Bulgaria that despite the worst efforts of the state, the young people of Bulgaria are turning to the ideas and ideals of the West, clear evidence that the Bulgarian people continue in their resistance to Communist domination.

It is proper that we today join Americans of Bulgarian descent in commemorating the liberation of Bulgaria 84 years ago if only as some small sign to those continuing the fight in Bulgaria that their valiant efforts have our hopes and prayers.

House of Representatives

Bulgarian Liberation

EXTENSION OF REMARKS
OF

HON. JOHN V. LINDSAY

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Tuesday, February 20, 1962

Mr. LINDSAY. Mr. Speaker, on March 3 we set aside a day in honor of those who gave up their lives fighting for Bulgarian liberation. I extend my personal admiration for the courage which these people have demonstrated in their struggle for freedom dating back to the suppression by the Turks in 1396. However, the fight for freedom has not yet been completely won.

Today the Bulgarian people suffer under the brutal rule of a puppet government which gets its orders from the Soviet Union. It must be stated, to the credit of the Bulgarian citizens, that the Communist way of life has failed to extinguish many of the traditions which have lived on through the centuries.

Our friends in Bulgaria can look back to two great men for inspiration, Father Paisii and Bishop Sofronii.

The approximately 50,000 Bulgarians who have emigrated to the United States have contributed immeasurably to our economic and cultural way of life. Organizations such as this have proven to be effective instruments in our attempt to make it clear to the Soviet Union that we stand unalterably opposed to her ambitions for total world domination.

May the day be near when the Bulgarian nation will once again be free to pursue her goal of greatness.

Commemorating Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS
OF

HON. CHARLES A. BUCKLEY

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, February 28, 1962

Mr. BUCKLEY. Mr. Speaker, this coming March 3, 1962, represents the 84th anniversary of the commemoration of Bulgarian Liberation Day. This date first came into being to honor the brave Bulgarian people on March 3, 1878, and has been observed ever since by all freedom-loving peoples.

Bulgaria is one of the smaller nations in the Balkan Peninsula but its impact on that immediate area throughout its long, troubled history has been an important one. The Bulgarian people over the centuries have been consistently in the forefront in the fight for freedom and the rights of mankind. This struggle goes back to the Middle Ages and the 14th century when the Bulgarians were subjugated by the Turks and forced to live under this rule almost 500 years. In 1878 peace came to the people of Bulgaria and in commemoration of that freedom the date of March 3 is celebrated annually as a Bulgarian holiday. This day has been properly set aside to honor those people of Bulgaria who have sacrificed their lives to keep aloft the true spirit of independence and to protect the sovereign rights of men. Once again Bulgarians lie suppressed under the heel of a new tyranny—communism. But like other tyrannies, communism will one day vanish and the people of Bulgaria will once again control their

own lives and their own destinies.

I am privileged to salute the brave Bulgarian people on this their great Liberation Day and I wish them most fervently an early end to the dictatorship they now suffer under and the right that belongs to all men—the right to live freely and in a manner of their own choosing.

Bulgarian Struggle Against Communism

EXTENSION OF REMARKS
OF

HON. JOHN H. RAY

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Thursday, March 1, 1962

Mr. RAY. Mr. Speaker, since 1945 Bulgaria has been drawn into the Soviet orbit, and has become practically a Soviet colony. Just as in the past the Bulgarian people fought the Turks for their freedom, now they are struggling in their homeland against Communist tyrants. March 3 will be the 84th anniversary of their liberation day and I wish them fortitude and the courage to bear their trials which some day must assuredly pass away.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS

HON. WILLIAM FITTS RYAN

OF NEW YORK
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Monday, March 5, 1962

Mr. RYAN of New York. Mr. Speaker, March 3 was a historic day for Bulgaria. As we know, the 19th century saw the rebirth of many once free but long oppressed nationalities in Europe, particularly in the Balkan Peninsula. In the course of that century nearly all oppressed peoples in that troubled peninsula cast off the Ottoman yoke, asserted their freedom, and proclaimed their independence. The Bulgarian people did this in 1878, and this fact was proclaimed in an international treaty signed March 3 of that year.

Bulgarians had a grand and glorious history in the Middle Ages. For centuries theirs was the most powerful kingdom in the Balkans. But they could not resist the Ottoman Turks. As these newcomers advanced into the Balkans in the late 14th century, they overran the whole region. They conquered Bulgaria and made it a province of the Ottoman Empire. For 400 years they held sway over Bulgaria.

Throughout that time indomitable Bulgarians, who had not known foreign rule over them and who had up to then successfully repelled all attacks upon their free way of life, fought back their oppressors. Almost all the time their leaders were fomenting trouble for Ottoman rule, organizing rebellions and advocating revolutions. In all this Bulgarians were true to themselves; they simply refused to be reconciled with their lot, and wanted to free themselves. But the Turks, whenever there was any disturbance, punished the innocent masses with massacres. This went on for decades. Finally in the 1870's Bulgarians again rebelled against their overlords, and again the Turks meant to put an end to the recurrence of such uprisings by killing more Bulgarians. By this barbaric act the Turks went too far, and sympathizers for the Bulgarian cause were alarmed, though they could not agree among themselves as to the method of helping the Bulgarians. Then the Czar of Russia declared war against the Turks, went to the aid of the harassed Bulgarians, and when the war came to an end early in 1878 Bulgaria attained its freedom. Her freedom was recognized in an international agreement on March 3, and that day has become a Bulgarian national holiday.

For 84 years Bulgarians have been freed from the Ottoman yoke, but it would be incorrect to say that since then they have enjoyed freedom and independence. Certainly they have not been masters of their own fate for the last two decades. Since then they have been suffering under the relentless tyranny of Communist totalitarianism. They are imprisoned in their historic homeland and denied freedom. At the time of the 84th anniversary of their Liberation Day, let us hope that they attain their dearly cherished and richly merited goal, freedom and liberty.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS

HON. JOHN D. DINGELL

OF MICHIGAN
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Thursday, March 1, 1962

Mr. DINGELL. Mr. Speaker, the Bulgarian people have long been known as gallant and valiant fighters. During the Middle Ages they formed a flourishing kingdom in the Balkan Peninsula. In the 15th century, however, their country was overrun by the Ottoman Turks, and then for 400 years they were subjected to Turkish rule. But Bulgarians were never reconciled with their lot under the Turks, and made many attempts to free themselves from Turkish autocracy. Their last successful attempt was made in the 1870's, and in 1878 they succeeded in attaining freedom with the aid of imperial Russia. This success was confirmed by the Russo-Turkish Treaty, signed on March 3 of that year.

That day marks the liberation of modern Bulgaria from its Ottoman oppressors. The 84th anniversary celebration of that event is of special significance today, because once more Bulgarians find themselves subjected to a totalitarian regime not of their own choosing, but one imposed upon them by the Kremlin. Fortunately, they are just as determined to free themselves from Communist dictatorship as their grandfathers were in casting off the Ottoman Turkish rule. Let us hope that they will again attain their goal and live in freedom in their historic homeland.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS

HON. PAUL A. FINO

OF NEW YORK
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Monday, March 5, 1962

Mr. FINO. Mr. Speaker, until 1878 Bulgarians had been suffering under the yoke of Ottoman Turkish sultans. For four centuries their historic homeland had been part of the Ottoman empire, and they were subjected to the detested rule of their oppressive masters. During that long period they had tried to free themselves, but all their efforts were unsuccessful, and each revolt against their oppressors was ruthlessly suppressed. But during the Russo-Turkish war of 1877 to 1878 they were aided by the Russians, and as the result of that war they secured their freedom. In a treaty signed on March 3 of 1878 their freedom was recognized by the Ottoman Sultan. That day marked their liberation, and to this day it remains as their national holiday.

Since that distant day of 84 years ago Bulgarians have had their ups and downs, but during the last two decades

they have been suffering under Communist totalitarian tyranny. Just as their forefathers fought their Turkish oppressors, so today they are struggling for their freedom against their powerful oppressors. On the 84th anniversary of their liberation day let us hope that they will again regain their freedom and live in peace.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS

HON. PAUL B. DAGUE

OF PENNSYLVANIA
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Monday, February 26, 1962

Mr. DAGUE. Mr. Speaker, the Bulgarian people are a proud people, people that review each year on March 3—their national liberation day—the feats of a glorious past. Throughout their long history they have had the unhappy distinction of living astride the path that has been trod by a succession of ruthless dictators and they have had the added inconvenience of living cheek and jowl with aggressive neighbors.

Forced to take the side of Nazi Germany in World War II, the Western allies took cognizance of the compulsion under which this great people were forced to suffer and our ultimate declaration of war against Bulgaria was a routine matter and did not conceal our reluctance to engage in conflict with a nation that even then had furnished so many stalwart volunteers for our own Armed Forces.

The irony of the situation is revealed by the fact that throughout the conflict Russia did not even bother to declare war on Bulgaria. As soon, however, as the hostilities with Germany were concluded, Russia promptly declared war on the Bulgarians and aided by subversives from within took over the prostrate nation and placed their puppets in control. There then followed a brief sequence of events of which we—the Western allies—can never be proud; namely, President Roosevelt gave a free hand to Churchill in the Balkan countries and Churchill in turn gave Stalin a free hand in Bulgaria. And from that moment to this very hour those great, liberty-loving people have had to submit to the cruelest type of dictatorial domination.

All Americans today are keenly alive to the great and ever increasing contributions that are being made by the Bulgarians in our midst who have found in these United States a haven for the oppressed. At the same time there must be an increasing awareness that our disservice to Bulgaria at the time of the Russian takeover can only be remedied by our support of their national aspirations from hereon. We applaud the laudable ambitions of the Bulgarian National Front of America and we shall support, all the way, their determination that their beloved homeland shall once more be free.

Bulgarian Liberation Day

**EXTENSION OF REMARKS
OF**

HON. ABRAHAM J. MULTER

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Thursday, March 1, 1962

Mr. MULTER. Mr. Speaker, Bulgarians have always constituted an important element in the turbulent history of the Balkan Peninsula.

There they lived in their historic homeland for centuries, and at times they attained greatness and glory. They had their powerful kingdom during the Middle Ages. There was a formidable force to be reckoned with in all Balkan affairs.

But the uneasy balance of power in the area changed late in the Middle Ages with the appearance of a new force in the Balkans. The coming of the Ottoman Turks in the area in the 14th century spelled disaster to all nationalities there. All Balkan countries were overrun and their once free inhabitants were brought under the yoke of autocratic Ottoman sultans. Bulgaria thus became a province of the Ottoman Empire late in the 14th century.

Thenceforth for nearly five centuries, until the 1870's, Bulgarians endured the heavy and oppressive yoke of the sultans. During that time they were governed by callous and ruthless Ottoman agents. They suffered hardships, indignities, and iniquities. From all such harassments there appeared to be no escape for the Bulgarian people. They staged many rebellions, but each attempt was suppressed with savage fury. It was, however, world reaction to one of these atrocities of the Turks which finally brought liberation to the Bulgarian people.

In 1876 they staged a revolt, and it was suppressed by a wholesale massacre. Then Russia intervened to prevent the recurrence of such a terrible deed. In the ensuing Russo-Turkish war Bulgaria was liberated and in a treaty signed on March 3, 1878, the freedom of the Bulgarian people was recognized. That historic event of 84 years ago has become a Bulgarian national holiday and is being celebrated as such every year in all Bulgarian communities throughout the world—that is, throughout the free world.

As we are all aware, today Bulgarians are no more free than they were under the Ottoman Turks; they suffer as much under Communist tyranny, and unfortunately for the time being, perhaps, there is less chance for them to free themselves. But these stout-hearted, courageous and liberty-loving people of historic Bulgaria have not given up their hope for freedom; they have not yielded under the superior force of their enemies, and they still cling to their ideal, to their national goal for a free and independent Bulgaria. On the 84th anniversary of their Liberation Day we are one in echoing their patriotic sentiments, and in wishing them success.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS

OF

HON. VICTOR L. ANFUSO

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Tuesday, February 27, 1962

Mr. ANFUSO. Mr. Speaker, Americans of Bulgarian descent observe Bulgarian Liberation Day on March 3 of every year. The independence of Bulgaria dates back to March 3, 1878, when that nation's freedom was reestablished after centuries of oppression under the old Ottoman Empire. Bulgaria's independence came to an abrupt end when first Nazi Germany and later Soviet Russia established their domination over the country. To this day, Bulgaria remains a subjugated country under the yoke of the Kremlin and its people are a captive nation.

In connection with the observance of Bulgarian Liberation Day, I recently sent a letter of greeting to the Bulgarian National Front of America for their annual commemoration of the event, which is being observed on Saturday, March 3, at the New Yorker Hotel in New York City. I am pleased to insert into the Appendix of the Record the text of my message, which reads as follows:

FEBRUARY 12, 1962.

DR. KALIN KOICHEFF,
Secretary-General, Bulgarian National Front
of America, New York, N.Y.

DEAR DR. KOICHEFF: Please convey the following message to your organization on March 3 at the Hotel New Yorker:

"On this day, when you meet to commemorate the Bulgarian Liberation Day, I am happy to join with you in hope and prayer for liberty and independence of your ancestral homeland.

"It is extremely important that we in this country and freedom-loving people in other countries should continue to focus the spotlight of the world on the subjugated status of the captive nations of Europe struggling under the yoke of tyrannical communism. We must do so in order to gain the offensive in the cold war. We must utilize every means to put Communist imperialism on the defensive and subject Russia to worldwide criticism.

"Carry on your good work and your untiring efforts so that Bulgaria may soon be liberated again. Your cause is close to the hearts of the American people, who support you and wish you an early victory."

Sincerely yours,

VICTOR L. ANFUSO.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS

OF

HON. PETER W. RODINO, JR.

OF NEW JERSEY

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Monday, March 5, 1962

Mr. RODINO. Mr. Speaker, the fate of the more than a score of captive nations now under the heel of international communism is an issue that concerns us

every day in the Chambers of this building. I know my colleagues and I will never have peace of mind until all these nations are again free to select their own governments and take their places once more in the community of independent countries. Contemplation of their fate is even more distressing when the calendar date reminds us of a day of glory once celebrated openly in one of these countries. Saturday was such a day. And since we were not here assembled then, I speak today about its significance.

On the 3d of March 1878—84 years ago Saturday—the valiant five-century struggle of the Bulgarian people was ended. On that date, with the signing of the treaty of San Stefano, Bulgaria became again a free and independent nation. This was no new nation, artificially created at the treaty table. Twelve centuries before, the Bulgarian Empire flourished for 337 years. Here was the cradle of Slavic civilization. Here Sts. Cyril and Methodius brought Christianity to full bloom. Here was developed the first Slavic alphabet, and stemming from it; the major Slavic literary tradition that spread to Russia, Serbia, the Ukraine, and Byelorussia.

The culture and heritage of these golden days prepared the Bulgarians for the cruel and oppressive treatment they were to receive at the hands of the Ottoman Turks. Occupied, ruled by these heartless invaders, Bulgarians still clung to their language, their institutions, their religion; and no amount of torture and reprisal could shake their faith that freedom would again live in their land.

It is ironic that it was the Imperial Russian Government that assisted restoring freedom to Bulgaria. But though it was the treaty between Russia and Ottoman Turkey that made possible this freedom, Bulgarians did not accept the rule of the reactionary czars. Freely electing a national assembly, they received from that assembly the Tirmovo Constitution, the most liberal and democratic document in Bulgarian history. And they continually refused to become a participant in Russia's Pan-Slavic drive for domination of the Balkans.

The Balkans have never known a true peace since early in this century; but Bulgaria persisted in her efforts to live in peace and under freedom until she was caught up in the Nazi-Red power struggle of World War II. For 3½ years, the Nazis occupied the nation. And in June 1944, the Reds moved in—where they remain today.

Even as they maintained their integrity and dignity and ideals during 500 years of cruel and inhuman treatment, so, too, the Bulgarians today live for the day of their new freedom. Let us here and now pause to respect their martyrs and to pray that their liberation from tyranny will come in our day, and that Bulgaria will again be a nation of free-men, living under laws enacted by their own chosen representatives.

HON. ROBERT R. BARRY

OF NEW YORK
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Tuesday, March 6, 1962

BULGARIAN LIBERATION DAY

(Mr. BARRY (at the request of Mr. HOFFMAN of Illinois) was given permission to extend his remarks at this point in the RECORD and include extraneous matter.)

Mr. BARRY. Mr. Speaker, since 1878 March 3 has become a Bulgarian national holiday, and as such its anniversary is celebrated in all Bulgarian communities throughout the free world. On that historic day these gallant fighters for their freedom regained their liberty, after being subjected to the cruel rule of Ottoman sultans for more than 400 years. During that long and stormy period Bulgarians were never reconciled to their subservient lot, and this was no secret to their oppressive overlords. They fought the Turks, they rebelled against them, and they staged a long series of revolts, and all this for the sole purpose of regaining their freedom. Unfortunately they were not successful in their attempts until 1878, and even then they succeeded only with the aid of Czarist Russia's armed forces. When the Russo-Turkish War of 1877-78 was over, Bulgarians were freed from Ottoman subjugation, and this fact was made known to the world by a treaty signed on March 3 of that year.

Therein is the great significance of that memorable event to the people of Bulgaria, and to Bulgarians everywhere. They rightly felt then, just as their descendants feel today, that the events leading to March 3 ushered in a new era for them, a free and independent era which confirmed their inalienable right to be free, vesting them with the dignity of man. Unfortunately today Bulgarians do not have the freedom for which they fought so valiantly in the past and for which they are still struggling under Communist tyranny. But they still cherish their noble ideal of freedom, and have no doubt that in the end their righteous cause will win.

Bulgarian Liberation Day

EXTENSION OF REMARKS
OF

HON. ROMAN C. PUCINSKI

OF ILLINOIS
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Thursday, March 1, 1962

Mr. PUCINSKI. Mr. Speaker, I join with my distinguished colleagues today in tribute to the people of Bulgaria and to our own Americans of Bulgarian ancestry, to commemorate the 84th anniversary of Bulgarian independence.

Although on March 3, 1878, the Bulgarians won their independence from the tyrannical Ottoman Empire, the people of Bulgaria have enjoyed precious little freedom in the past 84 years. From 1878 until the start of World War II, this strategically valuable nation was a political battleground.

We are all aware of the Communist takeover in Bulgaria during the closing months of the war. Perhaps at that time, however, it was impossible to gage the treachery of the Soviet Union, which would ultimately stifle all freedom of thought in the countries under its suppression domination.

We Americans, secure in our traditions of human liberty and the dignity of freedom, join with free people everywhere in deploring the Soviet Union's enslavement of countless thousands behind the Iron Curtain.

In all justice, the day must inevitably come when the Bulgarians, as well as their brothers in other captive nations, will be truly free to determine their own course of government.

I congratulate the people of Bulgaria on this 84th anniversary of their moment of independence. I trust that the memory of this significant date in their history will give them hope and faith in a future which recognizes that all men must be free if we are ever to attain lasting peace.

The 84th Anniversary of Bulgarian Independence

EXTENSION OF REMARKS
OF

HON. EDWARD J. DERWINSKI

OF ILLINOIS
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Monday, March 5, 1962

Mr. DERWINSKI. Mr. Speaker, I am pleased to join my colleagues today in paying tribute to the 84th anniversary of Bulgarian independence which occurred on March 3, 1878. Just 84 years ago the act of San Stefano restored independence to the people of Bulgaria but since 1944 her people have been enslaved under Soviet Communist rule. But within the hearts of these people and of all the sons and daughters of Bulgaria all over the world burns the bright hope that the day will soon come when they will be free again and resume their rightful place among the peace-loving nations of the world.

It would be a most effective action by the House of Representatives if we could establish the long-delayed and much-needed special Committee on Captive Nations. This committee would be an effective House vehicle to expose Soviet colonialism in Eastern Europe, and to thoroughly reveal it for world consumption. Bulgaria and the other nations suffering under Communist domination must not be forgotten.

I extend my special congratulations to civic, patriotic Bulgarian-American organizations whose effective work in support of the principles of our American Constitution and maintenance of Bulgarian nationalistic traditions are sincerely appreciated.

3,62

A P E N D I X # III

RESOLUTIONS OF THE SIXTH ANNUAL CONVENTION OF
THE BULGARIAN NATIONAL FRONT. ADDRESS OF SPAS
T. RAIKIN - EDITOR OF "BORBA" - ON THE SUBJECT
"MAJOR POLITICAL ISSUES FOR THE BULGARIAN EXILE
MOVEMENT" DELIVERED AT THE SECOND SESSION OF THE
CONVENTION. EXCERPTS FROM THE PRESS COVERAGES OF
THE BULGARIAN LIBERATION DAY CELEBRATIONS.

*

"BORBA" - MARCH - APRIL - 1962 - NEW YORK CITY

R E S O L U T I O N S

OF THE SIXTH ANNUAL CONVENTION OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT -

HELD IN NEW YORK, MARCH 3 - 4, 1962, HOTEL

NEW YORKER.

The delegates at the Sixth Annual Convention of the Bulgarian National Front, held in New York on March 3 - 4, 1962, having heard the reports of the President of the Organization - Dr. Ivan Docheff, the Secretary General - Dr. Kalin Koicheff and the Secretary and Editor of "Borba" - Spas T. Raikin, and having discussed thoroughly all matters relevant to the goals and the tasks of the organization, considered it necessary to state the following:

I. INTERNATIONAL AFFAIRS.

1. The present trend of the international developments is running against the hopes and the expectations of the Bulgarian people for liberation from Communist tyranny.

2. The Bulgarian National Front discerns two distinctive trends dominating current world politics:

A. A falacious believe in the miraculous capacities of a political ferment stimulating illusory hopes for internal changes:

a. To democracy in the Communist orbite, arrived at by way of awakening liberal tendencies and by way of resurgence of human values - manifested in Russia, Poland and Yugoslavia, and

b. To communism in the Free World - based upon a philosophical conviction elevated to the position of scientific doctrine that communism will eventually triumph over democracy as the result of inevitable inner developments in the Capitalist society.

B. A realistic evaluation of the current confrontation of communism versus democracy in terms of an inevitable show-down which may be delayed, but could not be avoided - represented by the Chinese Communists in the East and by the Captive Nations political representation, at home and in exile.

3. Pragmatic considerations, dictated by the horrifying aspects of modern warfare, have forced the protagonist powers into accepting the status-quo armistice lines as the only alternative to mutual total destruction and into leaving their hopes for ultimate victory to rest upon falacious or doctrinaire political ferments.

4. The Bulgarian National Front finds that Communist psychological warfare strategists have successfully injected and arr skillfully manipulating a false issue - the radical right wing extremism - in Western political thinking by overplaying incidental pathological phenomena as a distraction from communism as the real danger to democracy, as a stimulus to rabit lunatic anti-communism to jump into

I

reactionary outbursts and thus indirectly play into the hands of communism, as a provocation to positive opposition to communism and as a thinly concealed operation to discredit, isolate, smear, undermine and frustrate every honest effort to combat Communist inroads in the free world, to sow disrepute, disunity, internal strife; to ridicule legitimate patriotism, to stifle public disrespect for communism, to present Communists as martyrs for civil rights, to divide and conquer the free world.

5. The Bulgarian National Front views the recently exploded Sino-Soviet conflict as a serious break in Communist monolithic unity, caused by considerations of individual national interests involving greater or lesser exposure to destruction - not by fundamental doctrinal divergencies and, therefore, is nonconsequential in world bloc politics, unless it is promoted to further dimensions by personal or psychological factors.

6. Post-war nationalism - contrary to pre-war tendencies - in pursuing legitimate national political and economic independence and faced with a gross lack of understanding of its aspirations by the western powers who continue seeking to perpetuate - by open or concealed means - deeply rooted economic exploitation, has turned to Sino-Soviet communism for moral and material support, thus preparing the road for the defeat of its own goals by exposing its accomplishments to destruction under new tyranny, colonialism and exploitation.

7. The Bulgarian National Front views the reactionary political, social and economic doctrines practiced in some western societies - reflected in racial discrimination, political dictatorships, State controlled Labor movements, oligarchic Governments and all-powerful economic interests as compelling factors for racial and national minorities, underprivileged classes and working people in great masses to turn to communism for attainment of legitimate aspirations for human rights, personal prosperity and justice.

8. The Bulgarian National Front commends the current trend for gradual economic, political and cultural integration of Western Europe and considers a similar pattern of political organization in liberated Eastern Europe, particularly in the Balkans, an imperative necessity and the only hope for freedom and prosperity; a Balkan federation - alternative to past and present national rivalries, suspicions, antagonisms and bloody wars in the Balkans.

II. BULGARIAN AFFAIRS

9. Current trends in international developments compel us to admit that the efforts of the Bulgarian exile movement and the efforts of all political representations of all the Captive Nations to promote their liberation cause among the Western Powers have met a massive counter-attack from the forces advocating peaceful co-existence and accommodation on Soviet terms and a victory for their cause now appears to be in doubt.

10. The Bulgarian National Front implores the forces of resistance in Bulgaria while taking into consideration the fact that the Captive Nations are about to be abandoned by the Western Powers to Communist tyranny, to firmly remain on their positions against

communism and adjust their day-to-day tactics and strategy to present circumstances, bearing in mind the interests of the struggle for liberation as being of the highest consideration.

11. The Bulgarian National Front is convinced that the Bulgarian people, offered the choice between suicide suggested to them by western proponents of peaceful co-existence and accommodation on Soviet terms and relayed to them by western propaganda agencies committed to the liberation cause --- and struggle for freedom without any qualification, will elect to follow the course dictated to them by their own interest of self-preservation.

12. The Bulgarian National Front recognizes the appearance of certain elements of change in Communist practices behind the Iron Curtain, including Bulgaria, but views these changes as an evidence of further strengthening of the Communist grip over the Captive Nations and denounces all Communist-inspired attempts to interpret these changes as symptoms of Communist liberalization and evolution of Communist theory and practice to democracy and eventual fall of Communist tyrannies to be a deliberate effort to help communism against outside pressures in a time of rising popular resistance from within and a convenient escape from moral responsibility to the Captive Nations and an acceptable justification for inaction of the western powers.

13. The Bulgarian National Front deplores the existing state of disunity among Bulgarian exile groups and urges all those in a position of leadership to demonstrate more sense of responsibility and less partisanship by mutually recognizing each other's right and obligation to serve their people under Communist tyranny and, by uniting in a single political representation abroad, in the spirit and under the banner of democracy and patriotism, unilaterally professed by all of them, to work together for the liberation of Bulgaria.

14. The Bulgarian National Front condemns all outside interferences in Bulgarian political affairs in exile taking the form of encouraging partisan attitudes by favoring one group against another, by promoting one faction against another and by arbitrarily and irresponsibly proclaiming self-styled spokesmen for the Bulgarian people abroad.

15. The Bulgarian National Front warns all Bulgarian political leaders in exile and all bona fide Bulgarian political exiles against any contacts with Bulgarian Communist authorities or Bulgarian Communist emissaries - be it in private capacity, be it as agents for foreign Governments or under the pretext of non-political matters, on the ground that such contacts are contrary to the exile cause and the struggle for liberation of Bulgaria.

16. The Bulgarian National Front reaffirm its participation in the Bulgarian National Council and calls the attention of all responsible factors abroad to the political principle on which this organization is based as a foundation for the further unification of the Bulgarian exiles where each individual group or person, by recognizing the right and the obligation of the others to fight for the freedom of their country - without sacrifice of personal and political prestige and dignity, without compromise of personal or political principles and programs, in the spirit of the sacred principles of democracy, may join his efforts and give his contribution for the realization of the common national cause - the liberation of Bulgaria.

111

Friend of the People It Serves

Daily Except Sunday 150 River St., Hackensack, N. J. SATURDAY, MARCH 3, 1962 Second-class Postage paid at Hackensack, N. J.

By
3 (P)
his
rate
eated
and
offer-
erday
its at
But-
nount
I am
im,"
with
emy
rm-
in
ied
and
hey
On
e
7-
hat
ild-
on.
Sale
the
art-
vas
a
the
ra-
in
d-
ed
ot
1-
d
t.

What Does The Future Hold On Bulgarian Liberation Day?

Nation Survived 485 Years Of Ottoman Domination; Today Russia Rules

By JOSEPH GAGEN
(Staff Writer)

Bulgarian Liberation Day is being celebrated today by the 400 or more Bulgarian families in the Metropolitan Area. It commemorates the Mar. 3, 1878, treaty, signed by Russia and the Ottoman Empire, which created the independent country of Bulgaria.

RAIKIN'S DOING HIS BEST

But the small nation which survived 485 years of Ottoman rule finds itself once again under a foreign power — the Soviet Union.

One of the patriots who has kept alive Bulgarians' resistance to Communist rule and a leading figure of the Bulgarian National Front in America is Spas T. Raikin of Englewood Cliffs.

At 35, Raikin is a skilled analyst of world politics, who believes the accidents of history are a regular thing.

"There are so many alternatives, so many unknowns, you couldn't begin to say whether freedom will come in 1 or a hundred years to Bulgaria. We only can aim toward what seems at this moment the most practical solution: a Balkan federation free of Russian domination."

The Bulgarian-born part-time journalist, who speaks seven languages, was graduated from Sofia University where he later taught history. He was thrown

into jail several times for anti-Communist activities in his native country. In 1951 he escaped with three companions from a military labor camp and formed a guerrilla unit with headquarters in the mountains.

Several months later he crossed the border into Greece and finally arrived in America in 1954. Raikin has a master's degree in political science from Columbia University and is employed as a social worker in New York City. He resides with his wife Ruby and their two children at 47 Irving Avenue, Englewood Cliffs.

Raikin took over as editor of "Borba" (Struggle), a quarterly magazine sponsored by the National Front, 8 years ago.

FAST DECISION

Historically, the fate of Bulgaria was decided immediately after World War II. The British and Russians marked off the countries where each would have the greatest influence. Raikin recalled Winston Churchill's account of the Moscow meeting in

his book, "Triumph and Tragedy":

"It was all settled in no more time than it takes to sit down," wrote the English statesman.

"The myth among many East Europeans," Raikin said, "is that America was responsible for handing the Balkan countries over to Russia, when the British were actually the guilty ones."

One purpose of the National Front is to disqualify this myth the minds of the Balkan people, Raikin said. The Voice of America is the West's most active propaganda machine in Bulgaria at the moment.

"Our publication also has penetrated the Iron Curtain," Raikin said. "It inspires the small organized underground movements in the country to continue resistance."

LOFTY IDEALS

"Our organization here attempts to keep up the national traditions, to influence public opinion in America, and to promote American influence in Bulgaria."

Tonight's convention at the Hotel New Yorker will feature a report by Raikin entitled "Exile Journalism — Tasks and Responsibilities."

"I had to decide once whether it was more important to study or make history," said Raikin. "I decided a journalist has a lot to do with making history. He shapes the ideas of the people, the ones who make the decisions, the politicians."

a
g
fi
he
M
sh
(
a
M
You
Chr
3 P
You
Ore
con
8:30
M
mu
Se
ye
pl
ed
ne
Co
Ta

has more liberal views on integration than the older generation. He also won it in 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956.

2.

Tel. COLun

НОВОЕ РУССКОЕ СЛОВО

NOVOYE RUSSKOYE SLOVO
Published Daily and Sunday by
Novoye Russkoye Slovo Publ. Corp.
243 West 56th Street
New York 19, N. Y.
Tel. COLUMbus 5-5506

Entered as Second Class Matter
August 7th 1923 at the Post Office
of New York under act
of March 3rd 1872

V. Shimkin M. Weinbaum
President Editor

84-летие освобождения Болгарии

После 485-летнего турецкого владычества, 3 марта 1878 года Болгария стала свободной, независимой страной. Своим освобождением болгарский народ обязан России. Разгромив турецкую армию, победоносные русские войска подошли к Константинополю и Турция была вынуждена подписать Сан Стефанский мирный договор, одним из условий которого было признание независимости Болгарии.

Но, освободившись от турецкой тирании, маленькое балканское государство стало ареной, продолжающейся 84 года борьбы между великими европейскими державами, главным образом между Россией и Германией, пытавшихся включить Болгарию в сферу своего влияния.

Борьба эта закончилась 18 лет назад превращением Болгарии в вассала Советского Союза и новым порабощением ее, на этот раз не турками, а советскими коммунистами. Мирнолюбивый, честный и трудолюбивый болгарский народ стал жертвой международных интриг, жертвой преследовавших свои интересы и свои стратегические цели мировых держав.

Пытавшаяся сохранить нейтралитет во время второй мировой войны страна должна была подчиниться требованию «фюрера» и пропустить через свою территорию атакующую Югославию и Грецию германскую армию. А затем Болгарии пришлось подчиниться ультиматумам Гитлера и Муссолини и объявить войну США, Великобритании и Советскому Союзу.

Бывший государственный секретарь США Корделл Холл в своих воспоминаниях отмечает, хотя и не осуществленный, но приведший к трагическим последствиям проект Черчилля о разделении контроля над балканскими государствами между Великобританией и СССР, отклонение этого проекта президентом Рузвельтом и компромисс, которого добился в Вашингтоне Черчилль: Болгария на трехмесячный срок была отдана под опеку Советского Союза.

Как и следовало ожидать, Сталин нарушил этот договор и за три дня до истечения трехмесячного срока, 5 сентября 1944 года, поддержавшая оккупационной советской армией, маленькая кучка болгарских коммунистов произвела в Софии государственный переворот, окончательно утвердивший власть Кремля над Болгарией и превративший эту страну в советскую сатрапию.

Издающийся в США орган антикоммунистического болгарского Национального фронта «Борьба» по случаю исполнившегося 3 марта 84-летия освобождения царской Россией братской Болгарии, с горечью вспоминает крестный путь болгарского народа, от пятисотлетнего турецкого ига до нового порабощения его советскими коммунистами. Находящиеся в изгнании, жаждущие за свободу и независимость своего народа болгарские политические деятели сознают, что избавление их родины от ига коммунистов может быть достигнуто теперь только победой свободного мира над коммунизмом. Болгарский народ все свои надежды возлагает на братский русский народ, уже раз освободивший его от неволи.

N. Y. Staats-Zeitung und Herold, Mittwoch, 28. Februar 1962

Bulgaren feiern 3. März im Hotel New Yorker

Jahr um Jahr gedenkt die "Bulgarian National Front of America" des 3. März 1878, der als Tag der bulgarischen Befreiung gefeiert wird. In diesem Jahr findet die Feier in New York am kommenden Samstag, den 3. März, um 8 Uhr abends im Hotel New Yorker statt. Für die diesjährige Zusammenkunft und Feier wurde das Thema "Die sowjetische Machtübernahme in Bulgarien" gewählt. Die Bulgarische Nationalfront knüpft mit diesem Thema an die Memorare Cordell Hulls an.

Zeh

To

Vc

aus

bei

Schl

des

der

ausge

Stape

gange

wordk

mal

der L

so lei

Do

"Изказванията на всички делегати по докладитѣ на членоветѣ на Ц.У.С. бѣха проникнати отъ дълбоко съзнание за отговорностъ и маркарь че на редактора на "Борба" бѣха направени много остри забележки на тѣзи които имаха дързновението да заявятъ открито мнението си трѣбва да се отдаде надлежната признателностъ. Често пакти ние не сме въ състояние да съзнаемъ увлеченията си и да видимъ грѣшкитѣ си - ако въ случая се касае за грѣшки - докато тѣ не ни бждатъ посочени отъ нашитѣ читатели. Другъ положителенъ приносъ на направената критика е смѣлото и открито поставяне на публично разглеждане на най-важнитѣ политически въпроси които днесъ вълнуватъ българската общественостъ. Изнесеното отъ Чикагската делегация е указание за насъ, че не всички наши изказвания въ "Борба" сѣ приети като чиста монета и че по много въпроси тѣ сѣ на различно мнение отъ насъ. Ние не се съмняваме, че тѣхното мнение се сподѣля и отъ други наши приятели, които не сѣ представени на този конгресъ - било въ Америка, било по други части на свѣта. Също така ние не се съмняваме, че има и такива приятели, които сподѣлятъ гледищата на "Борба" и биха се отнесли критично къмъ гледището на Чикаго, тѣй както стана и презъ време на предшествуващитѣ изказвания. Важното въ случая е, че въпрѣки съществуващитѣ различия ние сме намерили сили да останемъ заедно и да търсимъ начини и срѣдства да разрешимъ съществуващитѣ различия въ самата наша организация, безъ да прибѣгваме до противоорганизационни акции, тѣй както други нѣкои постѣпиха преди години съюзили се съ най-отявленитѣ врагове на организацията. Не се съмнявамъ че ако и въ бждеще продължимъ да гледаме на организационнитѣ си работи по този начинъ, Българскиятъ Националенъ Фронтъ има голѣмо бждеще като политическа организация.

Всички направени критики по адресъ на "Борба" се свеждатъ до нѣколко главни политически въпроса и азъ ще се постарая да разгледамъ именно тѣзи политически въпроси, безъ да навлизамъ поотдѣлно въвъ същността на всѣки отделенъ такъвъ зададенъ отъ делегатитѣ.

Господа, крайниятъ идеалъ на нашата организация е свободна България. Тази крайна цель опредѣля нашата тактика и нашитѣ ходове въ текущата ни политическа дѣйностъ. Всички наши дѣйствия днесъ сѣ подчинени на разбирането ни на този краенъ идеалъ, а въ това наше разбиране на първо мѣсто стои въпроса каква роля ние смѣтаме да играемъ въ утрешна свободна България. Нашето участие въ освободителната борба е вече единъ поетъ ангажиментъ предъ българския народъ, че извоюваната свобода трѣбва да бжде изразена въ единъ вътрешенъ политически режимъ основанъ на принципитѣ на демокрацията и парламентарната практика. Ако ние се оттеглимъ отъ политическата сцена въ деня въ който комунистическия режимъ падне, както мнозина ни подшуватъ и както мнозина смѣтатъ, че таково едно отношение е проява на политическа безкористностъ, то ние ще дезертираме отъ изпълнение на нашия отечественъ дългъ въ деня въ който извоюваната свобода ще има нужда отъ най-много защита. Ние не мислимъ да се оттегляме отъ политическата сцена въ деня на освобождението на България, но имаме намерение да направимъ нашитѣ думи дѣла въ устройството на освободената родина. Въ този смисълъ нашитѣ дѣйствия днесъ, нашитѣ становища днесъ могатъ да се окажатъ най-голѣма прѣчка за нашата дѣйностъ въ свободна България - и обратното - могатъ да се окажатъ нашия най-голѣмъ капиталъ въ утрешна свободна България. Когато ние сме се произнасяли въ "Борба" по различнитѣ политически въпроси, то ние сме се ръководили отъ тѣзи съображения и нека ни бжде позволено да заявимъ, че ние все още считаме, въпрѣки направенитѣ остри критики, че ние сме вървѣли по единствено правилния пътъ въ начертаната посока, която едва ли нѣкой ще оспори. Когато сме писали за Царя, за Статевъ, - за Владиката, за Гемето, за армията политически опортюнисти, то ние сме се ръководили отъ тия съображения.

Тукъ се засегнаха надълго и нашироко въпроситѣ за Царя. Нека се занимаемъ малко съ този проблемъ. Българската общественостъ не е престанала да се интересува дали България, освободена отъ комуниститѣ ще бѣде отново монархия или пъкъ ще остане република, и ако тя трѣбва да бѣде едното или другото, то по кой пътъ да се санкционира това положение. Тукъ вече се очерта и изрази съсъ достатъчно яснота предпочитанието за монархия. Нѣкой може би недвусмислено ще заяви, че е за република. Не се съмнявамъ, че мнозина монархисти, четейки моитѣ изказвания въ "Борба" може да сѣ дошли до заключение, че азъ съмъ републиканецъ. Други пъкъ, точно обратното, и за това вече съмъ чулъ да се говори, сѣ смѣтнали, че понеже съмъ билъ много заинтересуванъ за спасяването на монархията, затова съмъ възприелъ подобно поведение. За изясняване на този въпросъ нека ви направя едно изповѣдане на вѣрата ми по този въпросъ.

Ние сме добре запознати съ двете догматически отношения по този въпросъ. Споредъ нашитѣ догматици-монархисти свободна България трѣбва да бѣде непременно монархия. Споредъ нашитѣ догматици-републиканци - освободена България трѣбва непременно да бѣде република. Ако България не е монархия или не е република - то тѣ съответно ще си взематъ шапкитѣ и ще трѣгнатъ отново да се скитатъ по чужбина. Не бива обаче да се забравя, че българския народъ стои по-високо отъ всѣка монархия и отъ всѣка република и че въ края на краищата той е който ще реши дали иска царство или иска република. И ако той реши да иска царство, то всѣки истински републиканецъ трѣбва да се подчини на неговата воля. Ако пъкъ той поиска република и монархиста-догматистъ откаже да се подчини на неговата воля, то този монархистъ не се е борилъ за свободата на българския народъ, но за това да натрапи на този народъ онова, което той не желае. И сега българския народъ си има господари които той не желае и ако трѣбва да се повтаря същата история отново - били републиканска, било монархическа - не си струва кръвта която се пролива.

Нека се съгласимъ предварително, че и монархията и републиката като форми на управление криятъ въ себе си еднакво недостатъци и добри качества. Има много примѣри на тиранични монархии и тиранични републики, на демократични монархии и демократични републики. И сега въ България имаме една република, която, ако въобще републиканската форма на управление бѣде сѣдена въз основа на нея, можемъ съ положителностъ да вѣрваме, че българския народъ ще гласува за монархията. Отъ друга страна опита на българския народъ съ монархията въ модерни времена е толкова разнообразенъ, че ако утре той гласува въ полза на републиката, то никой нѣма да бѣде изненаданъ. Съ огледъ на това едно практическо отношение къмъ въпроситѣ монархия и република изключва всѣкакъвъ догматизъмъ. Когато се постави въпроса за разглеждане то това практическо отношение ще опредѣли формата на управление - именно, коя форма на управление съ огледъ миналото, съ огледъ настоящето и съ огледъ на бъдещето би гарантирала на българския народъ най-високо, въвъ всички отношения, благосъстояние. Моето отношение по този въпросъ е прагматическо: азъ ще опредѣля моето отношение по този въпросъ когато той се сложи за разрешаване и ще заема такова становище, което по моето мнение въ онзи моментъ се явява съобразно съ поставенитѣ условия най-добро. Ако по-нататъкъ ми се постави въпроса кога този въпросъ ще се постави за разрешение, азъ ще отговоря: този въпросъ се слага за разрешение предъ всѣки емигрантъ всѣки моментъ въ който той постави на оценка съществуващитѣ факти свързани съ дилемата монархия или република. Нека бѣда откровенъ по този въпросъ, и смѣтамъ че вече е станало на всѣки единъ ясно, какво би било моето становище по този въпросъ ако той ми се поставѣше за разрешение днесъ. Азъ съмъ убеденъ, че огромното болшинство отъ българския народъ, следъ като прецени миналото и следъ като узнае всички факти относно настоящето, не ще се види много затрудненъ при направяне на своя изборъ.

Господа, азъ увахамъ всѣко мнение различно отъ моето и азъ уважавамъ всѣки монархистъ догматистъ който открито и твърдо изповѣда своята лоялностъ къмъ българската монархия. Азъ уважавамъ и всѣки републиканецъ който твърдо вѣрва, че времената за монархията въ България сѣ отлетѣли въ вѣчносттата. Азъ бихъ препоръчалъ и на еднитѣ и на другитѣ да разбератъ простата истина, че ако тѣ не успѣятъ да убедятъ съ дѣлата си въ емиграция въ служба на освободителната кауза, че съответната имъ позиция е най-добрия изборъ за българския народъ, то тѣ могатъ да бѣдатъ неприятно изненадани отъ развитието на събитията. И монархисти и републиканци - догматисти - сѣ подъ задължението да усъвършенствуватъ и докажатъ публично тезата си, да се състезаватъ предъ очитѣ на българската и чуждестранна общественостъ въ дѣла и идеи и да убедятъ всѣки единъ отъ когото зависи реализирането на тезата имъ въ нейната стойностъ.

Нека нито единъ отъ насъ, и нито единъ отъ българскитѣ политически емигранти, кждето и да се намиратъ тѣ, въ която и група и да участвуватъ, не забравя, че борбата за свобода се води еднакво отъ монархисти и републиканци и че на основание на този фактъ и еднитѣ и другитѣ иматъ морално право да потърсятъ санкция на тезата си отъ българския народъ. Нека нашитѣ монархисти-догматисти се простятъ съ тезата, че Търновската Конституция предвижда монархия, че Царя ще назначава министиритѣ, тѣ ще назначатъ полицията, полицията ще произведе изборитѣ, и всичко ще си трѣгне по медъ и масло както по-рано. Никой не може да бѣде по-далече отъ истината отъ такъвъ единъ монархистъ. Въ това отношение позицията на българския монархизъмъ е несравнено по-несигурна отъ позицията на единъ български републиканецъ. Нека не забравяме, че България нѣма да я освобождаватъ българскитѣ монархически армии и че когато се дойде до уреждането на българскитѣ въпроси никой нѣма да запита българскитѣ монархисти дали сѣ или не сѣ съгласни да взематъ участие въ единъ режимъ установенъ не по началата на Търновската Конституция. Ако тѣ на тази база откажатъ да взематъ участие - ако въобще такава възможностъ имъ се представи - то и българското царство може да загуби последния си шансъ за връщане въ България. Това сѣ реални факти на бъдещето, които не бива да забравяме, ако не искаме да живѣемъ въ мира на фантазиитѣ. Това вече показва, че българскитѣ монархисти трѣбва да работятъ така, че да си осигурятъ тази възможностъ да бѣдатъ консултирани по този въпросъ, да станатъ персони грата между онѣзи, отъ които ще зависи решаването на този въпросъ. Тѣхната първа задача е да си осигурятъ възможността да се явятъ предъ българския народъ и да изложатъ предъ него тезата си.

Ако българскитѣ монархисти успѣятъ да се добератъ до тази възможностъ, то тѣ следъ това трѣбва да представятъ каузата на царь Симеонъ въ такава свѣтлина, че неговия изборъ да бѣде осигуренъ. Никой да не се надѣва, че каузата на монархията е осигурена. Ако на българския народъ се даде право на изборъ, то той ще преценява и ще претегля на аптекарски везни всѣка проява на царя Симеонъ въ емиграция, всѣка негова дума, всѣка негова акция, кжде е ходилъ, съ кого е ходилъ, съ кого не е ходилъ, кого е посетилъ, кого не е посетилъ.... Ако българския народъ трѣбваше да прави своя изборъ днесъ, то ние сме първитѣ които бихме желали щото нѣкои въпроси да ни се пообяснятъ отъ царска страна. Азъ не говоря за онѣзи, които сѣ поставили царската кауза толкова високо, че сѣ готови да погледнатъ съ сънизхождението много опущения на царската политика въ емиграция, но говоря за онѣзи, които наистина биха желали да достигнатъ до едно разумно и добре обосновано становище. Има ли въпроси, има ли факти които днесъ да уронватъ престижа на българската монархия? Везспорно има такива. Ние сме посочили нѣкои отъ тѣхъ. Нека тѣзи които ни правятъ забележки по този въпросъ прочетатъ онова което сме писали и се позамислятъ върху онова, което не сме писали, но се знае отъ всички, и тогава да ни съдятъ. Що се касае до насъ ние желаемъ да останемъ непоклонно задъ всѣка буква, която сме написали по този въпросъ. И ние отъ редакцията на "Борба" правимъ тази декларация съ убеждението, че по всички въпроси сме били на страната на истината.

Нека погледнемъ на царския въпросъ и отъ страна на съвременни-
тѣ политически доктрини. Азъ мисля, че всѣки ще се съгласи какво мо-
нархическия институтъ е една консервативна политическа концепция - ако
трѣбва да си послужимъ съ обичайната политическа фразеология. Въ този
смисълъ ако Американцитѣ играятъ първа роля при освобождението на поро-
бенитѣ народи, която несъмнено тѣ ще играятъ, като се има предвидъ че
за американския политически речникъ - еднакво за американскитѣ консер-
ватори и за американскитѣ либерали - монархизма като институция е от-
живѣлъ времето си, то едва ли може да се очаква, че който и да било
американски факторъ би се заангажиралъ да възстановява монархията въ
България, ако самитѣ българи не доведата работитѣ до тамъ, че за аме-
риканцитѣ да не остане другъ изборъ, но да признаятъ едно създадено
фактическо положение. Нека отидемъ по-нататкъ. Презъ последната годи-
на се изнесе толкова много въ пресата за американската разузнавателна
служба /Сентралъ Интелиджънсъ Ейджънси/, че ние не бихме открили Аме-
рика ако кажемъ, че и по българскитѣ въпроси въвъ Вашингтонъ сж си
направили вече плановѣтѣ. Ние вече изнесохме въ "Борба" за становището
на известни американски фактори по българскитѣ въпроси, което стано-
вище се свежда до направения вече изборъ за Д-ръ Г. М. Димитровъ като
американски избраникъ за България. Една реалистична оценка на много
единични факти въ американската политика по българскитѣ въпроси води
до неизбежното заключение, че въпроситѣ за република и монархия сж ве-
че решени въ полза на републиката, и то република подъ Д-ръ Г. М. Ди-
митровъ. Трагикомичното въ тази история е факта, че по невидимитѣ лаби-
ринти на разузнавателнитѣ служби работитѣ сж наредени така, че самитѣ
монархисти-догматисти, начело съ царь Симеонъ, да работятъ за възтърже-
ствуването на тази политика и провалянето на собствената имъ кауза.
Царь Симеонъ бѣ продаденъ на тѣзи служби отъ онѣзи които до сега мина-
ваха за негови най-близки приятели, за да служи като стрѣвъ на която
да се хвацатъ неосведомени български емигранти. Господа, и до денъ
днешенъ, вчера и днесъ - говоря буквално - вчера и днесъ повече отъ
всѣкога се говори и внушава, че работата на Д-ръ Г. М. Димитровъ е
свършена. Това сж приказки за тонковцитѣ, на които вѣрватъ само онѣ-
зи, на които се заповѣдва да вѣрватъ. Докато българската емиграция не
види единъ актъ на политически завой съ който да се публично демонстри-
ра политическата деградация на Д-ръ Димитровъ, дотогава всички приказ-
ки по този въпросъ ще си останатъ само примки за хващане на наивници.
Нека на тѣзи, които си мислятъ, че играятъ такава голѣма политика бжде
ясно, че въ Б.Н.Ф. тѣ нѣма да намерятъ наивници, които да се хванатъ
на тази примка. На дъното на тази политика стои схващането, че времето
на българския монархизъмъ е свършено и че единствения който може да
поеме отговорностъ за републиканска България е Д-ръ Димитровъ. Господа
азъ съмъ дошелъ до тѣзи заключения следъ дълго изследване на много еди-
нични факти и щателна оценка на много обстоятелства. Въ заключение на
това бихъ желалъ да кажа, че истинския републиканизъмъ въ бждеща Бъл-
гария и монархизма въвъ всичкитѣ си форми сж смъртоносно застрашени
и нѣма да имъ се даде дори шансъ да изнесатъ тезата си предъ българ-
ския народъ ако нѣщата не се промѣнятъ.

Сществуващото положение поставя много и сериозни задачи как-
то предъ българскитѣ монархисти, така и предъ българскитѣ републиканци.
Както българския догматиченъ монархизъмъ, който вижда своето спасение
въ Търновската Конституция прилагана отъ монархиститѣ, така и българско-
то догматично републиканство представлявано отъ Д-ръ Димитровъ застра-
шаватъ да превърнатъ България въ нова деспотия. Това вече е ясно ука-
зание, че умеренитѣ български политически кръгове - умеренитѣ монар-
хисти и умеренитѣ републиканци трѣбва да си подадатъ ръка и да изоли-
ратъ и крайната дѣсница около Христо Статева и крайната лѣвица около
Д-ръ Г- М. Димитровъ, за да спасяватъ демокрацията въ България - пкъ
ако българския народъ реши за монархията, нека царь Симеонъ си царува,
ако българския народъ реши за републиката, нека всички си подадемъ ръ-
ка и работимъ заедно за благоденствието на българския народъ.

Позволете ми да завърша този въпрос съ единъ общъ политически аргументъ. Тъй като монархизъма се явява като консервативна политическа концепция и републиканизъма като една прогресивна либерална политическа концепция и тъй като тукъ се изразиха мнения които малко или повече водятъ къмъ обявяване на монархизъма като идеолигическа база на нашата организация, то редно е да се запитаме: Българския Националенъ Фронтъ е консервативно или либерално политическо течение, сме ли ние проповѣдници на консерватизъмъ или пъкъ сме въ полза на едно развитие на събитията въ България въ духа на модерното време. Господа, това сж сериозни въпроси, върху които трѣбва да се замислимъ и да си дадемъ недвусмислени отговори! По-нататкъ ние трѣбва да си отговоримъ дали българския народъ би ни последвалъ въ името на една консервативна политика или би ни обърналъ грѣбъ като разбере, че сме останали да живѣемъ въ деветнадесетия вѣкъ. Това е единъ сериозенъ идеологически въпросъ, тове е единъ въпросъ който е намерилъ своето отражение на страницитѣ на "Борба" и ако нѣкой до сега не го е разбралъ, то нека отъ тукъ го разбере, че редакцията на "Борба" никога не си е правила илюзии, че историята, че колелото на историята ще се върне назадъ. Ние сме се старали да изразимъ въ "Борба" едно прогресивно либерално отношение по всички въпроси засегнати отъ насъ и ако трѣбва да продължимъ да работимъ въ тѣва направление, то това е единствения пътъ който ни се струва правиленъ да следваме. Ние политически консерватизъмъ не можемъ и нѣма да проповѣдваме и ако организацията реши, че тя е консервативно политическо течение, то тогава ще трѣбва да търсимъ други пътища за политически прояви.

Че тѣзи основни принципи възприети отъ редакцията на "Борба" не сж случайни хрумвания сведочи цѣлата политическа линия на Българския Националенъ Фронтъ. Такава е била и си остава и до сега политическата линия на нашата организация. Другъ е въпросътъ ако ние днесъ решимъ да направимъ завой въ нашата политика. Но когато сме възприели тази линия ние сме се ръководили отъ съзнанието, че така най-добре сме служили на каузата си. Нека онѣзи, които толкова много сж се разтревожили за сждбата на Царь Симеонъ разбератъ, че ние, че ние единственият сме посочили най-правия пътъ на този младежъ за извойване на собственото си мѣсто срѣдъ българската емиграция. Той никога не се вслуша въ нашитѣ предупреждения! Той никога не вникна въ сжчината на нашитѣ становища. Той се е заобиколилъ съсъ съветници, които не само, че не разбиратъ нищо отъ политика, но и сж се главили тукъ и тамъ и за това, че успѣватъ да го тласнатъ въ глухи линии, биватъ богато възнаградени отъ онѣзи, които търсятъ провалянето на неговата кауза. До вчера го тласкаха едни, днесъ го тласкатъ други, утре ще го взематъ трети, докато той се убеди, че онова което ние му препорѣчахме и му препорѣчаваме е единствения му останалъ шансъ. Нека неговитѣ защитници въ нашитѣ редове се разтревожатъ за това, че докато той разбере грѣшкитѣ си, може да бжде малко късно да се възползува и отъ най-малкия шансъ, който му е останалъ. Не сме следователно ние въ "Борба" които сме дали погрѣшна интерпретация на организационната линия. Ние сме следвали една линия начертана преди три години въ Бѣфало.

Българската политическа общественостъ господа не започва и свършва съ Б.Н.Ф. Покрай нашата организация има и Б.З.Н.С., Б.Р.С.Д.П., Българска Демократическа Партия, Български Националенъ Комитетъ и т.н. Кой ще върне царь Симеонъ въ България - единъ монархически Б.Н.Ф. или ...

К. Лунгуловъ /апострофира/ - Тия които го критикуватъ ли ще го върнатъ...

/Пререкания/

Райкинъ /продължава/ - Ако Царь Симеонъ се върне въ България...

В. Мечкарски /апострофира/ - Сме ли ние за Конституцията, или не сме.....

Райкинъ /продължава/ - Разбира се, че ние сме за конституцията, но за практическата политика е важно да доведеш работитѣ до тамъ, че тази Конституция да стане дѣло. Ти трѣбва да доведеш работитѣ до тамъ че да имашъ възможностъ да я приложишъ тази Конституция. Азъ вече обяснихъ, че тъй както стоятъ работитѣ сега, на тази Конституция нѣма да се даде шансъ да се прилага. Ако ти вървишъ по пътя по който Царь Симеонъ върви, на тази Конституция нѣма никога да се даде шансъ да се прилага.

/Бурни пререкания/

Райкинъ /продължава/ - Ако на Царь Симеонъ се отворятъ нѣкога вратитѣ на България, то тѣ нѣма да се отворятъ отъ монархиститѣ господа! На Царь Симеонъ ще се отворятъ вратитѣ само отъ онѣзи сръдни политически течения въ България, които сѣ за демократично управление въ България. Българския монархизъмъ е изплашилъ всѣки сторонникъ за демократично управление въ България и ние трѣбва да признаемъ този фактъ. Отъ друга страна българскитѣ деветосептемврийци сѣ друга опасностъ за демокрацията въ България. И ако ние, които сме за Търновската Конституция като формална база за разбирателство между българскитѣ политически течения успѣемъ да установимъ едно тѣсно сътрудничество съ тѣзи сръдни политически течения, формираме единъ блокъ на българската демокрация който да гарантира на българския народъ, че нито една монархическа диктатура, нито една Отечествонофронтowska диктатура ще могатъ да потъпчатъ волята му, то тогава, само тогава Царь Симеонъ има шансъ да представи каузата си предъ българския народъ. И ако той има да представи преимущества които да убедятъ българския народъ, че той наистина е за демокрацията, че той е гаранция за тази демокрация, то нека България стане монархия. Ако той не може да представи тѣзи доказателства - то неговата кауза е загубена. Нашата политическа линия, политическата линия на Б.Н.Ф. бѣ определена по този начинъ и бѣ следвана неотклонно отъ "Борба". Тази политическа линия не дава голѣми гаранции на царь Симеонъ, но при съществуващитѣ обстоятелства не само ние, но и той трѣбва да разбере, че по голѣми гаранции не могатъ да му се дадатъ. И когато ние организирахме Българския Националенъ Съветъ, съ намерение да го разширимъ, то ние положихме началото на този именно блокъ на българската демокрация. По този пътъ тръгнахме и вървѣхме ние. По другъ пътъ тръгна царя, воденъ отъ Христо Статева.

Нека сега се занимаемъ съ втория въпросъ по който тукъ се каза толкова много - въпроса за нашето отношение къмъ миналото. Господа историята не познава реставрации и ако нѣкой счита, че нашата организация може да стане адвокатъ на миналото, и особено на едно минало съ което ние нѣмаме нищо общо и за което не носимъ абсолютно никаква отговорностъ, то той търси да измѣсти организацията отъ пиедестала на който тя стои. Знамето на миналото никога не е било пътъ къмъ успѣхъ и ние не можемъ днесъ да излѣземъ да развѣваме едно знаме, което и не принадлежи намъ. Ако нѣкой счита, че съсъ знамето на миналото ние ще си осигуримъ мѣсто въ бъдеща България, то той се горчиво лъже. Онова, което нашитѣ опоненти най-много хвърлятъ противъ насъ то е, че миналото било наша собственостъ. Самитѣ онѣзи, които носятъ вицката отговорностъ за това минало бѣгатъ отъ него като дявола отъ тамянь и търсятъ какъ да го стоварятъ върху насъ. И ако ние сме достатъчно наивници да се хванемъ на тази въдица, то тежко ни и горко като политическа организация. Ние сме едно ново поколѣние господа! Ние нѣмаме нищо общо съ тѣзи режими! Ние не сме правили нито вътрешната, нито външната политика на България въ тѣзи времена! Ние има много да кажемъ като критика на тази политика и ще го кажемъ съ смѣлостъ и безъ стеснение! Но не бива ние да ставаме адвокати на това минало, да поемаме върху себе си отговорностъ за това минало. Ако ние сме националисти, то нека не смѣсваме нашия патриотизъмъ съ

търговско експлоататорския шовинизъм на онѝзи, които доведоха работитѝ до падане на България подѝ комунизма.

Сега на въпроситѝ: дали отношението на "Борба" къмѝ режимитѝ на миналото като тоталитарни и авторитарни е оправдано или не и дали допринася или не за освободителната борба. Каза се, че тѝзи режими били наричани и фашистки, което азъ сега не си припомнямѝ. Каза се, че съмѝ ги наричалъ и катастрофаджийски. Ами не сѝ ли катастрофаджийски? Че ние и до денъ днешенъ влачимѝ послѝдствията на 1913 г., на 1919 г., на 1944 г. Не сѝ ли това национални катастрофи? Кой я направи тази политика? Не я ли направиха тѝзи режими? Ние ли сме виновни за тази политика? Ние ли да поемаме отговорноститѝ за тази политика? Или когато нѝкой умиратъ отѝ мъка, че не се хващаме на въдицата да защищаваме тази политика ние трѝбва да имѝ правимѝ удоволствие и слушаме какво ни подшуватѝ? Кой ще оспори авторитарния и тоталитарния характеръ на правителствата следъ 19 май 1934? Тѝзи ли правителства сѝ идеала къмѝ който ние се стремимѝ като се боримѝ противѝ комунизма? Тѝзи ли правителства ние ще сочимѝ на младото българско поколѝние израстнало подѝ комунистическа властъ като идеалъ на бъдещето?

Инж. Дърводѝлски: /апострофира/ - До къде ще стигне организацията по този път - нека бъдѝ ясно на всички....

Райкинъ /продължава/ - Азъ ще кажа до къде ще стигне организацията по този път. Има една огромна маса отѝ български патриоти, които днесъ настрана отѝ организацията отѝ страхъ да не бъдатѝ посочени сѝ прѝстъ, че сѝ за миналото, отѝ страхъ и отѝ нежелание да бъдатѝ държани отговорни за политиката на миналото, отѝ нежелание да бъдатѝ посочени като експоненти на миналото.

Нека не забравяме и друго едно обстоятелство. Когато днесъ се оценява едно политическо движение то неизбежно се поставя въ перспективата миналото и се търси да се открие дали това движение е издѝнка на миналитѝ режими въ България. Позволете ми да си послужи сѝ единъ съвсемъ пресенъ примѝръ. По случай женитбата на Царъ Симеонъ въ Швейцария в. Дейли Нюзъ въ Ню Йоркъ, най-консервативния и дѝсничарски вестникъ въ Америка, като публикува кратка дописка и снимка отѝ събитието намери като най-важенъ фактъ да съобщи, че на свадбата сѝ присѝтствуваха "повече отѝ 400 души гости, включително кралъ Фарукъ и Хитлеровия министъръ на финанситѝ Ялмаръ Шахтъ". Ако царъ Симеонъ се свърза въ съзнанието на американската публика сѝ нѝкакво минало, то той се свърза сѝ спомена за Хитлеръ. Ха сега да трѝгнемъ да градимѝ политиката на Царъ Симеонъ въ Америка! Нека трѝгнемъ сега да защитаваме миналото и да се надѝваме да направимѝ нѝкаква политика полезна за България сѝ името на Царъ Симеонъ! Ако е въпроса да трѝгнемъ да си устройваме политическо погребение - не въ утрешна България, но тукъ, въ чужбина, то не трѝбва да направимѝ нищо друго, но да се идентифицираме сѝ това минало, сѝ което Царъ Симеонъ, по желание или не, се идентифицира предѝ американското обществено мнение.

Този въпросъ е много сериозенъ господа! Бждете увѝрени, че за да се устрои едно политическо погребение на българскитѝ национални сили се плащатѝ огромни срѝдства! Провокация следъ провокация се устройватѝ за да се въведе българската национална мисълъ въ слѝпа улица, въ бездѝнна пропастъ. Четете Единъ Заветъ, четете Свобода, четете Българиянъ Ревю и тѝмъ подобни и ще видите до каква степенъ тѝзи провокации успѝватѝ. Създаването на Временното Българско Представителство бѝше една провокация сѝ която се целѝше да се събератѝ всички национално мислящи българи подѝ знамето на миналото, за да бъдатѝ закопани заедно политически. Ние разпознахме тази провокация на време и я осѝдихме. Събитията показаха, че ние бѝхме на правъ път. Отпадането отѝ нашата организация на една група платени хора които въ името на миналото се раздѝлиха отѝ насъ и сега се намериха затѝнали до гуша въ блатото на деветосептемврийци е

трета провокация. Сношната акция в Хотелъ Хенри Хъдзонъ бѣше друга провокация. Най-новата провокация, която е в процѣсъ на подготовка и която ще накара всѣки българинъ да се изсмѣе иронично, е на път да се осъществи. Когато това стане фактъ, ще го изнесемъ най-вече съ публикуване присъдата за кражба на единъ отъ тѣзи пладнешки герои. Всички тѣзи провокации се правятъ подъ егидата на миналото. Ако нѣкой е готовъ да се подложи на политическа екзекуция, то не му трѣбва нищо друго, но да се обяви въ защита на миналото. Такава една готовностъ се възнагражда много богато! Такава една готовностъ осигурява едно блестящо настояще, но такава една позиция е отказъ отъ бъдещето, такава една позиция политическо самоубийство, е политическо погребение, е отказъ отъ участие въ бъдещето преустройство на демократична България! Ние нѣ сме още дошли до този моментъ да си устройваме такава погребение и смѣтаме, че третирайки миналото, миналитѣ режими такива каквито въ дѣйствителностъ сж били и оставяйки за тѣхъ да носятъ отговорностъ, или да взематъ кредитъ, ошѣзи, които сж ги създавали, ние гледаме съ вѣра и убеждение въ бъдещето.

Миналото господа никога не се връща и никога нѣма да се върне! Нека обаче се опитаме, като носители на известни положителни традиции отъ минало, като носители на неподправимъ и неоспоримъ патриотизъмъ, да вземемъ неговитѣ, на миналото, положителни елементи и се опитаме да ги вградимъ въ сградата на нова свободна България! Всичко друго е отъ лукаваго! Нашиятъ погледъ е насоченъ къмъ бъдещето, не къмъ миналото. Нека оставимъ хората на миналото да се занимаватъ съ музейни старини! Тази е политиката, която ние сме следвали въ "Борба" и смѣтаме, че сме изпълнили добре дълга си къмъ организацията и къмъ българския народъ.

Третия голѣмъ въпросъ който се постави тукъ презъ време на дебатитѣ бѣше този за съществуващото разединение и нуждата отъ обединение на националната емиграция. Я да се разберемъ ние сега, на първо мѣсто, коя е тази национална емиграция, която ние искаме да обединяваме! Нека излѣзатъ на открито всички тѣзи национални емигранти и ги видимъ, и ги оценимъ като такива, които искатъ да се обединяватъ и такива пъкъ; които сж се разединили!

Гласове отъ делегатитѣ: Националиститѣ въ Грацъ, Салсбургъ, Мюнхенъ, Инсбрукъ....

Райкинъ /продължава/ - Азъ бихъ казалъ следното: въ политиката значение иматъ само организирани политически групировки. Петъ души да се събератъ на едно мѣсто и да се обявятъ за политическа организация струватъ повече отколкото хиляда души националисти, които се биятъ въ гърдитѣ като националисти, но единъ съ единъ не се събератъ за да обяснятъ какво именно разбиратъ подъ национализъмъ. За менъ представители на Българската Работническа Социалъ Демократическа Партия въ чужбина сж Георги Петковъ и Милка Краусъ, защото имаха куража да се събератъ, да напишатъ една програма и да кажатъ на българската общественостъ това е въ което ние вѣрваме - харесвате го или не. Азъ може да не харесвамъ Д-ръ Георги Петковъ, може Кръстю Пастуховъ да ми е по-симпатиченъ, но докато пастуховци въ емиграция не се събератъ и обявятъ съществуването си то Петковъ И Краусъ сж хората които представляватъ българския социализъмъ и ако става въпросъ за политически комбинации, то съ тѣхъ ще се преговаря, не съ хилядитѣ други социалисти, които не намиратъ време да се събератъ и съставятъ организация. Така е и съ нашитѣ националисти! Безъ политическа организация, националисти нѣма! Разлѣта вода воденица не кара! Така стои и въпроса съ тѣзи въ Грацъ и другаде. Ние ще се обединяваме съ онѣзи националисти, които честно и добросъвестно формиратъ една организация и макаръ да иматъ различия съ насъ, гледатъ на общата кауза съ добросъвестностъ, а не се криятъ задъ различни камуфлажи, съ които продаватъ освободителната борба. Ние не сме отблѣснали никоя протегната ржка, стига да сме убедени, че тази ржка не е скроена провокация.

Но щомъ като става въпросъ за обединението на националната емиграция нека да я погледнемъ по-отблизо тази емиграция! Нека погледнемъ първо на "националната" емиграция въ Ню Йоркъ. Снощи тази емиграция ни дублира въ Хотелъ "енри Хъдзонъ". Публична тайна е, че г. Чиѳчиевъ, за когото вече писахме веднѣжъ е заплатилъ петстотинъ долара - смѣтката на сто души, които сѣ и присѣтствували на тази проява на "националната" емиграция съ която нѣкои искатъ да се обединяваме. Нека обърнемъ сериозно внимание на този въпросъ господа! Нека обърнемъ сериозно внимание на този въпросъ сега, защото може би не ще ни се удаде по-добъръ случай отъ този да заловимъ крадцитѣ въ бостана, и защото низостъта и падението на нашитѣ опоненти никога не сѣ и никога нѣма да взематъ по-отвратителна форма! Ние сѣ лампа да търсимъ нѣма да намеримъ по-състоятеленъ аргументъ съ който да доказваме правотата на нашата теза. Азъ отхвърлямъ по начало предложението, че тѣзи пари сѣ дадени отъ Царъ Симеонъ! Това не е вѣрно господа и да не се опитваме да закачваме вината тамъ, където тя не е! Но нека кажемъ, че тѣзи петстотинъ долара се дадоха на онѣзи които царъ Симеонъ е оторизиралъ като свои представители и че ако тѣзи пари бѣха дадени отъ него то работитѣ щѣха да изглеждатъ несравнено по-добре, отколкото сега, когато се даватъ отъ г. Чиѳчиевъ. Не трѣбва сѣщо така началото на тази провокация да се свързва и съ минаването на царя презъ Ню Йоркъ. За насъ е важенъ единъ фактъ: нѣкой, отъ нѣкъде заплати петстотинъ долара за да провокира Българския Националенъ Фронтъ! Тѣзи петстотинъ долара бѣха дадени на една "националистическа" организация! Нека, безъ да отиваме въ повече подробности, кажемъ на онѣзи, които брѣиха тѣзи петстотинъ долара - бждете сигурни, тѣзи пари не излѣзоха изъ ничий частенъ джебъ - че нашето предположение за тѣхната идентичностъ не може да бжде погрѣшно, че щомъ като сѣ трѣгнали да защитаватъ каузата си по този пѣтъ, то тази кауза е пропаднала кауза, че съ тази си неудачна намѣса въ българскитѣ работи тѣ показаха до каква степенъ политическата неграмотностъ може да провали една политика. Но онѣзи които подложиха шепитѣ си ние можемъ само да изразимъ съжаление за низостъта до която сѣ паднали - безъ да говоримъ за политическото минало на новитѣ имъ приятели.

Преди две хиляди години въ Гетсиманската Градина се разигра друга една подобна сцена. Единъ ученикъ предаде съ целувка учителя си за тридесетъ сребърника! Скоро следъ това Юда отиде да се обеси на една върба! Ние не препорѣчваме на онѣзи, които го последваха същата съдба! Тѣ и безъ това сѣ си послали добре и имъ остава само да изпиятъ до дѣно горчивата чаша, която сами сѣ си налѣли! Нещастieto е тамъ, че между тѣхъ има нѣкои наши добри приятели, за които ние съжаляваме, че можаха да отидатъ така далече въ заслѣплението си, че да правятъ обща политика съ дявола! Тѣхното падение започна на онази конференция въ Торонто, която тѣ свикаха и чиито заседания бѣха впоследствие направени достойни на концлагериститѣ въ Росица, записани на магнитофонна лента!

Та това е "националната" съ която искаме да се обединяваме? Всички онѣзи "национални" емигранти, които крещатъ срещу насъ, че сме разединявали "националната" емиграция, сѣ отъ това котило! На сношната провокация противъ Б.Н.Ф. сѣ присѣтствували бивши комунистически дипломати, разобличени комунистически шпиони, и т.н. Между тѣхъ сѣ се намирали и хора които днесъ се разхождатъ свободно между България и Америка и никой не знае кому и какъ служатъ - все "националисти". Нека сега седнемъ и се обединяваме съ тѣхъ! Кагато ние контракуваме съ тѣхъ надъ масата, тѣ подъ масата контракуватъ съ комуниститѣ въ София! Това не сѣ празни приказки и читателитѣ на "Борба" го знаятъ - приятели и опоненти.

Господа, има мнозина въ емиграция, които издигатъ националното знаме, които не сѣ националисти! Нека това се разбере и да не се прави

капиталъ отъ забележитѣ на такива хора.

Гласъ отъ делегатитѣ: - Тѣ ни компрометиратъ.

Райкинъ /продължава/ - Тѣ ни компрометиратъ и компрометиратъ националната кауза. Има много хора, които ще дойдатъ при васъ, ще се представятъ, че сѫ националисти, че сѫ били легионери, ратници, кубратисти, бранници и пр., дори ще извадятъ и гестаповски карти въ надеждата си и въ наивността си, че национализъмъ и гестаповщина сѫ едно и също нѣщо, когато, всъщностъ, гестаповщината е отрицание на всѣки национализъмъ, е продаване на националната кауза въ служба на чужди интереси. Та тѣзи хора ще дойдатъ при васъ и ще ви кажатъ колко вредни сѫ становищата на "Борба", колко тѣ прѣчатъ на освободителната борба. Господа, това сѫ провокатори които сѫ подстрекавани и инструктирани да дойдатъ при васъ и ви кажатъ точно тѣзи работи. И когато такъвъ провокаторъ дойде и подъ най-благовиденъ предлогъ започне да говори по такъвъ начинъ, то дългъ на всѣки единъ е да го посочи такъвъ.

Гласъ отъ делегатитѣ: Касае се за онѣзи, които се отдѣлиха отъ насъ по непознаване на работитѣ, по незнание...

Райкинъ /продължава/ - Никой не се е отдѣлилъ по незнание. Тѣзи които се отдѣлиха отъ Ню Йоркъ бѣхъ инструктирани да се отдѣлятъ. Тѣ бѣха инструктирани да влѣзатъ въ организацията и следъ това бѣха инструктирани да я превзематъ, но като не успѣха, бѣха накарани да я напуснатъ. Нека бѣде известно на всички, че когато тѣ изпаднаха въ истерия на третия конгресъ въ хотелъ Билтморъ, въ дваждъ по-голъма истерия и паника бѣха изпаднали онѣзи, които ги командваха. Телефона на хотела бѣ закаченъ за нѣкаква главна квартира отъ вѣнъ или вѣнъ отъ града и когато единъ отъ делегатитѣ се случи да отговори на едно повикване, тѣ му зададоха въпроса: "Превзехте ли организацията" Той, разбира се получи добъръ отговоръ и, вѣрваме, още не го е забравилъ. Ние знаемъ, че задъ сцената имаше и винаги е имало хора, които дърпатъ концитѣ. Ние знаемъ, че раздѣлянето стана по заповѣдъ отъ вѣнъ. Възможно е, обаче, тѣзи работи да не се знаятъ отъ вѣнъ. Възможно е на нѣкои наши приятели да не е известно точно какъ сѫ станали работитѣ. Възможно е тѣ да сѫ повѣрвали на отва, което Статевъ имъ е казалъ. Но не е възможно на тѣзи, които сѫ прочели Статевата Преса и нашата преса да не е станала известна истината. Когато ние публикуваме фотостатирани документи които направо уличаватъ нѣкого въ прѣко сътрудничество съ комуниститѣ и когато г. Статевъ и приятелитѣ му публично правятъ обща кауза съ публично разобличени комунистически агенти, то тогава вече всѣко извинение съ незнание пада само по себе си. Въ обществения животъ има известни правила, които сѫ задължителни за всѣки единъ. Логиката на политическата полемика е задължителна за всички български емигранти. Тази логика сведочи по единъ неопровержимъ начинъ на корупцията, на моралната и политическа корупция въ другия лагеръ за който говоримъ.

Има и други примѣри на които трѣбва да се обърне внимание. Та тѣзи на които завчера се брояха петстотинъ долара не запитаха ли се за какво имъ се даватъ тѣзи пари? не почувствуваха ли тѣ, че нѣкой иска да закупи тѣхната национална съвестъ? ако бѣха националисти, не можаха ли тѣ да захвърлятъ тѣзи петстотинъ долара въ краката на подкупчитѣ и имъ дадатъ урокъ по политическа добросъвестностъ? не можаха ли тѣ да се поогледатъ около себе си и видятъ отъ кого сѫ заобиколени? не можаха ли тѣ да видятъ, че онѣзи които бѣха сложили на главната си маса бѣха до единъ "ботеви четници"? не видѣха ли тѣ, че цѣлата тази провокация бѣше насочена противъ националната кауза? Това ли сѫ националиститѣ за които сме седнали да плачемъ? Или нѣкой нѣкъде би искалъ и тѣ да минатъ за националисти, та да погребатъ националната ни кауза по-лесно?

Но става въпросъ за тѣзи въ Европа. да не говоримъ за други, не-

ка се спремъ само на Д-ръ Любеновъ. Къде бѣше този общественикъ преди да го зачисли Статевъ край себе си? Той написа написа навремето една статия въ "Борба" противъ "чорбаджиитъ" които тръгватъ съ комунистическото правителство, а сега тръгна да прави политика не съ другото, а съ сѣхитъ тѣзи чорбаджии. Той олиза всичко онова, което по-рано бѣше заплюлъ. но, нека това да бѣде най-големия му грѣхъ...

Но като говоримъ за националната емиграция, нека я погледнемъ по-отблизо. Въ съзнанието на мнозина е залегнало убеждението, че щомъ нѣкой е билъ царски дипломатъ, то той е националистъ, или ако нѣкой е билъ генералъ, офицеръ, висшъ духовникъ, висшъ чиновникъ отъ царскитъ режими и т.н. Нека бѣде ясно на всички, че нѣма по-големо заблуждение и нѣма по-опасна лъжа за българскитъ емигранти отъ такова едно разбиране за национална емиграция. Азъ не искамъ да изброявамъ имената на всички онѣзи царски дипломати, висши царски чиновници, висши духовници, висши офицери и генерали, които на девети септемврий се заклеха въвъ върностъ на комуниститъ, а следъ като комуниститъ си приготвиха собственъ кадъръ да ги замѣстятъ и ги изритаха като непотребни парцали, се обявиха за антикомунисти, като първо се главиха при Д-ръ Г. М. Димитровъ и после се главиха при други на по-сигурни мѣста да получаватъ заплатитъ си. Това не сѣ националисти господа. Това не сѣ хора, които представляватъ и защитаватъ националната кауза, ако ще и сто царски корони да си закачватъ около врата. Господа това сѣ опортюнисти, които сѣ служили и ще служатъ на всѣкиго, които сѣ продавали, продаватъ и ще продължаватъ да продаватъ българския народъ докато имъ се обрѣща внимание, това сѣ експлоататори на българския народъ които той никога не е и никога нѣма да погледне и търси за политически съветъ. Съсъ тѣзи хора ли ще правимъ обединения? Бъдете сигурни, че съ такива "националисти" обединение е възможно само ако имаме достатъчно сръдства да имъ заплатимъ повече отъ онѣзи които имъ плащатъ специално за да ни разединяватъ. Ако ние не сме научили поне този урокъ до сега, то нищо не сме научили отъ жалката българска двѣствителностъ въ емиграция.

Нека обаче не пренебрегваме всѣка добросъвестно протегната рѣка за обединение! българскиятъ националенъ фронтъ е далъ обилни доказателства за готовностъ за обединение и обща работа съ всѣки български общественикъ въ емиграция. Нека обаче, онѣзи които говорятъ искрено за обединение изучатъ добре фактитъ, осадятъ провокаторитъ и разединителитъ на емиграцията и като взематъ едно или друго становище по текущитъ въпроси да ождатъ готови да поематъ отговорности за политиката си, не да се извиняватъ съ незнание. Ние сме на мнение, че никой не е направилъ нищо по незнание. Всичко става съ много ясно съзнание кои и защо дърпа концитъ. За създаденото положение се плащатъ пари и всичко станало е плодъ на добре скроена и богато финансирана политика. На тази политика ще се сложи край тогава, когато тѣзи, които я провеждатъ се убедятъ, че насила хубостъ не става, че напусто сѣ си хабили усилията и че ако бѣха вложили една стотна отъ онова, което прахосватъ за да рушатъ въ една положителна градивна работа, резултатитъ щѣха да бѣдатъ стократно по-големи. Ние се надѣваме, че до това заключение неизбѣжно ще се дойде и че спекулантитъ и аматьоритъ въ края на краищата ще бѣдатъ разбрани и изхвърлени отъ употреба.

Другъ единъ въпросъ, които се засегна въ изказванията и по които се особено много говори въ по-тѣсенъ кръгъ е този за Българския Националенъ Съветъ. Правятъ ни се забележки, кога добронамерено, кога злонамерено, затова, че сме давали мѣсто въ публикациитъ си на работи които се отнасятъ до други организации. При много приятели отъ нашата организация сѣ се явили вече на много мѣста разни "доброжелатели" националисти и сѣ протестирали съ огорчение, че сме били помѣствали изцѣло речитъ на Тончо Теневъ, че сме правили много пропаганда на Тончо Теневъ и БЗНС и на БНС. Отъ нѣкъде вече се чува гласове, че ние трѣбвало да сложимъ край на тази практика. Господа, нека бѣде ясно на всѣки

единъ, че ние не можемъ да слушаеме подобни съвети. Това не сѣ приятелски съвети къмъ организацията! Нека ми бъде позволено да заявя отъ това място, че ако въобще някога организацията на Б.Н.Ф. е регистрирала най-големия си политически успѣхъ, то това е успѣха ѝ да установи политическо сътрудничество съ Българския Земеделски Народенъ Съюзъ и г. Т. Теневъ! И ако организацията някога може да претърпи най-големото си политическо поражение, то това ще бъде да загуби сътрудничеството си съ Тончо Теневъ и Б.З.Н.С. И ако българските национални сили въобще иматъ нѣкакъвъ шансъ да играятъ роля въ българската политика, то това ще бъде въ сътрудничество съ Б.З.Н.С. И ако има нѣщо което да вбѣси нашитѣ политически опоненти, то това е сътрудничеството което ние установихме съ Б.З.Н.С. Нѣма политическа фракция въ България, която да загуби ума си до такава степенъ, че да поставя подъ въпросителна патриотизма на българското земеделско движение. И нѣма друга българска политическа сила, която да се ползува съ престижа и авторитета на Б.З.Н.С. воденъ днесъ отъ димитъръ Гичевъ въ България и представляванъ отъ Тончо Теневъ. Отъ всички български политически фактори въ чужбина - като се почне отъ Кьосеивановъ и Статевъ, заедно съ Царъ Симеонъ, та се стигне до отпаднатитѣ царско-комунистически дипломати, никой, казвамъ никой отъ тѣхъ не успѣ да постигне това политическо сътрудничество. Причината за това е, че всички се писаха хитреци и никой добросъвестно и съ отговорностъ не погледна на голѣмитѣ задачи на нашата национална политика. Ние единствени отъ наша страна и Тончо Теневъ единственъ, отъ страна на Б.З.Н.С. погледнаха на задълженията си добросъвестно и съ съзнание на държавническа отговорностъ, за да достигнемъ това сътрудничество. Тръбва ли да изброявамъ многократнитѣ опити и невъобразимия натискъ който се упражни върху Тончо Теневъ да се откаже отъ Б.З.Н.С.? Тръбова ли да се разпростирамъ върху страхотнитѣ усилия които се направиха по наша линия за разтурянето на Б.З.Н.С.? Инструкции се изпратиха по цѣлия святъ. малки незначителни агентчета се разсипаха да пишатъ писма и да даватъ съвети отъ къде ли не и на кого ли не! Колко срещи се устройваха, колко надежди се разбиха, колко персоналъ се ангажира! Но Б.З.Н.С. устоя! Ние можемъ да се гордѣемъ и да кажемъ, че въпрѣки всичко срѣдъ българската общественостъ все още има оцелѣла честъ и политическо достоинство!

Преди нѣколко дни срещнахъ одного отъ тѣзи що душатъ работи въ България и бихъ желалъ да сподѣля съ васъ онова, което чухъ отъ него. Работата на д-ръ димитровъ въ България е свършена, ми каза той. Българскиятъ народъ гледа на димитъръ Гичевъ като на свой всепризнатъ водачъ. БЗНС - не групата шладне - е опората и надеждата на българския народъ. Значи, следъ като ние започнахме да пишемъ за Гичева, следъ като ние изнесохме какъ стоятъ работитѣ въ България, тѣ се заинтересували, провъррили политическата температура въ България и се увѣрили, че нашата диагноза е правилна и идватъ и ни казватъ, че ние ще бъдемъ изненадани отъ това, което дѣйствително става тамъ, че дори нашитѣ преценки сѣ подценяване на истинското положение. виждате ли къде е политическия активъ на нашата работа въ "Борба"? Има ли по-правилна политика отъ тази политика на редакцията на "Борба" да проагитира БЗНС и сътрудничеството съ БЗНС.?

Още по-важно доказателство за правотата на политиката водена отъ редакцията на "Борба" сѣ сведенията които ние получаваме отъ България! Тукъ между насъ се намира сина на убития отъ комуниститѣ български народенъ представителъ г. александъръ Грековъ. Той е напусналъ България преди две години и е омелъ праха на всички концентрационни лагери и затвори въ България! Той е билъ въ непосредственъ контактъ съ всички водители на съпротивата въ България и нека той ви каже какво се мисли днесъ въ България по политическите въпроси. Господа, националиститѣ въ България работятъ рѣка за рѣка и рамо до рамо съ БЗНС. Преди малко тукъ се споменаха легионеритѣ - господа, легионеритѣ въ България сѣ въ нераздѣлно сътрудничество съ БЗНС и ако легионеритѣ въ България иматъ довѣрие на някого то е на водачитѣ на БЗНС и обратното, ако водачитѣ на БЗНС съюзъ въ България иматъ довѣрие и надежда въ някого, то

тѣ иматъ довѣрие на онѣзи, които сѣ минали презъ школата на легиона. Ако трѣбва да завърша по този въпросъ то направо бихъ казалъ, че не трѣбва да бѣде изненада за никого, абсолютно за никого, ако утре въ свободна България бившитѣ легионери избератъ за свой съюзникъ, кѣдето да прелѣятъ силитѣ си, БЗНС - изборъ който тѣ вече сѣ направили. Сведенията отъ България идватъ да докажатъ, че съпротивителната борба днесъ се намира въ рѣцетъ на легионери и земеделци, че пладнарството се е самоликвидирало, като останкитѣ на пладнарството, които преминаха въ опозиция въ 1946 г. сѣ се завърнали при комуниститѣ, кѣдето сѣ били приети съ отворени обятия. Нека никой не се изхитря и представи грандиозната опозиционна борба отъ 1946-1947 като пладнарска акция и умаловажава приноса на националнитѣ сили. Подъ водачеството на пладнарцитѣ, които бѣха единствено допуснати да излѣзатъ на сцената, цѣлия български народъ се изправи на борба противъ комунизма. Пладнарцитѣ се видѣха пленници на БЗНС и на надигналитѣ се национални сили, на първо мѣсто легионеритѣ, и бѣха разгонени отъ комуниститѣ не за друго, но защото разтвориха вратитѣ си на смъртнитѣ врагове на комунизма. Пладнарцитѣ нѣмаха другъ изборъ! Тѣ или трѣбваше да приематъ самоликвидирането си въ обятията на комуниститѣ или да експлоатиратъ положението и си създадатъ партия отъ националнитѣ сили. Нещастieto обаче е тамъ, че водачитѣ на пладнарството въ България въ онзи моментъ не си направиха една реалистична смѣтка, не смѣтнаха за разумно да се съобразятъ съ политическата реалностъ въ България и признаятъ съществуващото положение. Нещастieto на пладнарскитѣ водачи въ чужбина и днесъ продължава да бѣде отказа имъ да се съобразятъ съ реалноститѣ и направятъ една политическа акция отъ исторически неповторимъ мащабъ въ полза на общата национална кауза. Ако тѣ бѣха разбрали собствената си сила въ 1948 г. и силата на онѣзи които ги подкрепиха отдоле въ 1946 г., ако бѣха се съобразили съ повѣлитѣ на историческия моментъ и не поведоха една тѣсно партизанска политика, то може би днесъ България щѣше да бѣде свободна. Тѣ обаче, заслѣпени отъ партизанска страсть и политическо тѣсногрѣдие, жертва на политически догматизъмъ, не се вслушаха въ изискванията на времето и днесъ българскиятъ народъ продължава да влачи веригитѣ на робството, а тѣ подлагатъ унижително рѣка предъ чужди капи. Много ценно време се загуби и, съдейки по нѣкои последни факти, трѣбва да заключимъ, че още много време ще се изгуби, докато на нѣкои короновани политически водачи имъ дойде ума въ главата. Ние си позволяваме, обаче да апелираме къмъ онази маса отъ по-низкостоящи наследници на тѣзи водачи, които биха могли да сѣдятъ работитѣ отъ по-широко гледище, да се опитатъ да повлияятъ на тѣзи които ги водятъ и сложатъ край на политическата безотговорностъ. Ние вършимъ една обща работа и нѣма никакви основания щото да не работимъ заедно за общата кауза. Ако единъ политически водачъ въ заслѣпленieto си е отишелъ до тамъ, че е готовъ да жертвува общата национална кауза за частни лични интереси и амбиции, то редно е да му се напомни, че националната кауза стои по-високо отъ всѣкакви партизански амбиции и претенции.

Въ заключение на въпроса за БНС бихъ желалъ да забележа, че установеното сътрудничество между БНФ и БЗНС не е случайна политическа комбинация замислена въ чужбина, но е еманация на едно създадено фактическо положение въ България и политиката провеждана въ "Борба" по този въпросъ е само продължение и отражение на една политика залегнала въ основитѣ на съпротивителната борба въ България. Онѣзи които ни осѣждатъ за тази политика безъ друго изпускатъ изпредвидъ тази основа на нашата политическа работа. Това е положителната политика която ние сме провеждали въ "Борба" - политика на едно реалистично отношение по организационнитѣ и политически въпроси - не политика на илюзии и фантазии.

Това сѣ главнитѣ въпроси по които искахъ да дамъ нѣкои обяснения. Не смѣтамъ обаче, че всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се съгласи съ мене, но се надѣвамъ, че даденитѣ обяснения ще помотнатъ на всѣки единъ да види работитѣ въ по-друга свѣтлина.